ion țugui

incursiuni în fenomenologia paranormală

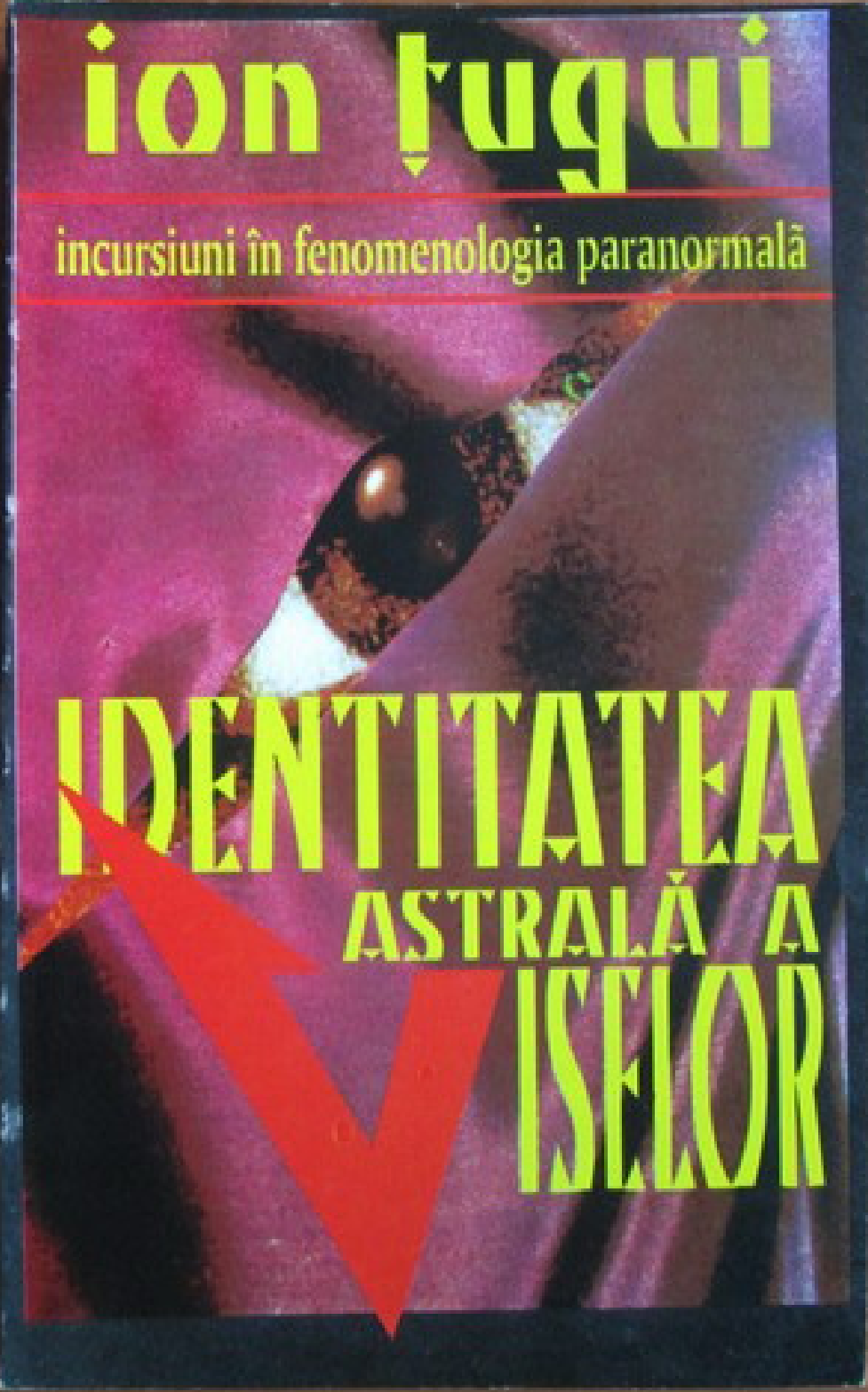

IDENTITATEA ASTRALĂ A VISELOR

Evenimentele onirice pot fi considerate drept un mod de racordare a omului la universul astral? Este visul un mod de rulare a celei de a doua vieți a omului, care însumează simboluri și imagini, trăiri ce nu aparțin doar unor procese fiziologice? Acestea își găsesc răspunsul în evenimente onirice atestate, autorul selectîndu-și cazuistica românească în vederea formulării unor noi ipoteze cu valoare de revelație. O carte surprinzătoare prin "cazuri" și concluzii, dar mai ales prin desfășurarea oferită de relatări de necontestat a unor aspecte pe care cunoscîndu-le, ne vor da de gîndit multă vreme. O carte care pune credința în prima linie a evoluției noastre spirituale și morale și aduce argumente necesare în acest sens. În același timp, această carte ne sugerează că avem toate motivele să-i acordăm fenomenului oniric o valoare de cunoaștere...

eSirius
1994
ISBN 973-95774-9-0 LEI 2400

Ion Ţugui

IDENTITATEA ASTRALĂ A VISELOR

Incursiune în fenomenologia paranormală

3

CUPRINS

1. O superstiţie care confirmă adevărul 9
2. Previziunea onirică — atribut al ignoranţei ? 19
3. Extrasenzorialii sunt conectaţi la lumile paralele ? . . . 29
4. Fenomene de contact cu entităţi din alte dimensiuni spaţio-temporale 38
5. Curiozităţi bioenergetice şi manifestări transcendentale 53
6. Simboluri onirice cu semnificaţie istorică 71
7. Trăind sincopele lumii în transă şi decorporare 88
8. Evenimente dramatice transmise în vis anterior sau simultan 102
9. Fenomene echivalente cu trezirea capacităţilor paranormale 120
10. Prelungirea onirică a existenţei simbiotice, după dispariţia unuia din soţi 138
11. Prezenţa modelatoare şi salvatoare a sacrului christic şi marial 150
12. Un destin „paranormal“ şi trei sute şaptezeci de călătorii în lumea spirituală 171
13. Va fi posibil să-i dăm morţii alt nume ? 190
14. De la satisfacţiile claraudiţiei, la fenomene care şochează realitatea 211

MOTTO

După doi ani, Faraon a visat un vis. I se părea că stătea lângă râu (Nil) / Şi iată că şapte vaci frumoase la vedere şi grase la trup s-au suit din râu şi au început să pască prin mlaştini. / După ele s-au mai suit din râu alte şapte vaci, urâte la vedere şi slabe la trup şi s-au aşezat lângă ele, pe marginea râului. / Vacile urâte la vedere şi slabe la trup au mâncat pe cele şapte vaci frumoase la vedere şi grase la trup. Şi Faraon s-a trezit.

A adormit din nou şi a visat un al doilea vis. Se făcea că şapte spice de grâu grase şi frumoase au crescut pe acelaşi pai. / Şi după ele au răsărit alte şapte spice slabe şi arse de vântul de răsărit. / Spicele slabe au înghiţit pe cele şapte spice grase şi pline. Şi Faraon s-a trezit. Iată visul. (...)

Iosif a zis lui Faraon: „Ce a visat Faraon, înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă. / Cele şapte vaci frumoase înseamnă şapte ani; şi cele şapte spice frumoase înseamnă şapte ani; este un singur vis. / Cele şapte vaci sfrijite şi urâte, cari se suiau după cele dintâi, înseamnă şapte ani; şi cele şapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi şapte ani de foamete. (...)

Iată, vor fi șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului. / După ei vor veni șapte ani de foamete, așa că se va uita tot belșugul acesta în țara Egiptului și foametea va topi țara. (...)

Cât privește faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu și că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire.“

Vechiul Testament, **GENESA**
(Iosif, 41)

B.C.U. „M. EMINESCU“ IAȘI

O superstiție care confirmă adevărul

De multe mii de ani, procesele tainice care ne transformă în receptori de informații de dincolo de realitatea materială nu s-au modificat cu nimic, dar suntem *noi* obligați să ne modificăm atitudinea față de aceste procese. Universul oniric, onorat de capacități de comunicare în linie dreaptă, fără întoarcere încărcată de un răspuns, are întinderea nelimitată a unei „a doua vieți“. Căci fenomenul oniric reprezintă, fără îndoială, un dublu al existenței noastre. Dacă un om și-ar consemna, de-a lungul unei vieți, cu consecvență și grijă, toate visele reținute corect și le-ar reparcurge, apoi, dintr-un capăt în altul, și-ar da seama că a doua sa viață, paralelă cu cea în stare de trezie, dezvăluie adevăruri ce n-ar fi trebuit neglijate sau uitate.

Ce ne împiedică, de multe ori, să ne urmărim, ca într-un experiment investit cu conștiență deplină, viața viselor și prezența noastră în simbolica sau desfășurarea lor, este o prejudecată tradițională și o îndoială construită, de asemenea tradițional, de amendarea culturală a fenomenului oniric, prin plasarea lui în zona superstițiilor. Dacă nu toate trăirile „conștiente“ sau prezente în subconștient pot fi asimi-

late unui înțeles transcendental, aceasta se întâmplă din motive obiective — cu precădere alterarea unui fenomen de către un impuls fiziologic perturbator, sau de șocuri externe, pe care subiectul uman le receptează și în starea specială de contact cu universul astral.

Fenomenul oniric autentic, pe care ne putem bizui ca pe orice adevăr din lumea materială, are capacitatea de a rula simboluri și mesaje numai în deplina stare de sănătate generală și, mai ales, cerebrală. Există și abateri de la acèastă formă, dar ele aparțin unor momente din viața omului, care au un caracter preliminar sau ultimativ. Omului căruia nu-i sunt străine introspecția, meditația, preocupările spirituale, și care în viață s-a avântat cu imaginația în ceruri, momentele importante din viață îi sunt anunțate prin vis, după un grafic ce poate face obiectul cercetării comparative cu deplină seriozitate.

Atribuindu-i fenomenului oniric o valoare de cunoaștere și de purtător al unor adevăruri, îl scoatem din zona empirică a superstițiilor, reintegrându-l în științele spirituale. Materia pe care o avem la îndemână este copleșitor de abundentă. Cultura tuturor civilizațiilor pământene este străbătută de acest fenomen, până la a deveni un personaj arhetipal, cu numele de *vis*, pe care îl întâlnim în cele mai tensionate momente ale istoriei sau ale imaginației. Visul, ca precunoaștere, pare a fi o formă ilogică a preexistentului, a predestinatului. Dacă destinului îi intuim o cale, fiecărui specificat al speciei umane aceasta echivalându-i o trasare anterioară pentru o existență *dată*, atunci visul semnificant constituie modul de intersectare a căii cu simbolurile evenimen-

tului de viață înfățișat spre cunoaștere sau înștiințare.

În mai toate miturile, mitologiile și religiile, „vestirea" prin vis are caracterul de eveniment crucial. Recunoaștem o măreție onirică în toate actele istoriei, aceasta fiind conferită de numeroase tipuri de trăiri ale scenei goale, în viața concretă și plină, în vis, de unde se va revărsa în existență, mutându-se din abstractul organizat de subconștientul activ în concretul construit de împrejurările și determinările existenței. Astfel, visul pare o structură subtilă și, adeseori, inteligibilă a Destinului însuși.

Este mai greu de desprins din fenomen o repertorizare simptomatică și cazuistică — deși, în cele din urmă, orice cercetător al visului *asta* dorește să realizeze. Pot fi reținute, căutând un principiu al frecvenței generatoare de sens, trei tipuri de premoniții. Primul este acela care include identitatea, persoana în fața unei posibile și prealabile înștiințări ; al doilea preconizează simbolic evenimente în viața unor cunoscuți, apropiați sau, cel mai adesea, rude, descendenți ; al treilea tip este organizator simbolic al unor evenimente de amploare, care privesc istoria sau cursul istoriei, în care caz sunt prezente persoanele sau personalitățile cu rol important în rularea evenimentelor importante și de interes general. Prin fenomenul oniric premonitor, nu o dată putem căpăta acel *ochi cețos*, care, azvârlindu-se în viitor, culege informații interesante, depunându-le, în starea de trezie, judecății raționale și logicii conform căreia se proiectează evenimențial orice faptă majoră sau desfășurare socială.

Integrând fenomenul oniric în științele spirituale, dar recunoscându-l și în funcțiile sale fiziolo-

gice, determinate de complexe metabolisme sau de particularităţi cerebrale, psihosomatice, dorim să-l reţinem ca efect având paternitatea într-o cauză. Unde se află cauza ce induce efectul ? Cercetându-l ca pe o materie preţioasă a laboratorului de psihanaliză sau a clinicii psihiatrice, vom descoperi, fără prea mari investiţii de intuiţie, că în *adevărurile visului* există prea multe elemente ce se separă de întreg, reclamându-şi integrarea în altă parte sau departe de laboratoare şi clinici.

Vom fi obligaţi să recunoaştem că visul nu se nutreşte exclusiv cu stimuli din cotidianul emoţional, din obsesiile dominatoare ale conştientului, transmise modificate unui subconştient sensibil şi vulnerabil. Odată cu această revelaţie, nu înseamnă că am pătruns pe teritoriul sigur al cunoaşterii fenomenului oniric, ci în plin mister. Or, misterul prezenţei concrete a visului semnificant se pare că a fost dintotdeauna pretabil unor interpretări fanteziste, cu o convocare generală, mai ales la nivel social, de unde s-a produs eşuarea în ceea ce se numeşte, de multe secole, o *superstiţie*. Dar, visul care intersectează destinul nu are nimic a face cu empirismul, cu superstiţia, cu fantazarea în somn a unor trăiri consemnate în starea activă a existenţei cotidiene.

Conştienţa, ca valoare a determinărilor materiale, poate fi evaluată într-un spectru larg, orizontal şi vertical, deoarece ne putem sprijini pe logică şi pe determinismul cauzalităţii. Dar, aplicând subconştientului principiile de analiză şi metodologia ştiinţifică, cel mai adesea vom eşua acţiunea într-un nivel de inconcludent şi insatisfacţie. Ne va fi greu

să afirmăm, de pildă, că am întâlnit, în conştienţă, substanţa nutritivă a subconştientului şi să acceptăm că, de fapt, este vorba de două noţiuni diferite, care conviețuiesc diferit şi se manifestă diferit la nivelul energetic al creierului. Conştienţa este consecvent actuală, sau transformă percepţiile şi raporturile cu realitatea într-un existent concret. Subconştientului îi displace actualul, nu supravieţuieşte pe un teren obiectiv decât cu perspectiva de a se anihila. Subconştientul îşi construieşte tipul său de imagini în mişcare, aspirând, prin asamblarea unor simboluri aparţinătoare gândirii abstracte, la un nivel de cuprindere mai subtil şi mai concludent. Prin imaginea simbolică abstractă, se întocmeşte neîmplinitul obligat să se împlinească în existenţa în curs.

La rândul lor, simbolurile nu aparţin unui anumit nivel de înzestrare culturală sau spirituală ; unui subiect uman fără o pregătire specială în vreun domeniu al cunoaşterii, i se înfăţişează elemente simbolice care aparţin, după calitatea şi caracterul lor, oricărui alt subiect de un ridicat nivel cultural şi spiritual. Un simbol ceresc, de pildă, construit în vis la un neiniţiat, este identic cu acelaşi trăit oniric de un astronom ; simbolica marială sau christică nu diferă, la un credincios simplu, de aceleaşi induse oniric în visele unui călugăr sau prelat. Astfel, pare că receptoarele cerebrale ale fenomenelor şi evenimentelor onirice nu sunt modificate prin instrucţie, educaţie, profunzimea gândirii — ci constituie, în toate cazurile, un fel de microunivers egal dotat pentru a primi mesaje, din care nu reţinem gradul de inteligenţă sau pregătire ale subiectului uman.

Comparând subconştientul cu un laborator de mare complexitate, nu-l vom putea înţelege ca pe

o formă care respinge, din principiu, inconcludentul; dimpotrivă, în experiment intră și inconcludentul oniric prin care valorizăm, de fapt, concludentul. Altfel spus, nu toate evenimentele visului sunt marcate de o viziune, o premoniție, de o profetizare sau avertismente ce-l implică pe subiectul uman. Numeroase vise sunt cópii deformate ale conștientului ; un organism suferind va recolta evenimentele onirice monstruoase ; stresante ; un subiect uman trăind sub impulsuri erotice obsesive, va avea în somn evenimente adecvate stării, chiar acte sexuale desăvârșite; un subiect agresiv și inadaptabil, precar psihic, își va construi scene onirice care-l reflectă. În fine, stările de euforie, de beatitudine, de fericire au, la rândul lor, propriul univers oniric ; ca și celelalte, el va fi inconcludent, pentru că reprezintă o prelungire a conștientului în subconștient. Deci, nu întotdeauna (și nu este o regulă) ca „ruptura" subconștientului de conștient să se realizeze automat în starea onirică ; rămân de strajă câteva conexiuni puternice, care nu pot fi anulate artificial sau prin voință. Toate acestea constituie motive de circumscriere a valorii premonitorii a viselor în inconcludent și fac dificilă analiza sau intuiția concludentului onirie ; dificilă, dar nu și imposibilă.

Caracterul de mesager corect și onest al subconștientului este de multă vreme dovedit. Într-un nou-ian de inconcludent, ies la suprafață visele premonitorii, descifrabile în esența lor, adevărați magi ai adevărului, pe care ne putem bizui cu toată încrederea. Afirmația este susținută de experiențe și experimente, ea nu se impune prin deducție sau probabilitate și nu lasă loc nici unei îndoieli. Mesagerii astrali ai comunicării prin simboluri nu au, încă, o

identitate, nu-i putem numi, nu le putem distinge forma de existență ; însă este sigur că ei nu pot fi decât vii, pentru că se adresează unor ființe vii. Presupun că se folosesc de hiperspațiu, că dețin capacitatea de a ieși din spațiu-timp, că imaginile și simbolurile sunt teleportate asemenea materiei sau obiectelor materiale ; presupunem că în densa plasă a circuitelor energetice la nivel cosmic și planetar se emit și se receptează informații despre tot ce înseamnă viața pământului, dar și informații care exprimă, într-un fel sau altul, ceea ce se întâmplă dincolo de cele cinci simțuri. Însumarea fenomenelor onirice ca și a fenomenelor paranormale, în general, unei cauzalități naturale, nu mai poate fi o abordare satisfăcătoare. Naturii, omul, i-a pătruns, fie și parțial, tainele — putându-și forma, la ora aceasta, o imagine care ține de „logica naturii" ; dar, nu același lucru se poate spune despre o „logică a fenomenelor" pe care le retrăim ca efecte, fără a le fi găsit cauza.

Gândirea nu are alt sprijin în procesele de căutare și explicitare a precogniției onirice, decât forța coordonatoare din Univers, de natură energetică extrem de subtilă. Una din cele mai descurajante și nu mai puțin aberante ipoteze, inspirată de ființe de pe alte planete și care ne supraveghează de mii de ani, situează omul într-o condiție cosmică extrem de dramatică : aceea că nu suntem decât niște *containere vii*, construite din materie vie, viabilă prin sine și perisabilă în chip determinat, cărora ființe superevoluate din alte sisteme solare le-ar fi „inoculat suflete" ; altfel spus, valori testabile și pretabile unei evoluții dirijate din exteriorul Planetei. O „realitate" de acest tip, care îl substituie pe Dumnezeu cu ființe

raționale capabile de creații dumnezeiești sau cel puțin echivalabile, reduce ființa umană la o condiție înfricoșătoare, la un mod de a ne fi născut pentru o disperare impusă, menținută, susținută fără voia noastră. Fenomenologia paranormală abundă, la ora aceasta, în speculații — în noianul de ipoteze și experimente negăsindu-se, încă, ceea ce căutăm : o certitudine asemănătoare cu acelea care ne-au fost favorizate de experimentul material. Uităm, din păcate, că Universul și (în acest Univers) omul nu sunt doar niște forme materiale „puse" să funcționeze într-un regim temporar limitat, pentru a se contopi, apoi, în procesele de descompunere specifice tuturor formelor viului. Porțile spre Universul Spiritual, spre „organizarea" forței astrale nemateriale ne sunt, încă, zăvorâte ; sperăm că se deschid odată cu identificarea noastră într-un suflet ce și-a abandonat adăpostul material vremelnic. Deducția filozofică și interogația „bunului simț" nu pot accepta, drept cauză, nivele de inteligență vie extraterestră cu rol de urmărire și influențare experimentală a ființei umane. Fie și ipotetic fantezist, nu putem accepta Universul condus de semeni ai noștri care ar fi avut avantajul unei superevoluții din care, printre altele, am fi rezultat și noi, oamenii.

Veacurile de gândire nu s-au simțit niciodată epuizate în efortul de căutare a Cauzei Supreme. Or, tocmai fenomenele inexplicabile, cum este cel oniric, au răscolit curiozitatea și au declanșat noiane de ipoteze, dintre care multe s-au prăbușit încercând să le confere o determinare logică. Spiritul și revelațiile căutărilor au admis, la urma urmelor, bipolaritatea structurii viului inteligent. S-a pornit de la existentul confirmat științific, numit *Eu*. Iată, în acest sens,

o remarcabilă desfășurare de idei, datorată lui P. P. Negulescu, filozoful român care și-a dedicat ani din viață „Problemei Cosmologice" :

„...punctul de plecare al filozofiei nu poate fi decât *Eul*, care e singura dată certă, fiindcă e singura direct cunoscută a reflexiunii noastre. Eul, însă, e dublu : spirit și corp. Fiecare cunoaște, în adevăr, Eul său propriu ca fiind alcătuit din aceste două elemente care nu sunt numai diferite, ci și opuse unul altuia. Existența lor, în forma în care ne sunt date — ca elemente opuse și, totuși, asociate — reclamă intervenția unei unități superioare, în care opoziția lor să dispară. Cum zice Fichte, *«teza și antiteza ne îndreaptă cugetarea către o inevitabilă sinteză»* Ca s-o găsim, trebuie să luăm în considerare, de asemenea, opoziția dintre lumea spiritelor și lumea corpurilor — care alcătuiesc, împreună, Natura. Fiecare om recunoaște, întemeindu-se pe analogiile experienței, că mai există și alți oameni care sunt asemenea cu el însuși. Fiecare din acei alți oameni este un *Eu*, compus din spirit și corp. Există, prin urmare, o lume a spiritelor și o lume a corpurilor, care se opun una alteia, ca totalități, așa cum se opun elementele constitutive ale fiecărui Eu, ca individualități. Și totuși, aceste două lumi opuse sunt, și ele, asociate, una cu alta, ca părți constitutive ale Naturii. Existența lor, sub această formă, — ca lumi opuse și, totuși, asociate — reclamă intervenția unei unități superioare, în care opoziția lor să dispară. Și aici, adică, teza și antiteza ne îndrumează cugetarea cu o putere logică, pe care suntem siliți s-o recunoaștem, către o inevitabilă sinteză.

Unitatea superioară, către care suntem astfel îndreptați, este, după Krauss, Dumnezeu ; este, adică,

Ființa primordială, care a fost în același timp și Spirit și Natură, de vreme ce le-a putut produce pe amândouă. Ca atare, ca Ființă „lipsită de opoziții", Dumnezeu este, evident, superior existențelor ce se opun unele altora, adică spiritelor și corpurilor — și, prin urmare, Naturii pe care ele o alcătuiau împreună. Dar, totuși, spiritele și corpurile nu pot exista decât în Ființa supremă, în care opoziția lor încetează. Teza și antiteza trebuie, în adevăr, să se cuprindă în sinteză ; căci numai astfel contradicția lor logică poate fi suprimată".

Reținem această speculație filozofică specifică veacului trecut și nealterată nici de veacul nostru, pentru a disocia lucrurile — în sensul că nu numai parapsihologia sau fenomenologia paranormală se ocupă de misterele transcendentale. Evenimentul oniric este ilustrat, dintotdeauna, cu precădere, în Biblie, el este legat de o cauză divină, fiind o modalitate concretă și corectă de comunicare din astral spre lumea oamenilor. În această carte nu ne-am propus să inserăm visele celebre, care se instituie pentru totdeauna în adevărate documente ale legăturii omului cu Universul Spiritual. Vom rămâne și în acest al treilea volum la evenimente trăite de oameni simpli, dezvăluind o cazuistică exclusiv românească...

Previziunea onirică— atribuit al ignoranței ?

Omul interesat de fenomenele misterioase, cărora știința încă nu le poate da un răspuns satisfăcător, va constata că abundența de dovezi despre „miracol", ivite din senin, își are partea ei de tendențiozitate ; prea multe relatări nu ies din sfera comercializării, și nu puține au la bază o ficțiune atribuită unui fenomen. Se pare că trăim o modă a paranormalului ; modă care, uneori, sporește tirajul publicațiilor, dar nu ajută, în același timp, la validarea fenomenelor prin concludentul atât de solicitat. Oricum, negoțul cu astfel de subiecte nu va grăbi pașii nimănui spre înțelegerea fenomenelor.

Se așterne, uneori, o confuzie generală și, implicit, o criză de discernământ, sau se atribuie unor fenomene irelevante calitatea de miracol. În acest climat, cercetarea serioasă intră pe un făgaș greoi, abundența de mistere relevante și irevelabile material derutează ; iar în spatele senzaționalului contrafăcut, observi că se află o imaginație lipsită de mister și fără nici o atingere cu fenomenologia paranormală.

Cercetarea în domeniul paranormalului cere eforturi dublate și răbdarea de a investiga „un caz" până la posibila lui atestare sau negare. Un traseu

prestabilit nu există; fiecare cercetător trebuie să-şi realizeze propriile mijloace de investigare ; evident, prin cunoaşterea ştiinţifică şi culturală, mitologică şi filozofică ; astfel, vom observa că ilustrările se împuţinează drastic în beneficiul autenticităţii evenimentelor descrise.

Fenomenele există, fără îndoială ; ele n-au apărut acum, ci sunt ilustrate de multe mii de ani, chiar dacă nu purtau numele şi denumirile pe care le-au reţinut mai cu seamă ultimele două secole. Suma fenomenelor certe naşte în noi multe întrebări cu privire la spirit, suflet, destin, omul ca fiinţă cosmică ; sau existenţa lumilor paralele şi contactele noastre, posibile şi probabile, cu alte dimensiuni astrale, care cuprind fiinţe inteligente ; sau credinţe, Dumnezeu, reîncarnare, previziune şi predestinare. A transforma o capacitate biomagnetică sau bioenergetică într-un mister, este, azi, un mod de a ne mobiliza emoţiile într-o direcţie lipsită de orice mister. Biomagnetismul şi bioenergia fac parte din bagajul fiinţei noastre şi al viului în general, ele fiind structuri subtile prin care ne racordăm în multe privinţe la Universul energetic şi, probabil, la cel spiritual.

În disputa dintre susţinătorii fenomenelor paranormale şi cei ce nu le acordă acestora o valoare transcedentală sau de cunoaştere şi interderminare, se aduce şi azi, drept argument, ignoranţa unor subiecţi care îşi relatează evenimentele, mai ales cele onirice. Există în noi un suport materialist deosebit de activ, dar care nu rezolvă nici o ecuaţie din misterele paranormalului. Reclamarea ignoranţei trebuie veştejită, deoarece trăirile specifice fenomenologiei paranormale nu cercetează, precum la un ser-

viciu de personal, fişele subiecţilor (căutând, eventual, diplomele de studii sau vechimea în câmpul muncii). Este adevărat, cele mai relevante evenimente din domeniu ne vin de la personalităţi ale culturii şi chiar de la oameni de ştiinţă ; în aceste cazuri, beneficiul cercetării îşi revendică şi un grad de competenţă adecvat. Ceea ce nu înseamnă că restul subiecţilor n-ar transmite situaţii relevante ; dimpotrivă, ne bizuim pe confesiunile lor, cu atât mai mult cu cât nu sunt influenţate de o cunoaştere aprofundată şi ni se transmit în starea lor nealterată, pură. Iată un exemplu de premoniţie concludentă, cu adevărat senzaţională :

Ana-Maria M., din Mangalia, avea zece ani când a „văzut", într-o noapte, cum sora mai mică a mamei sale a fost ucisă de soţul ei, din motive de gelozie. Vizualizarea s-a protus convocând cele mai mici detalii ale scenei, inclusiv un toc de pantof pus invers, din cauza întunericului, în momentul când s-a înfăptuit crima. Peste trei zile de la această viziune, mătuşa fetei avea să fie găsită lângă nişte stânci, în zona localităţii Agigea. Asupra cadavrului a fost descoperit un bilet de adio ! Însă dosarul penal a fost închis, din „lipsă de probe". Justiţia nu a luat în seamă relatarea fetiţei, care vizualizase în somn întreaga scenă a crimei în care mătuşa ei fusese victima. Şi totuşi, fetiţa de zece ani, un medium cu potenţialităţi certe, „văzuse", într-o transă onirică, adevărul !

Acest fapt, transcris simplu şi fără nici un comentariu, conţine în sine unul din marile mistere ale paranormalului. Interesant este că, în cazul de mai sus, nu intervin simboluri, ci scena reală, cu de-

talii din realitate. Îndeobște, visul simbolic a fost și încă mai este considerat un semn obscurantist, ținând și de incapacitatea omului de a ieși dintr-o obsesie onirică fără nici o legătură cu realitatea. Cel ce-și va relata o asemenea experiență, trebuie să fie prudent, deoarece atrage asupra sa semne de întrebare din partea familiei sau a grupului de apropiați. Cu acestea nu se poate spune că toate visele au un caracter premonitoriu, avertizant sau pur informativ. Dorim, însă, să dovedim că universul oniric este un mod de racordare la astral, că de dincolo de lumea noastră ni se transmit continuu informații, mesaje, vești bune sau rele, dar și evenimente mai complexe, prin vizualizări ancestrale, în care, deși nu ne recunoaștem, le-am aparținut, probabil, într-o altă existență.

Am avut în vedere mereu acele evenimente onirice care pot fi atestate prin diferite mijloace ce-i stau la îndemână celui ce scrie despre fenomenele paranormale. Rămânem consecvenți cu dorința de a reține doar o cazuistică exclusiv românească, deoarece mulțimea de articole și chiar cărți care abordează compilările de tot felul nu ni se pare cel mai potrivit traseu spre inițierea în fenomenologie și conștientizarea acesteia.

Să urmărim, în cele ce urmează, două vise simbolice de mare relevanță, cu un pronunțat caracter premonitor, aparținând unei personalități a culturii române. Cel ce ne transmite visele care urmează, nu era un obscurantist și departe de a fi fost un ignorant. Iată relatările celebrului scriitor I. Al. Brătescu-Voinești („Revista Fundațiilor Regale"), luna ianuarie, anul 1935 :

„Și mai greu de înțeles — spune, la un moment dat, scriitorul — îmi par visele simbolice și prevestitoare ca visul următor întrerupt și reluat după un an.

Trecusem bacalaureatul, eram student în anul întâi de medicină. Locuiam la Internatul Novian unde îndeplineam, în schimbul pensiunii, slujba de meditator de limba franceză. Mă întorsesem de câteva zile de la Târgoviște. Lăsasem pe tată-meu la vie, pe atunci a noastră, așezată pe dealurile din apropierea orașului. Îl lăsasem sănătos și voios.

Deși în vârstă de șaptezeci și unu de ani, cum era mărunțel și fusese, pe vremuri, mare vânător, umbla sprinten ca mine. În ajunul plecării mele de acolo, făcusem împreună pe jos cei trei kilometri de la oraș, și țin bine minte că admirasem mersul lui în pas cu al meu.

Trecuseră șase zile de la despărțirea noastră, când, într-o noapte, spre ziuă, visez că treceam pe ulița mare, în dreptul caselor noastre. Deodată, jumătatea dinspre drum a clădirii se năruie cu un zgomot asurzitor. După potolirea unui nor de praf gros văd restul casei rămas neprăbușit. Pe pereții jumătății salonului mare, rămași în picioare oglinzile, tablourile și portretele se clătinau strâmbate ; la marginea pereților și a tavanului, tapetele sfâșiate atârnau în zdrențe. Pianul din salonaș sta jumătate în odaie jumătate în gol...

M-am trezit în mijlocul odăii, tremurând de groază, încredințat că acest vis simbolic îmi prevestește o nenorocire. A doua zi, pe la ceasurile nouă, am primit o telegramă prin care eram chemat la Târgoviște. Era la sfârșitul lui octombrie. Am plecat cu primul tren.

Când am ajuns, am găsit pe tată-meu în agonie. Febră tifoidă, ziceau doctorii. Am intrat, m-am apropiat de patul lui, în jurul căruia erau adunați toți ai casei, și am îngenuncheat. A întins mâna și m-a mângâiat pe cap a binecuvântare.

Mama Leanca, o bătrână care ne dădăcise pe toți, ne-a spus să trecem în odaia de-alături. Peste câteva minute, a deschis ușa și, înecată de lacrimi, a șoptit :

— S-a sfârșit.

Cum *mi-a venit acest vis ?* Cine *mi l-a trimis ? Tată-meu, în clipa în care, simțindu-și sfârșitul, mă chema lângă dânsul ? Trupurile noastre ocupau locuri deosebite și depărtate în spațiu. Erau ele legate printr-un fir misterios, pe care nu-l puteam nici vedea, nici pipăi, dar a cărui existență o simțeam uneori ?*

Iubeam pe tată-meu cu o dragoste nemărginită, atât de meritată pentru înțelepciunea lui și mai ales, pentru bunătatea lui, care făcuse pe toți câți îl cunoșteau să-i zică : «Alexe, omul lui Dumnezeu». Și el mă iubea mai mult decât pe ceilalți frați ai mei. Era un horticultor pasionat. Toată vremea și-o petrecea în grădina mare de pomi roditori și grădina mică de flori, sau în seră. Dintre toți copiii, eu eram acela care de mic îl urmărea, ajutându-l la altoit, la presădit, la greblat sau la plivit. Nici azi, după aproape o jumătate de veac, nu mă pot gândi, fără un nod în gâtlej, la ziua de toamnă umedă și rece în care am auzit bubuitul bulgărilor de pământ peste coșciugul lui.

Pe când eram elev la liceu, adeseori spuneam fratelui meu :

— Tata e în București.

— De unde știi ?

— Nu l-am văzut, dar simt c-a sosit.

Și peste un ceas sau două, eram chemat la cancelarie, unde ne aștepta.

Da, așa trebuie să fie : pe firul invizibil și impalpabil care ne lega, tată-meu îmi vestea, prin acel vis simbolic, sosirea ceasului despărțirii noastre."

Simbolul transmis cuprindea casa părintească, cu unele detalii vizualizate exact. Ambianța familială devine scenă onirică, dar și emoțională. Tocmai acest simbol al așezământului nașterii este văzut în vis de tânărul care, la vremea respectivă, încă nu avea un nume de scriitor ; dar simbolul îi restituie ambientalul într-un mod ruinat, modificat. Deci, templul familial, așezat în rosturile lui pământești, este acela care, prin inducție onirică, denunță apropierea unui eveniment de viață. Cataclismul visat este, desigur, inexplicabil și ar fi putut ține de niște tulburări fiziologice, produse în somn. Însă nu despre așa ceva era vorba. Cel care visează percepe simbolul prăbușirii, a ruinei parțiale, în care obiectele cu valoare sentimentală intră și ele în circuitul catastrofal, printr-o mișcare ciudată. De fapt, există în acest vis un plan de simboluri care se contopește cu sensul final, pregătindu-l. Simbolul pianului spart este concludent, acest obiect având o semnificație vie, care este muzica. Deci, muzica se „distruge", va dispărea ; de asemenea, lucrurile toate se răvășesc — anunțând, parcă, pustiul.

Trebuie reamintit că, părăsindu-și tatăl, tânărul nu plecase din Târgoviște cu obsesia vreunei boli, cu nici un fel de temere în privința sănătății părintelui său. Nu ne rămâne nici nouă decât să ne întrebăm *cine* i-a transmis simbolul unei drame, înainte ca

aceasta să fie actuală în familia tânărului ? Dar, evenimentul oniric nu se oprește aici. El se repetă peste un an. Este adevărat că, în numeroase vise, simbolul casei prăbușite are o conotație demult confirmată — semnificând moarte, distrucție, suferință, tristețe, eșec lamentabil.

La un an de la visul căruia i-au urmat evenimentele relatate, marele scriitor, atunci un tânăr elev în București, visează următorul moment, revenind în simbolistica onirică anterioară :

„Mă găseam la Târgoviște, în vacanța Crăciunului. Mama era demult oarbă. După moartea tatii, fără a se plânge de vreo durere, pierea zi cu zi, ca o candelă în care se sfârșește untdelemnul. Trăiseră împreună treizeci și doi de ani, în cea mai desăvârsită armonie. Niciodată nu-i auzisem certându-se, ori măcar discutând cu aprindere. Ea nu-i zicea, lui, «Alecule» ; nici el, ei «Alexandrino» ; totdeauna își ziceau «Dragă». Despărțirea de el o mistuia încet, dar neîntrerupt. Nici unul din noi, copiii, pe care nici măcar nu-i putea vedea, nu-i puteam aduce, prin vreun succes sau prin vreo însușire deosebită, o mângâiere a durerii încercată prin pierderea lui.

La câteza zile după sosirea mea, după dejun, iau pe mama de braț ; o conduc la iatacul ei ; îi ajut să se culce pe pat ; o învelesc cu un tartan și mă întind și eu pe canapea, în fața patului ei.

Abia aținesc și visez casa noastră așa cum îmi apăruse în visul de cu un an înainte ; jumătatea dinspre drum, năruită. Pe pereții jumătății salonului mare, rămași în picioare : oglinzile, tablourile și portretele se clătinau strâmbate ; la marginea pereților și a tavanelor, tapetele sfâșiate atârnau în zdrențe ; pianul din salonaș sta jumătate în odaie, jumătate în

gol. Și cum stam și priveam, deodată se prăbușește și această ruină a casei noastre părintești.

M-am sculat ca un nebun. Stăpânindu-mi groaza de care mă simțeam gâtuit, m-am apropiat binișor de pat. Mama dormea liniștit. Nimic pe figura ei ori în respirația ei regulată nu trăda vreo suferință.

Am ieșit în vârful degetelor. Deși în decembrie, era o zi caldă, ca de primăvară. În grădină, fratemeu, urcat pe o scară dublă, curăța pomii de omizi.

— Ascultă, i-am zis, să știi că mama moare.

A sărit jos de pe scară și a dat să fugă spre casă. L-am oprit.

— Nu moare acum ; nu e nevoie să te duci în odaie. Las-o, că doarme liniștit ; dar, iacă ce am visat.

Am pândit împreună, până am simțit că mama s-a sculat ; am intrat în odaie ; i-am dat dulceață și cafea. Era foarte liniștită, vorbea foarte deslușit. Nici o deosebire între starea ei de acum și cea din zilele precedente.

Văzând-o așa, am ieșit cu fratele meu în oraș, la club.

Pe la ora șapte și jumătate a venit slujinica să ne cheme în grabă, că moare cuconița.

Am găsit-o întinsă în pat. Am îngenuncheat și am dat să-i iau mâna :

— Mamă...

Ea și-a desprins-o dintre ale mele și, pipăind, m-a mângâiat pe cap, îndelung, a binecuvântare. Când mișcarea mâinii s-a oprit, am ridicat capul și m-am uitat la ea. Murise... Zâmbea... Desigur, zâmbea tatii, cu care se reîntâlnise după un an de despărțire.

Cum s-a trezit în mine acest vis ? Cine mi-l trimisese ? Care fiziolog, psiholog sau psihiatru îmi poate dezlega aceste taine ?"

Visele simbolice, cu caracter premonitor, nasc dintotdeauna aceleaşi întrebări pe care şi le punea I. Al. Brătescu-Voineşti — şi nu din ignoranţă, scriitorul fiind departe de a adăposti în sine o natură superstiţioasă...

Într-adevăr, „cine" construieşte un simbol a cărui semnificaţie se va monta pe scena vieţii după un anumit timp (mai ales atunci când elementele realului nu sunt preparate în nici un chip pentru a influenţa subconştientul cu date inevitabile, apte a fi transferate unei semnificaţii) ?

Prezenţa acestor manifestări în viaţa omului nu poate rămâne fără urmări. Mai întâi, vom apela la raţiune, căutând explicaţii de natură fiziologică ; nici acestea nu lipsesc ; dimpotrivă, lor li s-a acordat prioritate de către cercetătorii fenomenelor onirice. Dar nu s-a ajuns decât la explicitarea unor funcţii cerebrale ; din punctul de vedere al evenimentului oniric ca atare, s-a ajuns, aşadar, la o abordare superficială a visului golit de profunzimea evenimentului prin excelenţă transcendental.

Părăsind funcţiile şi mecanismele de producere a evenimentului oniric, ni se deschide o perspectivă nouă, reproiectată de necesitatea altui tip de orientare spre adevăr : al identităţii astrale.

Extrasenzorialii sunt conectaţi la lumile paralele?

Intuiţia unor *lumi paralele* este frecventă în literatura mitologică, chiar dacă denumirea apare în speculaţii filozofice şi spirituale abia în acest secol. Sintagma „cealaltă lume" poate avea o conotaţie identică, cu deosebirea că în aceasta este cuprins Universul sacru. Acceptate de numeroşi oameni de ştiinţă, lumile paralele se identifică, intuitiv, cu alte tipuri de viaţă inteligentă din Cosmos, dar şi cu structuri vii care influenţează Planeta noastră, mai ales la nivelul psihic şi, prin acesta, implicit, evenimenţial.

Dacă o definire a lumilor paralele nu ne va fi, multă vreme, la îndemână, avem, totuşi, posibilitatea să presupunem existenţa lor prin efectele induse unor subiecţi umani. Presupunem, de asemenea, existenţa unui principiu echivalent energetic *al consonanţei spirituale a mentalului cu dimensiunea psihică a universurilor* (psiho-materia), prin care se produc anumite forme de contact codate la nivelul subconştientului sau prin modificări structurale în funcţiile cerebrale (meditaţie profundă, starea de hipnoză, anumite stări de catalepsie şi

altele). Dacă există cu adevărat lumile paralele, atunci acele lumi şi-au recoltat din funcţiunile nemateriale ale fiinţei umane însuşirile de care aveau trebuinţă pentru a se exprima ; o exprimare evident limitată, univocă, şi care eludează în noi dominarea spaţio-temporală.

În înzestraţii extrasenzoriali întâlnim frecvent fenomenul anticipării unor evenimente importante din viaţa în curs. Jocul probabilităţii este exclus atunci când evenimentele se repetă într-un „regim organizat şi ordonat". Ca fiinţe dependente de un bagaj material preponderent, dar nu exclusiv, viaţa socială şi „viaţa în materie" ne-au determinat să percepem şi să analizăm chiar *logica evenimentelor*. Iar în cadrul unor transmisii onirice atestabile, această logică dispare. Altfel spus, nimic din ceea ce noi considerăm a fi *logic* în cursul existenţei pline de evenimente aparent „logice" nu apare în fenomenologia onirică, deşi ceea ce, totuşi, apare, ar putea fi echivalent cu o *antilogică* prin care este substituită raportarea noastră raţională la cauză şi efect.

Să urmărim, de la probabilităţile speculative, la faptul de viaţă, evenimentele paranormale trăite de Varga Katalin, din Cluj, (treizeci şi doi de ani). Pe bună dreptate, tânăra femeie se întreabă : *Cine* mi-a transmis numele ? Să fie vorba de prezenţa unor entităţi din astral ? Au aceste entităţi un rol benefic asupra noastră ? Din păcate, nu ştim dacă trebuie să judecăm inducţiile energetice purtând informaţii importante pentru noi, din perspectiva omenească a *binelui şi răului ;* asta, pentru că nu ştim ce înseamnă, pentru o entitate din astral, *binele* şi ce înseamnă *răul ;* sau dacă aceste dominante ale existenţei noastre au vreo valoare în lumile paralele.

Katalin avea doar trei-patru ani. La această vârstă nu sunt, încă, formate sensul şi aspiraţiile unor raporturi cu caracter intim şi social, nu a încolţit, încă, nici un proiect de viitor supus unor evaluări lucide şi responsabile. La această vârstă, o fetiţă care spune că are „un copil al meu", semnifică, de fapt, imaginea unei păpuşi, şi nu a unei vieţi. Şi totuşi, la această vârstă, Katalin îi spune mamei ei că *ştie* că se va căsători cu cineva care va cânta la percuţie, că viitorul ei soţ va fi instrumentist. Ceva mai mult, îi pronunţă exact şi numele — Levente ! La acea vârstă, Katalin nu auzise de acest nume şi nici de „percuţie", un instrument muzical nelipsit din orchestre. Fetiţa se pomenise cu două cuvinte, pe care le rostise fără să înţeleagă ea însăşi ce erau acele cuvinte pentru viaţa ei viitoare.

Mama Katalinei se amuza de spusele ei. Totul era luat drept o fantezie de fetiţă ciudată. Dar, fetiţa a crescut ; iar când i-a venit vremea măritişului, a cunoscut, într-adevăr, un tânăr pe nume Levente. Nu uitase acest nume vreme de mulţi ani. Şi a aflat că, într-adevăr, Levente era instrumentist, cânta la percuţie. Dar ea ştiuse toate acestea încă de la trei-patru ani. Nimic nou pentru ea ; stupefiant, însă, pentru cei din jur. Şi totuşi... Katalin nu primise, încă, toate informaţiile ; ceva rămânea, încă, în umbra cunoaşterii. La câteva săptămâni după ce l-a cunoscut pe Levente şi au hotărât să fie împreună, Katalin trăieşte, în vis, un moment care-i contrazicea comunicările mentale din copilărie. Pur şi simplu, visează că nu este vorba numai de Levente, ci că viitorul ei soţ se numeşte Adal-

bert ! Edificiul premoniției se prăbușește. Însemna că a fost minţită, că totul n-a fost decât o imaginaţie de copilă. Dar, a doua zi, după ce visul părea să-i fi distrus ceea ce construise mentalul printr-o comunicare insolită, îl întreabă pe Levente dacă nu cumva el are două nume. Răspunsul tânărului a venit cu promptitudine : „mai am un nume de botez ; mi-au spus Adalbert". Tânărul îi oferă şi alte amănunte, cum că al doilea nume, real, îi fusese dat la botez, adăugat de un frate al său, mai mare, căruia îi plăcea acest nume.

Acest fapt nu este, pentru cel ce trăieşte astfel de revelaţii, o binefacere, precum s-ar putea crede. La nivelul problematizărilor, el poate crea şocuri la o logică umană ; acceptând, însă, o altă logică, psihică, deoarece nu există putinţa de a-l conecta, subiectul ar trebui să aibă acces la ea prin cunoaştere — ceea ce nu se întâmplă !

Evenimenţialul paranormal nu este, în viaţa Katalinei, unul accidental. Tocmai pentru că nu este aşa, l-am şi reţinut ca pe un etalon al fenomenologiei. Fiind elevă, când nici nu se gândea la căsătorie sau să-l întâlnească pe Levente-Adalbert, ea le spune colegelor ei de clasă, pe când tăifăsuiau de-ale lor, că *ştie precis* că va avea un copil, pe care o să-l numească Botond. Prenumele nu era, la vremea respectivă, o obsesie a eleviei, sau măcar o dorinţă, cum se întâmplă, ci era „o dictare" ; eleva primise demult acest prenume şi simţea că mai târziu va trebui să respecte ceea ce i se „poruncise" de undeva. Iar la doi ani după căsătorie, aşa s-a şi întâmplat. Nu i se „şoptise" un nume de fată, ci numele de băiat, cu siguranţă. Căpătând, cu timpul, conştiinţa capacităţilor sale proiectate bizar în rea-

lităţi ale existenţei concrete, Katalin avea să le primească aşa cum primeşti orice fapt sau eveniment din sursă naturală.

M-am întrebat dacă poate fi vorba de un medium puternic. Ar fi cu putinţă ; însă, anumite elemente conduc la o ipoteză care depăşeşte capacităţile mediumnice. Katalin îmi oferă alte exemple. Fiind căsătorită, împlinindu-se toate previziunile receptate mental de-a lungul anilor, într-un moment s-a gândit să-şi folosească darurile astrale în relaţia cu cei din jurul ei. Lucra într-un loc destul de dificil pentru o femeie. Un loc din care nu se puteau spera învoiri (pentru o urgenţă, de pildă). Şi s-a ivit acest prilej. Fusese chemată urgent undeva, absenţa ei nu putea fi suportată, trebuia neapărat să fie acolo. Ştiind din capul locului că, rugându-i pe şefii ei să o învoiască, nu va reuşi pentru nimic în lume, Katalin s-a concentrat, privind cu intensitate şi tendenţiozitate compresorul (la care lucra). Nu gândea decât un singur gând, dar cu o forţă ieşită din comun : „Trebuie să se strice compresorul, *acum !*" Dar, nu a ascultat-o în momentul de maximă concentrare ; însă femeia nici nu putea să renunţe. S-a îndreptat încă o dată cu gândul la compresor, cu şi mai mare intensitate. De la prima la a doua concentrare tendenţioasă au trecut vreo trei ore. Iar la a doua inducţie puternică, fără nici un motiv de ordin electric, mecanic, sau de orice altă natură, compresorul s-a stricat pur şi simplu. Tehnicienii au început să umble la el imediat, dar nu i-au găsit cauza. Şi-au dat seama că aveau nevoie de zile ca să-l readucă în stare de funcţionare. Dar, timpul de care Katalin avea nevoie, era exact acela dorit de ea : atunci când utilajul s-a stricat, ea trebuia să

plece, ca să fie prezentă acolo unde era așteptată. Totul s-a petrecut întocmai.

Părăsind șantierul, o obseda *elementul timp :* dacă va ajunge cu întârziere, sau se vor ivi alte piedici pe drum. Vehiculele de transport circulau rar, trebuia să aibă o șansă, uneori putea fi ceva unic. A simțit cum, cu puterile ei nevăzute, își poate sincroniza fuga cu mersul unui vehicul de transport în comun ; pe acela trebuia să-l prindă, ca să ajungă la timp. Iar vehiculul nu făcuse decât să-și sincronizeze rularea cu fuga femeii, în așa fel ca să poată ajunge în stație odată cu ea, deși șoferul n-o văzuse, nu știuse că cineva fuge ca să ajungă un mijloc de transport...

Katalin este, fără îndoială, un „caz special". Am luat într-o ordine inversă evenimentele paranormale care fac parte din dotarea ei. Făcând cale întoarsă spre manifestările netendențioase, precum cele de mai sus, fata Katalin era cunoscută în familie și în grupul de prieteni prin „presimțirile mele". Mama Katalinei avea în fiica ei o complicată „mașinărie de prevăzut", de anticipație și de avertizare. Cum niciodată nu ratase presentimentele, avea toate motivele să se încreadă în „presimțirile" fiicei. În fond, ce sunt și ce erau aceste presimțiri ?

De obicei, o întreba pe mama ei : *pe cine aștepți ?*, la care primea răspunsul : *aștept pe cineva ; dar, de unde știi ?* Peste câteva minute, apărea „cineva", pe care Katalin îl vizualizase anterior cu exactitate. Acest fapt straniu se repeta des în familie, devenind, prin frecvență, ceva demult obișnuit. Mama Katalinei era informată cu câteva minute, zile sau săptămâni înainte de a-i trece pragul

un oaspete. Dar capacitățile extrasenzoriale ale Katalinei sunt mult mai întinse, ele vizând și structuri de o mare forță ale nevăzutului și care reclamă înzestrări cu totul excepționale. Ceea ce radiesteziștii obțin prin îndelungi și laborioase cercetări și observații — de pildă, identificarea în aer a unor entități noesice, malefice sau benefice — Katalin „observă" cu ușurință, fără a se folosi de o cunoaștere adecvată sau de o prealabilă inițiere în domeniu. Iată o descriere exactă a acestui fenomen deosebit de interesant :

„Priveam pe fereastra deschisă. Așteptam pe cineva, fără să știu pe cine. Simțisem că cineva intrase în cameră fără să-l pot vedea. După ce s-a instalat, nevăzut, i-am perceput prezența în cameră și mă chinuiam să-l pot vedea totuși. Știam că mă urmărește și că nu era singur. Împreună cu acel „cineva" pătrunseseră în cameră mai multe entități asemănătoare. Știam, de asemenea că se adăpostiseră într-un anumit loc. I-am spus și mamei despre prezența unor „lucruri" pe care nu le puteam defini, pentru că nu știam ce sunt. M-am concentrat. Încet, cu oarecare dificultate, am reușit, în cele din urmă, să disting niște contururi : erau niște ghemuri de ceață, de forma unor mingi de rugby, dar mai mici..."

Vizualizarea corespunde descrierilor radiesteziștilor. Cu deosebirea că, în acest caz, imaginilor nu li se testează prezența cu ajutorul ansei sau al vreunui aparat, ci ele apar precum un negativ de fotografie. Cei care receptează astfel de entități noesice au toate motivele să se întrebe (dacă se întâmplă, spre exemplu, pentru prima oară) dacă „însu-

şirile“ misterioaselor prezenţe sunt *malefice sau benefice.*

Intrigată de ceea ce, de la un moment dat, ştia că există uneori în preajma ei, în casă (dar neputând recepta mai mult de nişte forme confuze, care se deplasau cu mare uşurinţă şi pătrundeau nestingherite prin orice obstacol material), Katalin avea să devină unul din rarele cazuri când acele forme ciudate, posibile „prezenţe astrale“, intervin asupra corpului fizic. Într-o seară, stând întinsă în pat, din cauza durerii unui braţ, cu totul întâmplător, le-a zărit grupate deasupra unui mobilier din încăpere. Se uita la ele cu simţurile ; erau acolo, nu avea nici o îndoială. Braţul o durea ca într-o criză reumatică.

Nemaiputând să îndure acele prezenţe, i-a spus soţului ei că vede cum o formă bizară începe să se mişte, iese din grup şi cade lângă ea. Soţul n-a dat importanţă spuselor ei. Dar, Katalin simte cum acea formă i se aşază pe braţul care o durea. I-a atins braţul ca un ghem. În secundele următoare, durerea a început să dispară, iar braţul stâng se înroşise parcă fusese masat. Roşeaţa a persistat câteva minute, pentru ca, după aceea să nu o mai doară braţul niciodată ! Întâmplarea l-a avut martor, dintr-un capăt în altul, pe soţul ei, uimit de ce vedea cu ochii săi...

Confruntată cu astfel de evenimente paranormale, Katalin a început să-şi urmărească disponibilităţile, ajungând la concluzia că posedă o capacitate excepţională de a se reîncărca energetic ; ceva mai mult, simte în mod fizic transferul de energie de la unele persoane spre sine, iar când este obosită, îi sunt deajuns doar zece minute de

şedere pe un balcon, la soare, pentru a se reîncărca energetic şi a-i dispare orice oboseală.

Asupra prezenţei entităţilor se pot face doar speculaţii. Dacă ar fi substanţă a antimateriei, în contact cu materia ar trebui să producă energii mari — conform ipotezelor ştiinţifice. Forme imateriale a căror prezenţă o pot distinge doar subiecţii umani cu capacităţi extrasenzoriale deosebite, sunt adesea acuzate de producerea unor accidente sau a răului, pur şi simplu. De data aceasta, avem de-a face cu un caz special, în care prezenţa concretă a aşa-ziselor forme se dovedeşte benefică...

În numeroase alte situaţii reţinute în această carte distingem, mai întâi, un fel de intuiţie a ceva prezent şi invizibil. Dacă lucrurile ar rămâne la acest nivel de impact, l-am putea acuza ca fiind o construcţie subiectivă, consumată exclusiv la nivel fiziologic asemenea unui „produs intern“, fără nici o legătură cu forţe din exterior. Dar, în mod curent, prezenţele fluidice nu rămân la o simplă imagine — care ar avea toate şansele să fie vulnerabilă din punct de vedere paranormal —, ci se activează în diferite chipuri, până la materializarea prezenţei şi generarea de efecte fizice.

Ipoteza privind prezenţa unei sau unor lumi paralele chiar la nivelul Planetei noastre circulă în lumea cercetătorilor de multă vreme. Dar o ipoteză este, la urma urmelor, o idee !

Fenomene de contact cu entităţi din alte dimensiuni spaţio-temporale

Există, la ora aceasta, destule dovezi despre activitatea subtilă, într-un ritm de ciclicitate, a unor fiinţe intergalactice pe Planeta noastră. Şi se urmăreşte, probabil, nu numai evoluţia istorică, ci şi cea socială, economică, industrială ; în ce măsură suntem şi influenţaţi — şi nu doar priviţi, supravegheaţi — este mai greu de spus. Sigur este că se fac, cum am spune noi, cercetări serioase, fără a avea cunoştinţă dacă aceestea conduc către o finalitate, şi spre care anume...

Reţin aceste fenomene numai în măsura în care ele fac parte din evenimentele onirice. Ufologii se ocupă de astfel de subiecte, abordându-le diferit. Din mai multe cazuri cunoscute, am putut trage concluzia că entităţi din alte dimensiuni spaţio-temporale utilizează cu succes subiecţi umani în timpul somnului, folosindu-se de ocultarea conştienţei pentru a transmite informaţii sau mesaje sau, pur şi simplu, pentru a pătrunde în subconştient prin simboluri ori imagini.

Între acţiunile extraterestre posibile a fi atestate asupra unor subiecţi umani, aş include şi ceea,

ce s-ar putea numi *chirurgia energetică ;* cu alte cuvinte, intervenţia asupra structurii energetice a fiinţei umane. Am putut distinge — sub semnul ipotezei, evident — încercări de a se transmite nişte principii-modele ale altei lumi, dar şi un fel de „fotocopie" a unor chipuri. Când aceste evenimente au loc în starea de somn, ca fenomene onirice, aspectul ne interesează odată mai mult, deoarece suntem tentaţi să descoperim, fie şi într-o mică măsură, modalitatea prin care se intervine asupra funcţiilor cerebrale umane.

Când invocăm fiinţe extraterestre, presupunem că reprezentările noastre sunt conforme cu un adevăr ; iar adevărul este acela care denumeşte civilizaţii neînţelese de noi, cu o evoluţie diferită de a noastră, cu o vechime dilatată în urmă pe miliarde de ani. Cercetătorii americani au comunicat, în acest an, şi o cifră a contactărilor ; ar fi vorba de zeci de milioane de pământeni care, într-un fel sau altul au fost „vizitaţi" de entităţi intergalactice — fiinţe ce nu aparţin sistemului nostru solar, dar care îl pot străbate fără nici o dificultate.

Încă nu putem extrage, precum am dori, nişte *modele de contact,* care, prin analiză computerizată, să ne dea o imagine fie şi aproximativă a activităţilor altor fiinţe pe Terra. Luând, însă, cunoştinţă de mai multe cazuri şi cercetându-le, se poate afirma că respectivele fiinţe inteligente nu au nici un secret în ceea ce priveşte structura neuropsihică umană şi că pot pătrunde, într-un mod specific, în cele mai intime particularităţi ale psihicului şi conexiunilor acestuia cu componenţa spirituală figurată în arhi-

tectura corpului omenesc. Deducem că se evită tocmai „modelarea" în fenomenul de contact ; persoanele care trăiesc astfel de evenimente, nu pot oferi, de pildă, un model etalon, ci variațiuni ale impactului, care diferă de la caz la caz. În felul acesta, am putea trage concluzia că vizitatorii păstrează cu strășnicie secretul misiunii lor. Să reținem, însă, ceea ce îi scapă secretului...

Impactul se realizează, de regulă, pe cale mentală ; există, însă, și un numitor comun : suprasolicitarea funcțiilor subconștientului într-un regim de evidentă modificare a nivelelor cerebrale, stimulându-se, concomitent, însușiri care aparțin registrului oniric — tocmai acestea devenind foarte active. Un model de contactare în spiritul celor spuse mai sus este descris de Mariana Anghel, din Galați, care, după părerea mea, este unul din subiecții umani favorizați de vizitele unor entități străine de lumea noastră.

Noțiunea de *chirurgie energetică* poate fi explicată, în cazul care urmează, printr-un anumit tip de relație. Contactul are loc, de regulă, în timpul somnului. Apare senzația de durere în cap, o durere nemotivată de vreun factor fiziologic sau psihic ; acesteia îi urmează intruziunea, aproape ofensivă, nemenajatoare, de *volume de informații* însoțite de manifestări acustice. La trezire, evenimentele se reactualizează cu fidelitate, ca și cum ar exista teama ca ceva să fie uitat sau să nu se fi „imprimat" corect. Iată descrierea :

„Scurte treziri din timpul visului s-au datorat unor vibrații puternice și senzației că mă afund într-un somn tot mai adânc ; ceva insuportabil. Cu cât somnul devine mai profund, cu atât vibrațiile se intensifică. Într-un moment recent, trezirea propriu-zisă a avut loc la ora unu și cincizeci de minute, când simțeam vibrații interne — în artere, în vene — ca și cum tot trupul meu ar fi intrat în rezonanță cu alt spațiu, cu ceva nedeslușit. Dar, inima îmi bătea normal...

Deodată, îmi „simt" camera în care dormeam : aerul devine din ce în ce mai greu, apăsător, irespirabil. În această stare creată de cineva, *în mod sigur, ea neexistând în ambianța casei, capăt dintr-odată* conștiința existenței cuiva *pe-aproape ; și mi se spune că* El *este aici ; dar, nu știu* cine *este,* ce *vrea. Se apropie, îi simt prezența fizică ; mă controlez ; de fapt, ajung ca* eu *să-l examinez înainte de a fi examinată. Se apleacă peste mine, încet, îi aud și-i simt răsuflarea peste obrajii mei, dar nu mă tem. Fără să-mi pricinuiască vreun rău, se ridică ; salteaua și lenjeria se destind, își revin din apăsarea exterioară. Dar, toate acestea sunt manifestări exterioare...*

Cu fiecare prezență a acestei entități — după ce dispare — eu rămân în memorie cu o lume de nedescris ; totul mi-a fost imprimat în memorie, inclusiv expresii, cuvinte, chiar fraze dar de neînțeles. Mă chinui să le leg pe toate într-un sens, dar nu e cu putință. Nimic din bagajul de imagini și informații nu concordă cu ceea ce știu eu din existența

mea, a oamenilor ; totul este nou, complet diferit de ce știm de pe Pământ. Rămân doar cu convingerea că nimic din ce mi s-a transmis nu este terestru, nu aparține oamenilor. Ceva *s-a întâmplat, totuși, pentru că întreg corpul mi-l simt ca pe un mare gol, în care doar inima (centrul vital) funcționează perfect. Trupul meu devine, în astfel de vizite, ca o crustă ; dar, sunt perfect lucidă, totuși îmi este atât de clar. Deși nu mă pot considera o curajoasă, nu știu cum mi se suprimă frica, teama, groaza ; dar capăt, în schimb, liniște și siguranță...“*

Interesante mi se par o seamă de modificări ale senzațiilor, efectuate cu o subtilitate inimaginabilă, deși entitățile nu se arată în prototipuri lizibile, întregi, complete. Dar, dovedesc o mare grijă : aceea de a păstra intacte funcțiile cerebrale în subiectul uman abordat. Subiectul uman *știe* că este contactat ; *trebuie* s-o știe ; el le poate distinge pe acele ființe aproximative ; i se induce adevărul că este examinat, dar nu se lasă deslușite ca fizionomii, ci cu totul diferit. Să le urmărim, din relatare, „modul de a se prezenta“ ;

„În loc de chipuri, văd mii de particule cristaline, mari cât palma. Aceste forme mă învăluiesc în întregime, din creștet în tălpi. Ca și cum aș fi un animal de experiență, mă cercetează, vor să știe totul despre mine. Mă întreb de fiecare dată : ce vor cu mine ? Știu din toate experiențele că nu mi se pricinuiește nici un rău, în afară de apăsarea pe trup, care uneori dvine jenantă. Ce am observat, însă ? Că acestea depun o grijă specială, un efort teribil de a nu-mi atinge capul. Creștetul meu pare pentru „ele“ ceva foarte prețios. *Cristalele uriașe îmi dau o*

senzație neplăcută de rece, mă cuprind într-un frig care nu este asemănător cu frigul unei camere neîncălzite, sau cu cel de afară ; este asemănător unei presiuni reci, insistente, dar suportabile. Mă întreb dacă cineva din afară *le-ar putea vedea cum le văd eu. După ce și-au îndeplinit misiunea, cristalele își încep clinchetul ; este ceva sonor, foarte plăcut, diafan, ceva cu totul aparte. Și, în această situație, le văd cum se ating unele de altele cu o viteză de nedescris, dar nu fac nici un rău în jur, sunt de o mobilitate extraordinară. Atunci când mă obsedează să înțeleg ce vor, totuși, ce trebuie să afle de la mine, pentru ce, ele îmi „citesc“ gândurile ; și, drept răspuns, devin transformabile, se modifică surprinzător, cu mare iuțeală, căpătând forma unor celule vii. În aceste momente, simt o stranie senzație de ridicare, sunt ușoară, parcă pot pluti după bunul lor plac. Levitația durează puțin, dar forța cu care sunt ridicată din pat și menținută în aerul camerei este extraordinară. Acest „joc“ ține până când „ele“ simt că încep să mă sperii ; dacă aș striga după ajutor, le-aș compromite experimentul ; de aceea, doar încolțindu-mi teama de-a cădea, mă simt lăsată ușor în pat. Dacă le avertizez mental — iar asta o fac foarte des — acele „ființe“ ciudate se retrag în grup compact în fereastră, fac un bloc omogen ; dar stau și așteaptă, fără să mă abandoneze. Clinchetul lor în astfel de situații este și mai plăcut, ca o muzică cerească — și apare imediat o imagine incredibilă : mi se arată ceva asemănător unor canale de televiziune, dar total diferite de cele cunoscute de noi. Sunt, parcă, îndemnată, mental, să mă obișnuiesc cu ceea ce mi se arată. Iar în momentul următor mi*

se „spune" că eu pot, prin simpla forţă a palmelor şi energiei mele, să modific, să schimb canalele — pentru a putea vedea imagini mai multe şi mai diferite."

Experienţa va fi fiind reuşită pentru entităţile ciudate, dar şi pentru tânăra care devine un exemplar de cercetare. Mariana este pusă într-o situaţie deosebit de gravă : manifestările şi fenomenele pe care ea le trăieşte, îi fac pe cei din jur să le atribuie unor disfuncţii psihice. Am mai afirmat că, în astfel de cazuri, se cere multă prudenţă şi, mai ales, cunoaşterea faptului că, dincolo de manifestări psihosomatice, trebuie luat în seamă (şi în serios) adevărul contactării reale a unor subiecţi umani de către fiinţe inteligente aparţinând altor lumi. În multe alte cazuri ce mi-au devenit cunoscute, am putut constata, de pildă, că un subiect uman superdotat mediumnic (şi care recolta adevăruri tulburătoare din dimensiunea astrală sau din planurile terestre) era asimilat cu o urgenţă clinică comiţându-se erori ireparabile uneori. Trebuie să acceptăm, simplu, că există oameni care trăiesc această realitate insolită a contactării de către fiinţe de pe alte planete — şi că o fac cât se poate de ştiinţific ; altfel spus, având acces nelimitat la particularităţi ale simţurilor şi, mai ales, ale capacităţilor extrasenzoriale — acestea din urmă fiind preferate în mod clar. Vedem, apoi, că se fac comunicări. Dar subiecţii umani nu au nici o vină că, după un eveniment de contact pe cale onirică sau în starea de trezie, prin inducţie mentală, nu pot reţine, spre exemplu, expresii cvasilingvistice sau imagini complet diferite de cele în care trăim ; este, probabil,

firesc să fie aşa. Noi nu ştim ce este şi cum arată o altă lume *diferită ;* care îi sunt dominantele evoluţiei, pe ce structuri biologice sau energetice.

De la acelaşi subiect am reţinut, în aria metamorfozărilor, încă una, care ne poate oferi o idee despre un anumit tip de vizitatori :

„Când El este aici, simt cum aerul se „sparge" în bucăţi. Totul este ceva ce pare o energie care se transformă, dar nu ştiu după ce criterii. Într-un moment, s-a transformat în două plăci mari, transparente, de asemenea din cristal ; în această „formulă", chipul este diferit alcătuit. Sunt lucidă şi încerc să înţeleg. Mi-e teamă că am de-a face cu prezenţa unor roboţi, ceea ce mă dezamăgeşte. „Forma" are o luminiscenţă uşor opacă. Numai în contact cu astfel de prezenţe simt cu adevărat frica. Sunt momente când cer ajutorul părinţilor, îi chem, îi strig. Dar ţipătul meu este doar mental, nu mi se dă voie să mă exprim, să fiu auzită. Nu-mi aud vocea. Dar, văd entitatea amuzându-se. Îmi spune, tot mental, să dorm liniştită ; disting, în glasul străin, timbrul vocii tatălui meu ; şi înţeleg că astfel mă menajează. Iar când mă duc la tatăl meu şi-l întreb dacă a intrat în camera mea, aflu că nici vorbă să fi intrat la mine. Nu înţeleg şi nu-mi pot explica ; nu pot spune nimănui despre aceste vizite nocturne. De ce tocmai eu ? Şi nici nu pot spune oricui ceea ce trăiesc, pentru că m-ar considera nebună !"

Aceaşi teamă de etichetare a întârziat câţiva ani relatarea care urmează — un caz mai mult decât straniu. Iar faptul că mi se cere să nu dezvălui nu-

mele și localitatea exactă, vorbește despre teama unor participanți direcți la fenomene aparent inexplicabile. Voi respecta dorința — consemnând, însă, evenimentele.

Undeva în județul Sibiu, doamna M.C., de profesie medic, și fiicele sale, două, aflate în vacanță, acasă. Una din fiice, studentă la medicină. Expunerea este în afara oricărei circumspecții. Înainte de a rula evenimentele, reamintesc o întrebare care-i preocupă pe mai toți ufologii : Există ființe extraterestre care au capacitatea de a se face invizibile ? Voi decupa cele mai importante secvențe :

PRIMUL MOMENT. Ora 12,30 noaptea. Vreme secetoasă, cer înstelat. Se discută despre școală, prietenii, cunoștințe, într-o stare de bună dispoziție specifică vacanțelor, regăsirilor. La un moment dat, una din fete atrage atenția asupra unor sunete nefirești, ce se puteau localiza în curtea casei. Erau asemănătoare sunetului produs de un aparat de stomatologie, dar cu o turație incomparabil mai mare și cu un timbru acut, mult mai înalt. Momentul n-a produs panică ; a dispărut în atmosfera discuțiilor...

Aceleași sunete au început să reapară și în următoarele nopți. Toate cele trei martore și-au spus că poate fi o pasăre de noapte, o cucuvea — sau altceva care produce sunete stranii. În una din nopți, fără să se sperie, mama și fiicele s-au culcat refuzând să mai ia în seamă ce auzeau afară. O fată s-a culcat cu mama, cealaltă singură, într-o odaie alăturată. La câteva minute după ce au stins luminile, mama și fiica au observat lumini în fascicule diferite, perfect conturate, de aproximativ douăzeci de centi-

metri înălțime, lățimea încadrându-se în conturul ușii care desparte cele două camere. Unele fascicule erau palide-violacee, plăcute. O clipă, mama a crezut că cealaltă fiică lăsase, poate, lumina aprinsă. S-a dus să controleze ; dar, mai înainte de a fi ajuns la ușă, a auzit o pocnitură, ca și cum cineva o ocolise și alunecase pe podea. Lumina intrusă a dispărut. M.C. a intrat în camera fiicei ; lumina era stinsă. A aprins-o. Fiica ei dormea. Era liniște. Negăsind nici o explicație, s-a culcat...

AL DOILEA MOMENT. Mama și fiica au adormit din nou. Dar, pe la orele trei din noapte, s-au trezit amândouă. Era nefiresc de cald în cameră — deși, în zona respectivă, arborii țin răcoare în nopțile de vară. Simțeau aceeași senzație, ca și cum cineva ar fi aprins sobele fără știrea lor și le-ar fi uitat încinse, sau ca și cum „sub pături ar fi fost puse niște radiatoare electrice puternice." Trezite din somnul profund, mama și fiica au început să discute despre „ce se întâmplă în casa noastră" : ce-a fost cu acele lumini neobișnuite ?, de unde puteau ele să vină, prin întunericul-beznă, perfect conturate, ca niște vietăți ? Au simțit, însă, că le cuprinde somnul ; dar nu din cauza oboselii — ci păreau narcotizate, hipnotizate...

Dimineața, când s-au trezit, s-au dus imediat afară, să vadă dacă nu se găsesc urme de pași ; urme, pur și simplu. În locul urmelor căutate, au găsit în curte puzderii de furnici carbonizate, pârjolite parcă de o flacără iute și nimicitoare. Totul semăna cu un prăpăd. Șiruri de furnici fuseseră surprinse în drumurile lor nocturne și arse. Acesta era

primul semn care începea să le dea de gândit. Privind din întâmplare trandafirii grădinii de lângă curte, toate trei au observat că florile erau arse pe jumătate (mai ales vârful florilor era ofilit, carbonizat, îngălbenit) ; dar, toate fuseseră distruse la acelaşi nivel, ca şi cum un fascicul de microunde le-ar fi străbătut. În rest, florile se păstrau întregi, nealterate...

AL TREILEA MOMENT. A doua seară după descoperirea din curte şi din grădină, exact la aceeaşi oră, au auzit în curte un „flux" de trei sunete ; acum, le-au putut distinge mai bine ; erau foarte clare. Într-adevăr, sosise *cineva*, dar nu vedeau nimic. Şi nici de data aceasta nu le-a cuprins frica. Şi-au văzut de-ale lor, ca de obicei. Scenele au rulat identic, de parcă asistau la un program care nu tolera nici o abatere de la nişte norme necunoscute lor. S-au culcat târziu, la fel ca în serile trecute. Iar la ora trei din noapte a apărut din nou căldura insuportabilă, sufocantă ; deşi căutau, n-au putut da de sursa căldurii ; o simţeau doar. Afară era răcoare. Camerele în care dormeau erau, dintotdeauna, răcoroase vara. De data aceasta nu mai aveau nici o îndoială că *cineva* intrase în camere, dar fără să fie observat. Deşi acum mai mult ca oricând aveau toate motivele să se teamă şi să cheme în noapte vecinii, totuşi o stare de linişte şi de indiferenţă le-a cuprins brusc. Simţeau chiar o stare de siguranţă şi de protecţie — o simţeau în toţi porii. Totul li se părea atât de normal — că existau în camere fiinţe nevăzute.

Adormind, de asemenea, după orele trei din noapte, una din fete — cea care dormea singură —

a intrat imediat într-un vis (sau ceva asemănător cu visul). Se afla, oricum, între trezie şi somn, iar prin pânza ochilor închişi începuse să ruleze un film extraordinar de interesant. Imaginile erau cu totul străine lumii noastre, erau „ale altei lumi"! Îşi dădea seama că vede lucruri nemaivăzute, dar nu putea să le judece, să le conecteze la ceva pământesc, cunoscut, la vreo tradiţie, să le actualizeze prin cunoaştere. Imaginile erau frânte, din când în când, din cauza unui fenomen de pulsaţie continuă, care trăda parcă o sursă foarte îndepărtată de Planeta noastră. Şi totuşi, fata visa... Mesajele prin imagini erau transmise pe canale onirice ; i se favoriza contemplarea lor, deşi ea nu înţelegea absolut nimic ; totul era fascinant, dar fără nici o legătură cu lumea noastră ; de aceea şi imposibil de înţeles...

AL PATRULEA MOMENT. Din toate aceste întâmplări ţinute secrete, toate cele trei martore şi participante la incredibilele fenomene au rămas cu certitudinea şi cu resemnarea că *cineva* le intră în casă, dar nu le pricinuieşte nici un rău. După mai multe tentative, s-au convins că erau fiinţe-fiinţe, însă nevăzute. Prezenţa lor era simţită imediat după ce apăreau sunetele în curte ; ceva de mare turaţie şi cu un timbru înalt.

Dar liniştea n-a ţinut mult...

Un fapt bizar avea să le pună pe gânduri. Acest fapt părea să constituie motivul principal pentru care domiciliul le era „violat" noapte de noapte. După alte scene cu prezenţe invizibile şi cu lumini de sepectru complet, într-o dimineaţă, una din fete observă, în timp ce se pieptăna, un fel de nod roşu,

dureros, de unu-doi centimetri, în ceafă, în zona occipitală. Cum apăruse ? Deşi părea o pişcătură de ţânţar, era, de fapt, o rezecţie efectuată cu mare subtilitate. În ce scop ? Semnul a început să se mărească ; părea că în acel loc îi fusese introdus un aparat sau un corp străin. Primul gând, (mama fiind medic), era să înceapă un tratament ; şi-au propus, însă, să mai aştepte puţin, să vadă cum evoluează ascunsa cicatrice şi umflătura. Cercetând cu atenţie, era, într-adevăr, o incizie făcută în mod sigur cu mijloace artificiale, de o mână străină. Şi-au spus, aşadar, să mai treacă o noapte... Dar, în dimineaţa următoare, semnul dispăruse complet, ca şi cum nici n-ar fi existat. Se produsese o vindecare instantanee. Pielea era întinsă, cicatricea dispăruse, totul era normal...

AL CINCILEA MOMENT. Din nou o linişte aparentă, cu stări ce li se inoculau din exterior. Obişnuite cu tot ce trăiseră, şi-au propus să cerceteze împrejurimile gospodăriei. O făceau noaptea târziu (amintindu-şi că, deşi foarte rău, câinele fugea în cuşca lui atunci când apăreau sunetele în curte. Şi nu ieşea din ascunzătoare decât dimineaţa şi foarte speriat.)

Aceste scene, fenomene şi momente s-au manifestat, noapte de noapte, vreme de vreo trei săptămâni. Se obişnuiseră cu puzderia de furnici arse, carbonizate, cu pârjolirea parţială a florilor de trandafiri. Controlând în jurul casei, nu mică le-a fost mirarea să descopere pe câmpul din spatele gospodăriei o zonă destul de întinsă, în formă perfect rotundă, arsă până la lut. Erau, mai exact, trei locuri

cu arsuri mai profunde, complete, iarba părând să se fi „topit" din cauza temperaturii foarte înalte, dar focalizate exact. Împărtăşesc în totul concluzia doamnei M.C. :

„De atunci de când am văzut prima oară acea lumină stranie, ireală, şi am simţit prezenţe străine în casă, fără să le pot găsi vreo explicaţie, eu ştiam în mod sigur că nişte fiinţe nevăzute se află printre noi. Ne observă, ne urmăresc, ne supraveghează, poate că fac experienţe de care habar nu avem. De ce ? Este întrebarea pe care eu şi fiicele mele ne-o punem de câţiva ani. Fiind cadru medical bine cunoscut, om pe deplin sănătos, până acum m-am jenat să divulg „secretul" casei mele. Dar acest secret nu mai era numai al casei mele, sunt sigură de aceasta. Poate că într-un viitor nu prea îndepărtat se vor găsi explicaţii la cele ce ni s-au întâmplat nouă, sau poate că există şi acum ; dar, este prea simplu să spunem că ar fi vorba de fiinţe extraterestre. Poate că ar trebui să ne îngrijoreze aceste contacte. Noi trei putem spune adevărul : capacităţile acestor fiinţe sunt cu totul inexplicabile pentru noi, ne pot stăpâni şi ne pot determina reacţiile şi chiar sentimentele, ne pot provoca starea de somn şi visele, ne pot modifica întregul sistem subtil al trăirilor, reprezentările, psihicul şi poate chiar caracterul. Mă îndoiesc că am putea face ceva ca să ne apărăm".

Doamna M.C. are perfectă dreptate. Dar cât despre îngrijorare, poate că am fi mai puţin înclinaţi să o credem. Contacte ale unor entităţi din dimensiunea astrală cu oamenii pământului au loc de mii şi mii de ani. Mii de ani ? Desigur, pentru noi, oamenii. Este posibil ca, din punctul de vedere al mesagerilor

și oaspeților de pe alte planete, să fie vorba doar de unul sau două secole ! Sau, poate, și mai puțin.

Am reținut cele de mai sus deoarece există aici o ilustrare deosebit de valoroasă pentru tema acestei cărți : influențarea visului !, producerea somnului și, implicit, ocuparea rapidă a subconștientului cu informații străine de universul terestru. O atestare diferită a identității astrale a viselor...

Curiozități bioenergetice și manifestări transcendentale

Se știe că influențele structurilor energetice și ale fluxului de radiații care domină Cosmosul ating toate modelele viului de pe Pământ, regnurile, speciile, evoluțiile exprimate prin ciclicitate și procesele complexe care au loc în laboratoarele naturii. Ne-au trebuit milenii de contemplare, ca să atribuim unor fenomene sensul de miracol, iar capacităților noastre inteligente dorința de a decupa, prin cunoaștere, elementele devenirii. Până a atinge, prin creație proprie, satisfacțiile și uimirea, omul s-a trezit într-un univers viu, creat fără participarea lui. Omul a întâlnit, mai întâi, Creația și și-a descoperit propria sa identitate în sânul ei. Revelația Creatorului i-a fost dăruită într-un anumit stadiu al evoluției, care corespunde cu trezirea responsabilităților sale de ființă întrupată după „chipul și asemănarea" Creatorului.

Viața în corpul material, așa cum o știm de la marii inițiați, este doar un moment în continuum-ul sufletului pregătit pentru o existență eternă. Nu o dată s-a afirmat viața ca pedeapsă sau ca legitimare a sacrificiului. Dar, dacă sacrificul ca bonificație divină întru salvarea oamenilor prin mântuirea de păcate constituie orizontul superior al motivațiilor,

pentru omul social, creator de civilizație și cultură, acest înțeles sublimat stă încă sub semnul contestării. Poate că, de aceea, omul este singura ființă de pe această Planetă care a descoperit și experimentat mijloace potrivnice creației ; altfel spus, creația ca anti-creație.

Dependența de materialitate și chiar de acumulări materiale devine, în confirmările creștine, o culpă ; și nu o culpă în sine, ci una rezultată din opțiuni vulnerabile, în detrimentul evoluției spirituale prin care suntem chemați să ne legitimăm în momentul intrării în lumea infinit mai complexă a Universului Spiritual. Manifestarea capacităților misterioase, ca și conștiința preexistenței sufletului, omul artizanărilor materiale le-a avut de timpuriu. Momentul drumurilor ce s-au întâlnit pentru a deschide marea Lumină cerească ni l-a adus Mântuitorul, însoțindu-și mesajele cerești de fapte ce depășeau puterea de înțelegere a oamenilor. Dar omul însuși, cuprins în Iubirea Divină, avea să primească însușiri capabile să-i trezească conștiința Adevărului fundamental, aflat mai sus de structurările materiale ale Creației.

Și iată că ne aflăm, încă, în antecamera marilor întrebări, mai ales acum, când știința, cu ritmurile ei de evoluție adeseori spectaculară, după ce-și sărbătorește izbânzile, în momente de acalmie lucidă, îi recunoaște Divinității Creația în incomensurabilul cosmic. Forța Spiritului Divin este creatoare în toate planurile și dimensiunile Universului și nu o putem confunda sau echivala cu dependențele noastre de materie și cunoașterea materialității fenomenelor. De aceea, consider că o evoluție spirituală, în sens elementar și practic, înseamnă, mai întâi, iden-

tificarea potențialelor nemateriale specifice ființei umane și viului în general. Cunoașterea materială este o limită a cunoașterii, chiar dacă ea stă, omenește, sub semnul entuziasmului și chiar al progresului material. Dominant în Univers și în ființa umană este Spiritul.

Domeniul așa-numit *extrasenzorial* și fenomenele de inducție transcedentală nu sunt condiționate exclusiv material ; prin recunoașterea nematerialității, ne plasăm intuiția în alte ierarhii cosmice și primim, de mii de ani, informații din Universul Spiritual. Putem spune că Dumnezeu se află în contact permanent cu omul, care reprezintă Bucuria Creației, superlativul ei pământesc. Dar, pentru a ieși din constrângerile materiei, trebuie să umplem de sens și finalitate eforturile în vederea eliberării Spiritului. Omul spiritual trebuie să se pregătească, în scurtul răstimp, în corpul material, pentru a deveni consonant cu Universul Spiritual. Există, așadar, o lege divină a congruenței, care nu cunoaște abateri, care este intolerantă și conformă cu rigori înalte, în care este implicată însăși evoluția umană la scara întregii Planete, ca și la cea individuală, personală.

La nivelul Planetei noastre, trăim într-o perpetuă mișcare a fenomenelor cărora nu le putem atribui o cauză materială. Încercarea de a le încadra într-o știință, după modelul cunoașterii materiale, a eșuat cel mai adesea. Descoperim elemente noi, întregim tabloul elementelor și pătrundem mai adânc în structura materiei, clarificăm și clasificăm, stocurile de cunoștințe devin o iluzie pentru cel ce-ar dori să le stăpânească — și, cu toate acestea, în fața noastră stă imperiul necunoscutului ; iar în noi, limitele construiesc dezamăgirea, fără a

ne simți goliți de aspirații. Ocultismul cunoaște, mai întâi, o evoluție, pentru a sfârși, apoi, în condamnări exterioare și procese împotriva lui, până la oprimare. Științele spirituale cunosc perioade de evoluție și atestare, aducând o lumină nouă în conștiința omului, o dscătușare a spiritului, pentru a sfârși prin infuziile forțate de materialismul ateu într-un registru pejorativ de denumiri : superstiție, prejudecată, ignoranță, primitivism și așa mai departe. Vedem, deci, că deconectările abuzive de la itinerariile adevărului au constituit mereu agresiuni malefice, care ne-au întârziat evoluția spirituală cel puțin într-un regim de egalitate cu evoluția materială.

Poate că nu întâmplător acest sfârșit de mileniu scoate la lumină pe omul conectat la dimensiunea astrală, potențându-i capacitățile și, mai cu seamă, inspirându-l să și le exprime. Evident, pe Planeta oamenilor, dihotomia creație-anticreație mai este încă, funcțională ; aceasta semnifică, în alt plan, lupta dintre benefic și malefic (care nu face obiectul acestei cărți). Potențialele extrasenzoriale ca specificități umane, dar neidentificabile ca reguli generalizate, ne reține atenția prin dominanta lor transcedentală. Acestea se instituie ca adevărate „vehicule" cu ajutorul cărora putem depăși vămile materiale, iar prin cei ce reprezintă excepții în cadrul regulei putem, cel puțin, lua cunoștință de existența activă-coordonatoare a Universului Spiritual Divin.

Acuzele ce se aduc de către unii exegeți determinărilor materiale în existența omului, le consider vulnerabile. Dumnezeu l-a dăruit pe om cu conștiința unei evoluții complexe, în care regăsim și

principiile legate de așezământul nostru material. Dar, față de acesta, știm că Iisus ne aduce mesajele unei perspective purificate, atât juridice, cât și morale. De fapt, ce s-a întâmplat în viața noastră și în evoluția omenirii ? Un decalaj multisecular între paralelismele evoluției, prioritare, când dimensiunea materială devine obsesivă și dominatoare, defavorizând tocmai esența însăși a evoluției, care este prin excelență spirituală. Am creat, fără îndoială, alt tip de spiritualitate, prin cultură și cunoaștere — o spiritualitate izvorâtă, desigur, din inteligența umană, punând pe un plan secund „igiena" spirituală în sens creștin, în sens transcedental. Acest decalaj devine sursă și resursă a greșelilor, solul păcătuirii, climatul preferențial al maleficității.

Față de lentoarea evoluției spirituale, adesea obstrucționată, evoluția materială a devenit scena lumii pe care se joacă primejdia și devalorizările sacrului. Capacitățile anti-creației se dovedesc din ce în ce mai rebarbative, înlățuirea elementelor distrucției pare ireprimabilă, și nu există nici un motiv să nu acceptăm ipoteza minților luminate, după care distrugerea ciclică a atâtor civilizații făurite de oameni nu-și are cauza în devălmășiile naturale, ci în însuși proiectul Divin al purificării. Evoluțiile sunt ciclice, atestabile istoric : naștere, formare și culminație, degradare și distrucție. Această lege constituie, însă, un ecou direct al faptelor omenești, știut fiind că, din perspectivă dumnezeiască, nu există un principiu al distrucției, ci doar al perfectibilității continue — ceea ce înseamnă, într-o formulare umană, *finalitatea eternului*. Referindu-mă la fenomenul oniric, care beneficiază de o puternică ilustrare în Scriptură — acest fenomen

fiind o prezență semnificativă în comunicările cu Divinitatea — putem observa că evoluția cunoașterii acestui fenomen se înscrie, de asemenea, într-o lentoare plină de circumspecții și problematizări. Au trecut vreo trei-patru milenii de când vechii greci atestă corelarea viselor cu demensiunea astrală, și nu am adăugat decât foarte puțin, până în zilele noastre, celor trei funcții onirice. Pentru vechii greci, funcția oraculară a viselor nu constituia o ipoteză abstractă însumată omului spiritual, ci una funcțională, sau, cum am spune azi, operativă. Compartimentarea fenomenului oniric în trei dominante rămâne, și azi, valabilă : *1.* Apariția în vis a unor spirite superioare, care vestesc în mod nemijlocit viitorul ; *2.* Fenomenul de punere în scenă a unor evenimente din viitor ; *3.* Imagini simbolice, în care, de asemenea, este proiectat viitorul...

Pentru a adăuga la această structurare elemente noi, cum sunt decorporările prin vis, mesajele cu scadență apropiată, contactul cu entități din astral sau, în cazuri excepționale, viziunile christice și mariale, au trebuit, așadar, să treacă multe secole. Este adevărat că nimeni nu este dispus astăzi să recunoască „necesitatea" unei științe a fenomenului oniric. Dar nu mă îndoiesc că aceasta va ființa în viitor, și chiar dintr-o necesitate, deoarece cazuistica prin care se confirmă, în mod ilustrat, fenomenul, este aceea care va sugera, în cele din urmă, integrarea lui într-o disciplină de studiu diferită de cele deja existente, care cercetează visul din perspectiva fiziologică (și nu parapsihologică), psihică și

psihanalitică (și nu transcedentală), neuropsihică (și nu ca fenomen de conectare la dimensiunea astrală)...

După această îndepărtare de la tema capitolului, efectuată, însă, în ideea că ne putem integra mai ușor în subiect, consider util să cunoaștem câteva manifestări ale biocâmpului uman care, după părerea mea, poate fi considerat, precum cristalele suprafine din tehnologiile spațiale, un bun conducător de fluxuri energetice din astral. Fac această comparație pentru a mă sprijini pe un principiu fizic, deci material. Dar, acesta n-ar fi suficient mai mult decât pentru o comparație. Iar din adevărul profund abia dacă putem recolta, cu cele cinci simțuri ale arhitecturii noastre corporale, câteva informații vămuite, incomplete (chiar dacă sunt concludente), parțiale (chiar dacă nouă ni se pare că am atins dimensiunea astrală ca pe un continent prefigurat și încă nedescoperit)...

Adeseori am fost întrebat cum se „naște" un bioenergoterapeut ? Ce condiții trebuie să îndeplinească un om, ca să-și poată folosi spre binele semenilor puterile bioenergetice ? Există actualmente mijloace de testare a acestor capacități, incluzând riscuri minime ; mijloace radiestezice sau, în absența lor, experimente care oferă rezultate — referindu-mă doar la practica bioenergetică — de tratare a unor maladii. Dar, biocâmpul oferă și mari surprize. Acestea interesează aici. Privind, deci, spre lucrurile concrete, este, într-adevăr, interesant să constați că o persoană cu capacități paranormale își începe cariera de vindecătoare printr-un miracol. Este cazul Elenei Leonte, din Suceava, care, la început, nici nu auzise de bioenergie. Într-o întreprindere suceveană, unde lucra ca laborantă, un

muncitor a fost, într-o zi, grav electrocutat. Podeaua pe care se afla accidentatul era plină de apă, ceea ce ar fi dus la moartea lui, dacă nu intervenea Elena Leonte, imediat, deconectându-i trupul de la sursa de curent, iar aceasta în condițiile în care ea nu avea în picioare cizme de protecție sau un costum adecvat. Deși scena a avut numeroși martori, nici unul nu a reușit să înțeleagă prin ce mister femeia nu și-a primejduit viața, reușind să salveze viața colegului ei. „Misterul" era, de fapt, structura specială a biocâmpului. Chemată la dispensarul întreprinderii, Elena a început vindecările prin bioenergie. Ulterior, școala celebrei Maria Vârlan avea să-i spună ceea ce ea nu știa — și să devină, în câțiva ani, o vindecătoare suprasolicitată, cu rezultate excepționale în tratarea multor maladii și a multor suferințe...

Putem face drumul de la simplu la complex, reținând același subiect ; optez, însă, pentru o altă vindecătoare (și pentru fenomenele descrise de dumneaei într-o lungă discuție provocată de mine) tocmai pentru a înțelege paranormalul ca normalitate : cazul Doinei Maria Medeșan, din Sălaj. Observasem că unele capacități bioenergetice modifică sistemul extrasenzorial al subiectului uman, favorizând vizualizări astrale sau de altă natură. În cazul doamnei Medeșan, lucrurile sunt mai șocante ; dumneaei „vede" nevăzutul, raportul dintre corpurile cerești cu totul diferit. Dacă nu s-ar fi născut cu însușiri paranormale incredibile și le-ar fi dobândit mai târziu, cu siguranță că i-ar fi fost greu să se suporte pe sine însăși. I-ar fi fost greu, apoi, să înțeleagă lumea în care trăiește ; pentru că vindecătoarea din Sălaj (comuna Ip) vede, pe lângă lumea noastră, con-

comitent, o altă lume, care există — subtilă și exotică — aproape de noi, cu noi, în natură, în spațiul comensurabil al bolții cerești...

Exclud ipoteza unor disfuncții sau modificări fiziologice ce țin de oftalmologie. A pătrunde cu văzul în câmpul nevăzutului care ne înconjoară precum o lume paralelă, a încerca să înțelegi ceea ce vezi, dar nu văd la fel și ceilalți din jur, este, fără îndoială, un mister. Să rămânem, deci, în mister, fără dorința de a-l aduce într-un cabinet medical...

Primele vizualizări ciudate le-a avut în copilărie, Atunci, era convinsă că așa *trebuie să fie,* așa era normal, cum vedea ea. Și vedea în atmosferă forme astrale în plină zi, ca și cum ochii ei ar fi fost dublați de un puternic observator cosmic. Vedea aștri colorați, de o splendoare inimaginabilă și a început, la un moment dat, să-i deseneze pe hârtie. Punând pe hârtii observațiile, vizualizările, s-a pomenit cu reproiectarea unui cer înstelat ireal. Ceva mai târziu, dându-și seama că ceilalți din jur nu văd ce vede ea, s-a retras în sine și în tăcere, ferindu-se să povestească altora viziunile ei. Simțea că trăiește concret în adâncul cerului. Această convingere a obligat-o să se judece pe sine și, ulterior, să încerce să-și analizeze darul atât de straniu...

Călătorind cu mașina spre comuna natală, și-a dat seama că soțul ei privea soarele în punctul ceresc „corect", iar ea îl vedea cu totul diferit ; nu în dreapta, normal, ci în stânga, ca o reflecție într-o oglindă imensă ; iar în jurul soarelui vedea planete sau mai mulți sori, într-un spațiu nesfârșit, de dimensiuni mai mici, dar foarte strălucitori, intens colorați : „Nu era o iluzie optică, nici vorbă, ci părea că alunecasem în spațiu și vedeam ceea ce de pe

Pământ nu se poate vedea : vedeam pe lumina zilei, în adâncul cerului, planete și sori, o întreagă galaxie. Am vizualizat pur și simplu ceea ce se numește *zodiile*, în succesiunea lor cosmică ; vedeam - și, mental, mi se comunica faptul că ele sunt rânduite în cer, toate erau limpezi, ca și cum cineva le-ar fi înregistrat pe o peliculă. Dar, ordinea aceea, grupareа ca atare, n-am putut-o înțelege, deși mi se sugerau lucruri extraordinare. Poate că încă nu sunt pregătită să văd mai mult..."

Între vizualizări și viziuni este doar o consonanță de termeni, fenomenele fiind diferite. Vizualizarea unei realități aparent inexistente, neînregistrată de cunoaștere, dar cu informații din câmpul cunoașterii, analoage, are un caracter ezoteric protejat. Viziunile aparțin, în fenomenologia paranormală, altui registru de manifestări ; cele mai puternice par a fi acelea induse pe cale onirică. Dar, nici aici nu suntem încă stăpâni pe fenomene ; și cum am putea fi, când „spațiul" conștiinței este o fracțiune, în comparație cu „spațiul" subconștientului și inconștientului — zone ale ființei spirituale cu imense bogății, încă neexplorate...

Doamna Medeșan nu vede nevăzutul cu ochii ; a înțeles acest lucru mai târziu. Și părerea mea este că această vindecătoare posedă un simț în plus ; deține, așadar, o particularitate tehnică prin care are acces la imagini ce nu sunt altele decât ale astralului, și nicidecum ale memoriei sau ale cunoașterii astronomice. Câteva amănunte privind biocâmpul dumneaei pot fi reținute ca potențiale ; de pildă, are o sarcină energetică de 7,89 metri și o rază de sensibilitate a biocâmpului de 6 metri !, ceea ce re-

prezintă, desigur, niște parametri performanți. Aceste valori măsurabile sunt, probabil, ceea ce spuneam la început, niște buni conducători care înlesnesc pătrunderea în dimensiunea astrală, dar nu decisive. Pentru că fenomenul vizualizărilor nu este extrapolat numai în spațiul cosmic, Doina Maria Medeșan distinge entități energetice și la nivelul pământului. Făcând o vizită unei profesoare de astronomie și privind împreună un atlas ceresc, în alb-negru, al sistemului solar, vindecătoarea a văzut cu totul altceva : „Dincolo de acele imagini din album, am văzut, de fapt, corpuri cerești așa cum, probabil, sunt ele. Am recunoscut chiar ultimul corp ceresc descoperit — Pluto — din sistemul solar. Toate corpurile cerești se vedeau colorate, în mărimea lor reală și în mișcare. N-am să pot niciodată să descriu amploarea și frumusețea lor. Și nu cred că ce pot eu vedea, s-ar putea reproduce cu vreun aparat !

Vizualizarea realizează, de fapt, corpurile cerești vii, percepute în mișcare și în ansamblul lor, în ordinea lor geometrică ; spectacolul este fabulos. Neputința de a-l descrie induce un fel de suferință, iar încercarea nu poate atinge adevărul văzut. Vindecătoarea este ferm convinsă că ceea ce vede le este necunoscut astronomilor. Amănuntul șocant este că Doina Maria Medeșean vede efectiv câmpul energetic al planetelor, conexiunile câmpului, „acel fir nevăzut" care străbate spațiile de la o planetă la alta și care i se arată foarte „material", având volum, consistență...

Coborând din astral pe orizontul terestru, lucrurile devin mai dezagreabile. Vindecătoarea are capacitatea de a vizualiza la sol, pe stradă, în case, pe

câmpuri, oriunde s-ar afla, printre oameni, forme luminoase de natură energetică (și nu optică) întrunind întregul spectru de culori. În anumite locuri, vede forme energetice portocalii, albastre, galbene sau roz. Este vorba de forme reale, aparent materiale, de obicei sferice.A observat că energiile monocolore le regăsește statice, ele aparținând unor anumite locuri de pe sol, și le revede la fel după mai mult timp, când trece iar prin locurile respective. „Acestea sunt legate de pământ" — afirmă Doina Maria Medeșan. S-a întrebat adeseori și vizionara : de fapt, ce vede ? „Presupun doar că vizualizez fără voia mea, cu un simț în plus, fenomene și realități astrale care vor putea fi, probabil, reproduse cândva și examinate cu ajutorul unor tehnici din viitor". Vindecătoarea este convinsă că trăim într-un ocean energetic sublim, de un exotism și o frumusețe inimaginabile, pe care niciodată omul nu le va putea reda în cuvinte. „Sunt fericită că Dumnezeu mi-a dăruit aceste capacități, dar și mâhnită că nu toți oamenii pot vedea ce văd eu !"

O curiozitate bioenergetică manifestată printr-un enigmatic caz de receptare a durerilor, precum este cea care urmează, ne pune în fața unor întrebări care cer, probabil, ani de cercetare în laboratoare. După cunoștința mea, este unul din cele mai puternice exemple de interdeterminare și conectare prin biocâmp, din câte se pot cita pe plan mondial. Orice explicație mi se pare insuficientă, deoarece, pe de o parte, este vorba de o dramă a unui subiect uman înzestrat extrasenzorial până la cote inaccesibile testării și explicitării, iar pe de altă parte ne putem face o imagine despre felul în care maladiile și suferințele corpului uman transmit anumite flu-

xuri energetice ce pot fi percepute și receptate ca atare de un om superdotat.

Repet că acest caz este special, este unic. Aurel Silvaș, din Baia Mare, este cercetător științific în domeniul utilajelor miniere și de preparare. Suferă, în anul 1989, de meningită (diagnostic confirmat de medici) și este supus unui tratament adecvat. După un tratament de câteva luni, starea de sănătate îi revine ; dar, urmează, apoi, o stare de rău generalizată, însă fără nici o explicație medicală. Intră, deci, într-o stare de rău, fără putința de remediere pe cale medicală și fără posibilitatea de a fi diagnosticată. Manifestarea răului general nu avea și fenomene speciale (ca pierderea memoriei, din cauza bolii tratate anterior), ci se exprima prin ceva necunoscut încă științei medicale. Cercetătorul apelează la ultima și singura iluzie : se prezintă la o bioenergoterapeută din Baia Mare și, încă din prima zi, rezultatele s-au dovedit spectaculoase. Iar după a treia ședință, Aurel Silvaș constată că nu mai are nevoie de vindecătoare și că se poate *autovindeca,* prin pase cu palmele peste locurile pe care le simțea afectate.

Din acest moment, începe, de fapt descoperirea enigmatică...

Transformările produse în structura biocâmpului au avut loc într-un timp scurt. Și-a putut da seama că ceva important se întâmplase cu el, pe măsură ce intra în contact cu oamenii și când existența cotidiană începea să devină, pentru el, din ce în ce mai problematică. Primul moment a fost acela al întâlnirii cu un cunoscut din vedere, care suferise o intervenție chirurgicală pe cord. Apropiindu-se de el, i-a simțit brusc durerea de inimă ; era ca și cum cer-

cetătorul ar fi trecut printr-o operație pe cord. „Omul s-a apropiat de mine, și atunci am simțit, dintr-o dată, o durere serioasă în inima mea". Îl dureau pieptul și inima cu putere. „În clipa aceea, mi-am dat seama ce se întâmplă și l-am rugat pe omul respectiv să se depărteze de mine".

Acesta a fost începutul. Fenomenul este deosebit de ciudat și de interesant, cu adevărat enigmatic. A prelua suferința cuiva, prin apropierea de el, și a-i trăi fără un motiv diagnosticat, durerea, pare cu adevărat incredibil. Și totuși, acesta-i adevărul. Cazul, cum spuneam, reprezintă și o dramă reală. Nu-i deloc ușor pentru acest om să recepteze în jurul său, în permanență, cu propriul său corp, cu organele sale, durerile și suferințele celor din jur, ale cunoscuților sau necunoscuților cu care intră în contact. Aurel Silvaș este un receptor „automat" de suferințe, fiind, în același timp, un diagnostician absolut. De aici, a apărut și necesitatea ca el să se izoleze. Trebuie să stea departe de oameni, într-o deplină protecție prin separarea de ei, la o distanță de câteva sute de metri. Dar cercetătorul nu a putut realiza acest lucru. Este un om social, cu familie, cu probleme, un intelectual activ. Îndurând starea propriei înzestrări inexplicabile, Aurel Silvaș și-a propus să experimenteze cu propriile-i suferințe propriul său caz.

Aflându-se, la un moment dat, în preajma unei femei care suferea de o maladie ovariană, bărbatul a simțit o cumplită durere... de ovare ! O durere la organe care lipsesc din zestrea anatomică a bărbatului. Nu o cunoștea pe femeia respectivă, habar n-avea de boala ei. Căutând, în continuare, o explicație la aceste fenomene, Aurel Silvaș nu a găsit

nici una ! În schimb, a constatat că el însuși poate vindeca. Ceea ce a și început să facă — însă cu totul întâmplător. După ce și-a tratat fratele, suferind de discopatie lombară (și care urmase un tratament într-o clinică din Târgu Mureș, dar fără rezultate concludente, după cinci ședințe bioenergetice l-a văzut legându-și singur șireturile, anterior, abia dacă se putea apleca vreo douăzeci de centimetri de la verticală).

Miracolele au continuat...

Este invitat la o familie numeroasă, dar în momentul sosirii se afla în casă o singură persoană din respectiva familie. Aurel Silvaș reușește performanța încă neomologată de nimeni : pune diagnostice corecte și absolute întregii familii, testând doar pe unul, cel aflat în casă. Astfel, fiecare membru al familiei respective avea să afle, la întoarcerea acasă de la subiectul diagnosticat, de ce anume suferă. Toate diagnosticele puse în absența lor au fost corecte, exacte. Astfel, printr-o singură persoană din familie, cercetătorul reușește să pună diagnostice tuturor membrilor ei : frați, surori, părinți, soție, soț și — fapt straniu — tuturor descendenților direcți ! Acest caz este, fără îndoială, ieșit din comun. Aflându-se, de pildă, într-o aglomerație umană, indiferent în ce loc și în ce împrejurări, Silvaș receptează cu promptitudine durerile și bolile celor suferinzi și îi poate „extrage" din colectivitate, pentru a-i sfătui să se ducă la medic, să înceapă să se trateze. Iar medicul nu face decât să confirme, prin analize clinice, diagnosticele puse de Aurel Silvaș !

Actualmente (aprilie 1994), pentru a-și duce viața în condiții de protecție, cercetătorul din Baia Mare are nevoie de o însingurare relativă, în sensul că, mă-

car în orele libere, el trebuie să locuiască într-o casă izolată, la câteva sute de metri de vecinii săi. Această necesitate este oarecum ultimativă. În prezent, vindecătorul are vecin de casă un om căruia i-a fost amputat un picior. Trăiește, zi de zi, durerile vecinului, ajungând la senzația de atrofiere a piciorului, de unde și graba de a dispărea din „zona de durere", pentru a-și reveni. Tratând un copil care suferise un accident grav la un ochi, Aurel Silvaș a trebuit să treacă, treptat, prin toate suferințele copilului, inclusiv prin modificări evidente ale globului ocular, „preluate" de la bolnav. Vindecându-l, simptomele și stările au dispărut. Acest caz unic trebuie să trăiască aproape zilnic astfel de evenimente. În același timp, însă, capacitățile sale de vindecare sporesc cu fiecare zi. A reușit să redea sănătatea la sute și sute de oameni, în cazuri deosebit de grave — „cazuri limită". În paralel, și-a intensificat cercetările ; însă, asupra propriului său dar, nu a reușit să pună un diagnostic. Adresându-se specialiștilor (medici, biologi, psihiatri), Aurel Silvaș a trebuit să constate dezamăgit că afirmațiile lor nu au nici o legătură cu fenomenele pe care le trăiește.

Acest enigmatic caz de receptare a durerilor și de diagnosticare spontană prin biocâmpul energetic ar trebui să rețină atenția unor specialiști din mai multe domenii ale științei. În ceea ce privește inserarea lui în această carte, intenția mea a fost de a exemplifica cel puțin un „mod" de intercondiționare energetică, specific, probabil, întregii naturi, cu grade de potențare diferite, și care, atunci când capacitățile depășesc o anume „normalitate" ne plasează interesul spre nivele mai înalte de energie și

intercondiționare energetică. Să nu uităm că trăim într-un Univers puternic frecventat de energii, de radiații, de influențe astrale. Toate acestea influențează ființele, viul de pe Planeta noastră. Într-un fel în mare măsură, suntem dependenți de fluxurile energetice și de radiații ale Universului în care existăm ca ființe vii.

Consider că etichetarea cu prea mare ușurință a unor manifestări de genul celor descrise (prin denominații psihiatrice) reprezintă o gravă eroare. Cred că cercetătorul trebuie să înțeleagă, mai întâi fenomenul, pentru a-l scoate din tradiția științifică — fără a se îndepărta însă de știință. Astfel, vom putea recolta rezultate surprinzătoare, legate mai ales de înțelesul cosmic al vieții. Omul este, ca pământean, la fel de intens determinat și predestinat cosmic ca *ființă cosmică*. La ce anume ar putea conduce cunoașterea unor mecanisme de mare subtilitate, care ne influențează de dinainte de naștere și până în ultimele clipe ale vieții ? Beneficiile ar fi, desigur, uriașe. Am putea înțelege ce energii ne sunt proprii, și care anume constituie potențiale agresiuni asupra corpului fizic și structurii psihice. Am înțelege că există un tip de comunicare energetică, prin biocâmp și biomagnetism, care nu se adresează individului în general, ci chiar unor organe (iar la nivel particular, fiecăruia în parte). Ca să se poată interveni în acest complex de fenomene și manifestări, este necesară, mai întâi, *cunoașterea*. Dar cunoașterea va putea inspira și sugera, mai devreme sau mai târziu, soluții, metode, remedii...

Deocamdată, Aurel Silvaș se află în fața unei descoperiri importante ; o voi transcrie cu titlu de

ipoteză, deoarece respectiva descoperire nu va fi acceptată în cadrul familial și nici în cel medical. Cercetătorul afirmă, în urma unor teste îndelungate, că, în cadrul familiei, influențele energetice primejdioase pe care vârstnicii le transmit mai ales copiilor, sunt decisive pentru evoluția viitoare a celor din urmă ! Afirmația este categorică : sunt cazuri când bătrânii îmbolnăvesc energetic propriii lor nepoți !

Simboluri onirice cu semnificație istorică

Simbolistica în oniromanție ființează ca o adevărată disciplină atât pentru înțelegerea visului, cât și pentru fenomenologia paranormală. Studiul științific al visului ne rezervă, uneori, adevărate rezoluții. S-au contabilizat vise, s-au cercetat loturi de subiecți umani — pentru ca, în cele din urmă, să deținem statistici de manifestări, ca-ntr-un bilanț care nu depășește latitudinea rece a constatărilor. Întâlnim și formulări de genul următor : „Visele, aceste fenomene deschise spre lumea corpurilor astrale, sunt simboluri cu semnificații particulare, transmise din universul nostru oniric". Cum poate fi o „deschidere spre lumea corpurilor astrale" o „transmisie din universul nostru oniric" ? De fapt, unde anume se află fenomenul ? În astral, sau în manifestările noastre onirice, care nu sunt neapărat conectate în dimensiunea astrală, aparținând uneori propriei noastre producții psihice ?..

Consider că fenomenul oniric poate fi validat prin cercetarea științifică în funcțiile sale fiziologice, ceea ce au și reușit, în mare măsură, cei trei mari corifei ai psihanalizei : Freud, Steiner și Jung. Discipolii acestora au adăugat doar nuanțe. De pildă, Kleitman face descoperirea principiului activității cerebrale,

când își impune și afirmația că „în timpul viselor se produce o diminuare în profunditate a somnului și de aceea procesul de visare are loc în perioada de somn lejer“ ! Din punctul meu de vedere, această „axiomă“ nu are o valoare mai mare decât aceea a afirmației că „cele mai multe păsări care au aripi, reușesc să zboare în aer !“ Fenomenologia onirică este deosebit de complexă, sursele producerii și comunicării, receptării de mesaje și informații le vom găsi dincolo de caracterul fiziologic, neuro-cerebral, metabolic al construcției umane vii. Fac această afirmație bizuindu-mă pe exemple onirice care depășesc orice atribut fiziologic, deși cadrul de manifestare nu poate fi decât acela al viului, al funcțiilor psiho-anatomice ; parafrazând o butadă, visul aparține, într-adevăr, omului viu, el nu poate fi o particularitate a pietrei și nici a arborelui. După cum se știe, vietățile cu sânge „rece“ nu visează — de pildă, un crocodil nu trăiește acest miracol ; așa cum ar fi o eroare să considerăm, la om, toate visele ca având o semnificare de conectare la dimensiunea astrală. De pildă, să luăm exemplul unui motor de automobil : motorul funcționează și atunci când staționează, dacă este pornit, și nu numai atunci când rulează pe o șosea. În primul caz, el este, pur și simplu, un mecanism care nu transmite decât faptul că funcționează, neavând asupra sa și cealaltă sarcină, a deplasării în spațiu. La fel și în cazuistica onirică. Există vise care constituie manifestarea naturală a subconștientului, atestând simplu capacitatea „aparatului“ de a funcționa ; dar acest „aparat“ este bine construit, pentru a se putea conecta, în anumite situații, în anumite împrejurări și, mai ales, când este nevoie de el, pentru

a fi utilizat, de către dimensiunea astrală. În concluzie, luăm cunoștință de faptul că deținem acest „mijloc“ superior, evoluat, eficace, prin care forțele astrale — spirite, entități astrale, mesageri divini etc. — ne comunică atât informații referitoare la propria noastră evoluție în timp și spațiu, cât și mesaje de care trebuie să ținem seama ; sau, în cazuri excepționale, când este vorba de capacități superdotate, se transmit chiar și detalii profetice, profeții, simboluri cu caracter istoric, social sau politic...

În fine, în lume piața abundă de cărți care interpretează visele. Unele din ele sunt producții comerciale, adeseori hazlii. Aproape cinzeci la sută din termenii cărora li se atribuie un sens oniric și o semnificație sunt vestitori de moarte ! De pildă : urcușul și coborârea — moarte ; arborii cojiți și uscați — tot moarte ; și așa mai departe. Astfel de explicitări nu-l vor ajuta pe cititor să înțeleagă fenomenul oniric semnificant, iar cei ce-și vor urmări evenimentele visului printr-un astfel de opus, vor avea, aproape săptămânal, motive să-și scrie testamentul !

Interpretarea viselor este posibilă ; metodologia acțiunii este cu atât mai valoroasă, mai autentică, la urma urmelor, cu cât se folosesc surse tradiționale, ce și-au dăruit uneori o viață pentru a sugera un răspuns, o premoniție, o viziune sau o semnificație a unui vis. Experimentul în acest sens este multisecular ; dificultatea este cu atât mai serioasă, cu cât *nu toate visele* pot fi afiliate unei contactări cu dimensiunea astrală. Cum am mai spus, cele mai multe vise nu au decât rolul de a stabiliza, în timpul somnului, procesele fiziologice și starea de sănătate psihică, fiind un mod de continuare în somn a funcțiilor cerebrale — dar pe alte itinerarii, în absența

conştiinţei — conştientului. În acelaşi timp, însă, fiecare om va trăi un număr de evenimente onirice validabile ca forme subtile de comunicare cu universul spiritual ; cele mai puternice şi mai frecvente, totodată, sunt visele prin care cei dragi, dispăruţi, transmit subconştientului prin impulsuri energetice mesaje, sfaturi, avertismente şi alte comunicări de importanţă deosebită. Atribuirea acestora telepatiei este nefondată, chiar dacă „mijloacele de expresie", imagistice sau simbolice, pot părea asemănătoare transmisiei prin unde electromagnetice sau de altă natură, din lumea fizicii. Trebuie spus că încă nu se cunosc subtilele şi ingenioasele modalităţi de comunicare ; dar, a le racorda la „universul" nostru oniric nu înseamnă altceva decât a ne folosi de nişte termeni pentru a-i specula într-o ipoteză.

Problema crucială a fenomenului oniric de tip premonitor este aceea a spargerii barierelor spaţio-temporale. Când o simbolistică limpede este proiectată în viitor — şi devine, ulterior, un fapt istoric — se nasc câteva întrebări la care trebuie să răspundem :

1. Evenimentele profetizate au mai existat, cândva, în trecut, şi s-au păstrat în memoria ancestrală ca atare, pentru a fi restituite, după ani sau secole unui subiect uman ?

2. Conform informaţiilor din lumea reală, pe care le deţine orice om, „universul oniric" personal (la purtător !) reuşeşte să construiască un scenariu care va fi montat peste un timp, respectându-se în totul elementele visului ?

3. Dacă memoria ancestrală nu are capacitatea de a restitui imagini încă nevalidate de timp, iar

evenimentele simbolizate nu au mai avut loc în trecut, şi dacă subconştientului nu-i putem atribui o intuiţie legată de evenimente ce urmează să fie puse în scenă — atunci, *cine* ne transmite scenariul, cu mult înainte ca regizorul să-l pună în scenă ?

De la aceste întrebări pe care şi le pune bunul-simţ şi, apoi, cercetătorul, putem porni la drum cu speranţa că, învăţând mai multe din erori şi fantazări, vom ajunge cândva la un model satisfăcător de conştientizare a mecanismelor fenomenului.

În legătură cu visele profetice — incluse în acest capitol — consider, înainte de toate, binevenită cunoaşterea lor ; cu cât vom consemna mai multe evenimente onirice atestate în timp, cu atât ne facem datoria faţă de cei ce, prin mijloace ştiinţifice, în viitor, se vor apleca asupra fenomenelor. Visele profetice se caracterizează printr-o mare capacitate de stocare în memorie ; chiar dacă subiectul uman nu le acordă un sens profetic în momentul producerii lor, aceste vise dăinuiesc nealterate de-a lungul unei vieţi. Iată scenariile unor vise încărcate de semnificaţie istorică, pe care mi le-a comunicat părintele octogenar Dumitru Ichim, din Iaşi :

„Îmi amintesc şi acum două vise pe care le-am avut în anul 1943. Unul din ele s-a adeverit. Al doilea, presupun că este pe cale de a se adeveri. Tocmai de aceea eu le povestesc acum, ca să fie spre înţelepciunea lumii acesteia, care merge cu paşi siguri spre un nefericit deznodământ.

Era în toamna anului 1943, când războiul germano-rus, unde eram amestecaţi şi noi, românii, îşi schimbase cursul ; cu cât se apropia de ţara noastră, cu atât lumea era mai frământată. Eu şi familia mea

am intrat în panică. Se spunea atunci că rușii îi vor ucide pe preoți. Eu eram preot. De aceea, în frământările mele sufletești, cu vreo cinci luni înainte de a pleca în refugiu, am avut următorul vis :

Satul Coarnele Caprei este așezat pe un deal, cu cele două versante ale sale. După câțiva kilometri de șes, începe iarăși un deal (ce merge spre comuna Belcești) numit Dealul Valea Babei. Se făcea că, în partea de miază-noapte-răsărit, era o învolburare de nouri negri, iar pe ei era desenată harta României. Când priveam harta, fugeam la deal, din cauza furtunii care se apropia. Iar când am întors privirea am observat că harta țării noastre nu mai era pe nouri ; ci vedeam doar un hotar, care era pe Prut. În locul hărții României, am văzut cu claritate un domn îmbrăcat în haină de blană albă ; ținea în mână un baston de mareșal. Simțeam, în vis, că nu trebuie să mă întorc, ci să merg înainte, orice ar fi. A apărut, curând, un preot voinic, îmbrăcat în negru și încins cu un brâu roșu. Dar, n-am rezistat tentației și am întors, totuși, privirea în urmă, să văd dacă mai stă acolo domnul îmbrăcat în alb. În mintea mea trăia convingerea că erau, de fapt, una și aceeași persoană. Însă pe harta țării noastre, reapărută, s-a ivit, dintr-o dată, o ceață deasă, care l-a acoperit pe domnul în alb, căutat de mine cu privirea. Atunci, am întrebat pe cineva, pe care îl simțeam aproape de mine, dar nu-l vedeam : «Cine-i acela ?», și mi s-a răspuns : «Acela este Dumnezeu !,» , după care s-a întors și m-a întrebat ce vreau. Am spus : «Ia-mă cu Tine !» El mi-a zis : «Nu, nu-i vremea !»

Înspăimântat, am mai strigat o dată, mai tare, cu aceleași cuvinte ca prima oară. El s-a arătat,

atunci, ca să-l văd mai bine, și mi-a vorbit mustrător : «Ei, ce vrei ?» — și, în același timp, mi-am amintit în vis că Solomon a cerut înțelepciune, și i-am cerut să-mi dea înțelepciune.

M-am așezat cu fața la pământ, înaintea Lui, și am văzut cum a început să cearnă dintr-un coșuleț, asupra creștetului meu, ceva ce semăna cu fulgii albi. Mă simțeam foarte bine. Apoi, m-am ridicat ; după aceea, a început să-mi spună multe, dar nu am reținut decât următoarele : «Du-te înapoi și spune-le oamenilor că, din cauza fărădelegilor lor, se poartă acest război !»

M-am ridicat și m-am întors în sat, dar nu mai era satul pe care îl cunoșteam atât de bine ; în locul satului, era un șir de blocuri. Am încercat să intru printre acele construcții noi, nefirești acolo, când în fața mea au apărut doi bărbați care vorbeau uniți unei mulțimi brusc apărute, așezate la mese : «Dacă vreți, ieșiți afară, pentru că dumnealui are să vă spună ceva !» În acel moment, am văzut mai multe camere ; în partea dreaptă stăteau oameni la mese, iar în stânga era o tejghea cu băuturi. O femeie stătea la tejghea ; lângă ea era un taraf de lăutari. Oamenii de la mese erau îmbrăcați în alb. Mergând din cameră în cameră, am auzit pe cineva zicând : «Ce fel de om este acesta, că-i îmbrăcat cu o haină veche, de acum o sută-două de ani ?» Auzind spusele, mi-am văzut mai departe de drum. Am ajuns în străfundul clădirilor ; după aceea, m-am întors. Cei doi oameni, care vesteau ceva înainte de a veni eu, au trecut în urma mea, iar ceilalți, de la mese, se sculau rând pe rând și veneau după mine.

Am mers împreună până la jumătatea şirului de clădiri şi imediat mi s-a postat în faţă un bărbat voinic, îmbrăcat în costum naţional românesc, cu o căciulă brumărie, aplecată pe o parte, cu o bâtă ciobănească în mână şi încins cu brâu roşu ! Stând el în faţa mea, îmi spune : «Să ştii că, de aici, mai departe, nu ai voie să treci !» I-am luat bâta din mână şi i-am zis : «Eu am puterea de a te face ca şi tu să vii după mine !», şi am păşit peste un prag ; imediat a venit şi el după mine. Ieşind afară, am dat de o pajişte uriaşă, pe care se aflau mulţimi de oameni. Lângă mine se afla o buturugă, pe care am urcat şi am început să le vorbesc. Le-am vorbit despre ce-mi spusese Dumnezeu să le vestesc lor...

Distingem, în acest episod, elemente specifice, de natură spirituală, aparţinătoare celui ce trăieşte, în vis, o scenă amplă ; aceste elemente se remarcă atunci când cunoaştem identitatea receptorului — aceea de preot ; dar, recompunând scenele cu simbolistica lor clară, vom conveni asupra faptului că ne-a fost înfăţişată, de fapt, o întreagă istorie — simbolul brâului roşu, ocuparea Basarabiei, mulţimea aflată într-un peisaj smuls din cel tradiţional (blocurile de locuinţe), războiul ca pedeapsă pentru fărădelegile omeneşti — şi aşa mai departe. Este adevărat că visul de mai sus are o valoare de „recunoaştere“ numai după ce istoria şi-a rulat evenimentele. Povestit la vremea respectivă, el n-ar fi putut fi conectat la înţelesul de mesaj istoric...

Al doilea vis, pe care părintele Dumitru Ichim îl consideră a fi „în desfăşurare“, are un net caracter istoric — personajele visate fiind, de data aceasta, nişte simboluri ale acestui secol :

„Tot cu mulţi ani în urmă, am visat că mă aflam în piaţa unui mare oraş. Eram, acolo, singurul preot. În jur se afla o mare mulţime de militari. Iar în faţa tuuror, care priveam, erau cei trei mari : Truman, Churchill şi Stalin. Priveau spre noi, iar noi ne uitam la ei cu teamă. Deodată, apare o ceaţă deasă şi îl „şterge“ pe Truman din faţa noastră ; după aceea, pe Churchill. Şi rămâne Stalin singur. Era îmbrăcat într-o manta lungă, rusească, cu barbă mare, cu plete pe spate şi cu un monoclu la ochi ; privindu-ne, noi eram cuprinşi de teamă. Dar, la un moment dat, Stalin scapă monoclul din mână, dă semne de agitaţie, vedeam că nu-i convine ceva ; şi, cu o mişcare de „stânga-mprejur“, dispare. Imediat a început un mare vacarm în lumea aceea de militari, iar eu m-am pomenit cu un băiat alături ; îl ţineam de mână. M-am întors cu faţa spre lumea aceea, să-mi dau seama ce vrea. M-am întors spre stânga, spre dreapta, spre miază-zi, spre miază-noapte. Atunci, am văzut cum a apărut pe cer Mântuitorul, numai pe jumătate, cu mâinile şi ochii ridicaţi spre cer, spunând : «Iată, am venit să vă judec !» *Atunci, eu mi-am zis : «El este Domnul nostru, unde se uită mai sus ?» Şi când mi-am ridicat privirea, am văzut coborând în lumea aceea un arhanghel, cu scut şi cu sabie, şi o ceată de îngeri în urma lui. Mi s-a părut, în vis, că vor ajunge deasupra capului meu, şi am făcut doi paşi în mulţimea aceea cazonă. Deodată, am văzut un întuneric ca de mormânt şi n-am mai putut vedea şi auzi nimic — ci doar atât ; că, înspăimântat, dar cu o stare de uşurare, am zis : «Am scăpat !». Simţeam salvarea, dar nu ştiam pentru cine ; şi m-am trezit“.*

În acest caz, simbolistica istorică este acompaniată de spiritul creştin prin câteva elemente specifice, aici de natură escatologică. Dar, scena visului rămâne, privită din contemporaneitate, plină de adevăr semnificant. Indiferent dacă „produsul epic" al desfăşurării este o „lucrare" a subconştientului, debordând detalii care pot fi ale obsesiilor politice şi existenţiale ale momentului, şi în acest vis există, desigur, un „spirit premonitor", care poate fi suprapus pe evenimenţialul istoric. Dar, are acest din urmă vis valoarea unei scadenţe ? Fără îndoială. Simbolul oştirii şi cei trei mari, sub care s-a schimbat lumea învrăjbindu-se ideologic, au aşternut, după cum prea bine vedem, nu anumit spirit al entropismului final, o psihologie apocaliptică, ei dedicându-i-se azi revelaţii şi scenarii prin reactualizarea în detaliu a viziunilor Sfântului Ioan Teologul.

Reamintesc că, în general, emiţătorul unui eveniment oniric îşi transmite, repovestindu-şi visul, suma particularităţilor sale culturale, informaţionale sau chiar psihice — sensibilitate faţă de real, cunoştinţe (inclusiv politice), stări de spirit (mai ales emoţionale, care îl prefigurează în starea de conştienţă, şi care vor fi preluate de subconştient, într-o măsură oarecare). Dar toate acestea nu au prea mare importanţă în analizarea visului. Important este mesajul, „intuiţia" onirică în timp şi spaţiu, fluenţa simbolurilor integrabile într-o semnificaţie de viaţă — iar în cele din urmă, bineînţeles, rezoluţia visului ; aceasta, mai ales, este adusă la judecarea ansamblului scenei proiectate...

Dumnezeu vorbeşte cu oamenii prin vise ? La un răspuns dat unei întrebări de o asemenea rigoare şi înălţime se adaugă, de obicei, un înţeles ce denotă

şi destulă naivitate. În Biblie, o ştim, mesajele dumnezeieşti adresate oamenilor constituie un adevărat lait-motiv al comunicării esenţiale.

Dar, în viaţa noastră de toate zilele, pentru ca cineva să ajungă la certitudinea că Divinitatea comunică prin vise cu oamenii, trebuie să fi existat o sumă însemnată de experienţe onirice demne de deslușit ca surse atât de înalte. Evident, funcţia credinţei este hotărâtoare. Însă, dincolo de această funcţie, atestabilă, lecturabilă, ne interesează operativitatea simbolului. De pildă, doamna M. GHE., din Târgu Mureş, preocupată, ani la rând, de relaţia dintre vis şi evenimentul existenţial, este în măsură să concluzioneze, aproape metodic, o seamă de adevăruri de care putem ţine seamă.

Este vorba de visul ca eveniment proiectat anterior asupra unei realităţi posterioare momentului oniric. Deduc că dumneaei este un excelent medium oniric. Făcând, de-a lungul anilor, conexiuni lucide între vis şi împlinirea lor, acum este sigură că i se prevede sau i se comunică adevăruri — fie pozitive, fie negative. Cadru didactic — motiv pentru care mi-a solicitat să-i respect dorinţa anonimatului — dumneaei are întrunite toate rigorile şi circumspecţiile posibile pentru a evita neconcludentul oniric. Se disting însuşiri ale profesiunii : logica, ordinea expunerii, semnificaţia neîndoielnică. Deci, avem de-a face cu o persoană care *ştie* ce este un experiment şi cum se poate efectua o analiză sobră a unui fenomen paranormal.

Reţin o suită de vise analizate de doamna M. GHE. Vom vedea că primul s-a împlinit cu ani în urmă ; dar, interesant este modul în care un eveni-

ment istoric se imprimă anterior pe memoria onirică. Informaţiile transmise au fost stocate, mai târziu ele constituind o suprapunere explicită.

Cu o jumătate de an înainte de a avea loc evenimentele, mama doamnei M. GHE. visează cerul, iar pe acesta era scris, cu litere mari şi strălucitoare ca soarele : „Ungaria se prăpădeşte !“ Femeia şi-a pus palma streaşină la ochi, ca să poată vedea mai bine ce citise scris pe cer. Fiind o ţărancă simplă, n-a povestit visul decât mai' târziu, peste o jumătate de an, când avea să audă de evenimentele din 1956, din Ungaria. Până la acest vis premonitor, femeia nu avea nici o preocupare de natură politică, nu o interesau în nici un fel informaţiile politice, nu citea ziarele, nu asculta radioul ; deci, nu putea fi influenţată de obsesii cotidiene sau informaţii care să o fi condus la activităţi de această natură în subconştient. Născută în Josenii Bistriţei, femeia este foarte credincioasă.

Întrucât a avut mereu conştiinţa capacităţii sale onirice, nu a făcut din această însuşire, cum se mai întâmplă, o popularizare în stare să-i atenţioneze pe cei din jur. Cu o discreţie desăvârşită, femeia îi relatează visele premonitorii doar fiicei sale. Despre capacităţi extrasenzoriale nu a auzit niciodată !

Al doilea vis s-a întâmplat cu trei-patru luni înainte de declanşarea evenimentelor. Stătea la masă, în casa ei de ţară, şi au apărut trei bărbaţi. S-a uitat îndelung la ei ; nu-i cunoştea. Fără ca ea să-i întrebe ce caută, ce vor, cine sunt, toţi trei i-au spus într-un singur glas : „Din Jugoslavia va începe un mare război !“ Au trecut câteva luni de la acest vis, şi avea să audă, cu totul întâmplător, de pe la

oamenii din sat, că, într-adevăr în Jugoslavia începuse războiul...

Interesant de reţinut este faptul că, în acest caz de receptare corectă a unor evenimente din viitor, de obicei foarte puternice şi cu o mare influenţă politică şi socială, nu apare simbolistica traductibilă, ci chiar *adevărul* exprimat direct, prin intermediul unor soli umani misterioşi. Astfel de receptări, după cunoştinţa mea, sunt foarte rare. Însumate, toate aceste tipuri de contactare oniric-mediumnică n-ar depăşi câteva zeci de pagini. Visul acesta a fost relatat de doamna M. GHE. colegelor de şcoală, la puţin timp după ce-l reţinuse de la mama sa. Ascultată cu suspiciune, cu neîncredere, cum se întâmplă, cea care relatase devine, după câteva luni, subiect de uimire !

Disting un amănunt deosebit de interesant pentru cazuistica onirică, aflând că în familia doamnei M. GHE., capacităţile paranomale focalizate în evenimentele subconştientului sunt „o moştenire“ transmisiblă, prin mamă, fiicei şi nepoatei. Fiica doamnei M., studentă la medicină, avea să „vizualizeze“ într-un mod senzaţional evenimentele din decembrie 1989 (de altfel, legat de evenimentele respective, deţin o adevărată arhivă de simboluri conectabile direct la realitatea momentului, cele mai multe având o desfăşurare epică atât de exactă, încât stupefiază prin acurateţea lor). Iată ce visează studenta în luna aprilie a anului 1989 (specificarea lunii este foarte importantă, trebuie să reţinem acest amănunt) :

„În oraş era multă lume. Se făcea că venise Ceauşescu să viziteze oraşul, însoţit de Elena, care

se zărea, însă ca prin ceaţă. Amândoi erau îmbrăcaţi în negru. În jurul lor şi din cauza lor se făcuse o marea agitaţie. Cei doi erau flancaţi de patru bărbaţi uriaşi, îmbrăcaţi şi ei în negru, şi de un preot, de asemenea în negru. Au trecut cu toţii de pe o parte pe alta a străzii. După ce au ajuns pe partea opusă sensului în care îi văzusem, Ceauşescu a rămas singur-singur. Dar, continua să se deplaseze, până a ajuns într-un loc care era un fel de colţ al străzii. Mă uitam atentă. Vedeam clar cum, pe măsură ce se depărta, se micşora treptat, într-un fel animat, foarte clar. În cele din urmă, privindu-l, am văzut că se făcuse un pitic, era abia vizibil. Dar, avea pe cap un joben mare şi negru, ca de iluzionist ! Continuând să se micşoreze, la un moment dat dispăruse de tot din raza privirii mele. În schimb, în aer rămăsese plutind jobenul ; plutea singur, ca-n-tr-un film de animaţie sau ca într-un truc cinematografic. Aici s-a încheiat secvenţa cu Ceauşescu, pentru ca, în continuare, dar legat de primul moment, să apară un izvor cu apa foarte limpede, la care se făcuse, între timp, o coadă nesfârşită de oameni. Erau mulţimi nenumărate care aşteptau să le vină .rândul la izvor. Cei care ajungeau, se spălau, mai întâi, în tăcere, pe mâini şi după aceea se aplecau să bea apă. Această scenă din vis era impresionantă. M-am dus şi eu şi am ajuns acolo, m-am spălat pe mâini, cum făcuseră toţi, şi după aceea am simţit în tot trupul o stare de bine, de foarte bine imposibil de descris. Nu ştiam de ce, dar eram fericită !"

De data aceasta, avem de-a face cu un vis prin excelenţă simbolic. Simbolurile *ca mişcare* sunt atât

de puternice din punct de vedere semnificant, încât echivalează cu o imaginaţie epică dintr-o sursă de mare autoritate creativă. Studenta nu scrie, nu are vocaţie literară. Ea a primit, cu nouă luni înainte ca istoria să intre în acţiune, un mesaj puternic, cu toate elementele unei simbolistici pretabile la o traducere exactă pentru timpul care urma să vină. Clasez acest vis la loc de frunte între comunicările cu substrat politic-evenimenţial. El întruneşte datele unei întregi evoluţii, inclusiv aceea spirituală. Se pot face foarte multe conexiuni şi speculaţii pe marginea acestui vis comunicat ; există, în acest vis, materia unei cărţi în care predicţia şi mişcarea nu au nevoie de fantazări. Fiecare element conţinut în vis este parte a unui simbol integrator : jobenul, diminuarea fizică a personajului istoric, butaforia funerară care însoţeşte mişcarea vie a personajelor din vis şi, în cele din urmă simbolul pur, izbăvitor, al izvorului cu apă limpede, spre care se îndreaptă un popor ca să-şi spele mâinile şi să-i soarbă, însetat, apa curată...

Din sursa aceluiaşi trio oniric — bunică, fiică şi nepoată — am reţinut încă un vis important. Era în luna martie a anului 1990, când fiica studentă îi relatează mamei un vis prin excelenţă politic :

Am văzut, în vis, trei automobile care se aflau la un mare concurs ce se ţinea pe un teren denivelat. După scurt timp de la intrarea în rulare, două din automobile s-au răsturnat. Al treilea a continuat să ruleze singur pe terenul denivelat.

După această primă secvenţă, ceva *sau* cineva *m-a transportat brusc într-o gară.*

Aici, elementele se modifică, apar altele, fără nici o conexiune cu celelalte. Este doar o aparență, pentru că o legătură există.

În gară a sosit, curând, un tren neobișnuit de lung ; avea vagoanele descoperite ; toate erau ticsite de lume, până la refuz. Pe linia ferată, în fața acelui tren nesfârșit, care staționa, se afla domnul Ion Iliescu, președintele României. Purta un costum de culoare închisă și avea la piept o insignă mare, roșie, în formă de stea. Cineva îmi spunea, în vis, că acea insignă simbolizează un crez.

Din tren a coborât un bărbat în care am simțit pe conducătorul mulțimii din vagoane. Oprind la câțiva pași în fața domnului Ion Iliescu, a strigat de mai multe ori, foarte hotărât : «Aruncă insigna !» Președintele era foarte încurcat, se simțea în pericol. Viața sa părea că depinde de acea insignă, de un simbol. A încercat să se opună ; dar, când bărbatul a mai strigat o dată să arunce insigna, a smuls-o în sfârșit, din piept și a aruncat-o.

Am văzut cum insigna a ajuns jos, undeva în țărână. Domnul Ion Iliescu a încercat să urce în trenul supraaglomerat. Cu mare greutate, a reușit în cele din urmă, strecurându-se prin mulțime. Iar trenul s-a urnit din loc.

Dar, eu trăiam, în vis, un sentiment ciudat ; că acel om devenise un simplu călător în mijlocul mulțimii aceleia, aproape insignifiant. Însă știam că depindeau de cel ce urcase cu dificultate, toți călătorii și nesfârșitul tren pus în mișcare...“

Evoluția istorică este un cuntinuum evenimențial, în care, în mod natural, se includ faptele oamenilor. Au trecut patru ani de la momentul visului. Deocamdată, se poate spune că, într-adevăr, sub presiunea „bărbatului“ devenit insignifiant, care coborâse din tren, insigna roșie a fost azvârlită !

Tot din seria viselor politice îl reținpe acela al lui Nicolae Lăzărescu, din Constanța — foarte interesant ca simbol premonitor. Întrucât dumnealui este pensionar și își povestește prietenilor evenimentele somnului, mă asigură că nu puțini pot depune mărturie asupra viselor visate și împlinite după un timp. (Acestui om înzestrat mediumnic și cu capacități extrasenzoriale certe îi voi reține alte evenimente onirice, într-un alt capitol ; va fi vorba de un fenomen oniric mai rar întâlnit). Iată, așadar, încă o simbolistică pe care necunoscutele subconștientului o așezaseră în memoria domnului Lăzărescu :

„Înainte de alegerile din America, am visat o hartă care se afla pe balconul primăriei din Constanța. Pe acea hartă, împărțită inegal în două, am citit pe partea mai mică numele lui Bush, iar pe partea mult mai mare decât prima, numele lui Clinton. A doua zi, am fost întrebat cine cred eu că va fi președintele Americii. Am răspuns fără nici o ezitare : Clinton ! Le-am povestit tuturor visul. Când s-au cunoscut rezultatele alegerilor, oamenii m-au privit curioși. Avusesem dreptate...“

Indiferent ce valoare acordăm acestor fenomene onirice, sau dacă nu le acordăm nici o valoare, mecanismele premonitorii ale visului merită toată atenția ; prin ele, temporalitatea noastră devine atemporală.

Trăind sincopele lumii în transă și decorporare

Fenomenologia paranormală, care recoltează cele mai performante proiecții onirice, activează substraturile profunde ale celor dotați extrasenzorial, care, cu voie ori fără de voie, reușesc, în timpul somnului, să realizeze ceea ce, îndeobște, se numește o desprindere a spiritului de corp, pentru o călătorie plină de surprize și de incredibil. Aceste manifestări sunt afiliate, de regulă, unor maladii psihice. Împărtășesc, cu mari rezerve, opinia celor ce acuză de disfuncții psihice subiecții umani cu capacități excepționale de vizualizare *în* și *din* astral. Toți oamenii visează — iar cei care nu visează, trebuie cu adevărat să se adreseze unui psihiatru. Nu toate visele se reține, cele mai multe se șterg din memorie, odată cu trezirea. Căutând să înțeleg o seamă de fenomene de amploare, cum sunt acelea prin care se acumulează informații și imagini prin vis, cu caracter global și în viziuni cosmice (care însumează, însă, scene rezumative privind păcatul omenesc și anti-creația, distrucția și evoluția spre maleficitate), am apelat la un mare număr de relatări, încercând, pe cât mi-a fost cu putință, și reușind să cunosc persoanele superdotate.

În viața de zi cu zi, aceste persoane sunt deosebit de agreabile și de reconfortante, corecte în relațiile cu alții și foarte disciplinate în locul unde-și desfășoară activitățile ; uneori sunt pline de umor și întotdeauna cordiale. Puse în situații-limită, se comportă prudente și cu mare chibzuială. Sunt străine de manifestările colerice, ca și de inconstanțe temperamentale. Și totuși, din acest „lot de visători" se recrutează — fără a afirma că ar fi vorba de o regulă ! — o seamă de capacități echivalabile cu desășurările mitologice ale intuiției creaționiste. Tocmai aceste persoane par să aibă darul oniric de a „vedea" din astral un fel de „alt adevăr al lumii noastre".

Premoniții și diviniație, vizualizări cu o simbolistică escatologică, adevărate pelicule cu desfășurări de evenimente fac din visele Iuliei T., din București, un fel de antimaterie a vieții sufletului. Pentru Iulia, somnul pare a fi un prilej de frângere, în care se regăsesc, spontan, etapele decorporării ; ea trăiește aceste evenimente nocturne încă de la o vârstă fragedă ; de aceea, nu le acordă importanță ; recitalurile onirice fac parte din existența ei :

„Un vis important începe, la mine, cu o formă de decorporare. Vedeam pământul de undeva de sus, deslușind tot ce se întâmplă pe el —acesta este sentimentul viu. Pluteam sus de tot, parcă plimbându-mă între polii Planetei noastre. În același timp, însă, în astfel de vise, mă văd pe mine însămi de la înălțimi amețitoare ; uneori mă văd în drum spre casă, mișcându-mă pe străzi, acasă. Îmi văd, adică, viața cotidiană, mă uit la mine ; iar acolo, sus de tot, trăiesc doar senzații și sentimente, simțindu-mă acolo cea reală, adevărată.

Mi-aduc aminte că «urcasem», în vis ; era o zi însorită de vară pe pământ, cu cer senin, şi vedeam oamenii, o mare de oameni cuprinşi în treburile lor. Dar ei nu ştiau ce-i aşteaptă în nişte zile ce vor urma. Trăiam prin decorporare grija şi teama pentru ei. Îi vedeam ca într-o oglindă cosmică. Şi s-a întâmplat să pot vedea şi „acele zile" care mi se prefigurau mental, telepatic, ca nişte stenograme pe care eu trebuia să le lecturez în imagini. Din mişcarea de nedescris, dintr-o dată au început frământările. Ceva asemănător unui rozboi nelimitat. Pe tot globul oamenii se omorau între ei. Se aruncau bombe, se incendiau clădiri şi oraşe, se împuşcau oamenii, alţii se otrăveau — o scenă fantastică, de parcă pe pământ se petrecea sub „privirile" mele o sinteză a tuturor războaielor moderne. Eu vedeam totul. Tot pământul părea înveninat.

Dar, toate acestea simţeam că se petrec în timp, eu primind parcă imagini dintr-un timp comprimat, care concentrase pentru a le vizualiza, toate grozăviile Planetei. În acelaşi timp, oamenii simpli, „conştiinţe curate" — cum mi se spunea, sus, încercau să se apere, să supravieţuiască ; căutau un adăpost în orice ar fi putut să-i ferească de grozăvii. Erau jalnici în avalanşa de răutate şi violenţă.

Într-un astfel de vis dublat de decorporare, am vizualizat un cutremur de pământ devastator, care crăpa scoarţa terestră, disloca munţii care se surpau sub ochii mei. Trăiam, sus, disperarea, dar nu puteam face nimic. Oamenii erau înghiţiţi de vii de craterele cutremurului, sau mureau din cauza lovisturilor şi a şocurilor cumplite. Mureau cu miile, vinovaţi şi nevinovaţi. Vedeam cum grupuri mari îşi caută refugiul în munţi, sperând într-o şansă ; dar, şi acolo

mureau sufocaţi sub dislocări de stânci. Eram „conştientă" că întregul dezastru nu a durat mai mult de o zi şi o noapte.

Când marele cutremur ce a urmat războaielor nimicitoare s-a oprit, supravieţuitorii au ieşit să vadă ce a mai rămas pe Pământ. Nu mai exista nimic din ceea ce fusese cândva o civilizaţie — oraşe, uzine, instituţii, edificii, căi de comunicaţie etc. Vedeam că totul fusese curăţat, trecut prin acel purgatoriu năpraznic. Planeta, însă, o vedeam renăscută după o mare jale ; dar, renăscuse altfel, spulberându-şi amintirile, aşezămintele, tradiţiile. Supravieţuitorii îmi păreau atunci apăruţi pe pământ pentru un nou început — şi trăiau, în acelaşi timp, conştiinţa a tot ce se întâmplase.

Imaginile se schimbau repede. Vedeam câmpii şi dealuri înverzite, munţii înalţi cu vârfuri acoperite de zăpezi, iar aerul îl simţeam tare şi foarte curat. Cel mai şocant moment a fost atunci când, printre supravieţuitori, mă căutam, de sus, pe mine însămi ; eram nerăbdătoare să mă regăsesc. Spiritul liber alerga cu mare iuţeală, „vedea" cu claritate Într-un târziu, m-am regăsit. Ieşeam dintr-un fel de peşteră, însoţită de un bărbat despre care tot timpul ştiam că mă apărase, avusese grijă de viaţa mea. Şi, brusc, am simţit nevoia să mă întorc în trupul meu, deşi acolo, sus, eram protejată..."

Aventurându-ne într-o încercare de explicare a acestui fenomen cu o manifestare dublă — vis şi decorporare — decupând elementele materiale sau simbolice, pentru a le găsi răspunsul conform tradiţiei în explicarea viselor, rezultatul va fi irelevant, superficial şi, în cele din urmă, inutil. În relatarea

ei, Iulia se separă net de cazuistica onirică, fiind mai aproape de stările mediumnice de vizualizare. Ea reproduce, prin decorporare, în vis, „pagini" stranii dintr-o memorie ancestrală. Nu mă îndoiesc câtuși de puțin că ea n-ar fi vizualizat *adevăruri ;* însă este vorba de adevăruri ale timpului imemorial, de un fel de istorie sângeroasă a Planetei, transformată într-un compendiu șocant. Spunând toate acestea, am în vedere faptul că *memoria malefică* este, ea însăși, o teribilă concentrare de energii, fapte și, mai ales, gânduri care nu părăsesc învelișul Planetei. Ele își caută forma de viabilitate, fiind una grosieră, stocată din cauza incompatibilității cu vibrațiile superioare.

O simptomatologie din capitolul halucinațiilor ? Desigur, asta pentru cel ce-i refuză vieții, existentei vii a Planetei, includarea în Universul Spiritual. Pentru cel ce nu depășește, prin cunoaștere, universul material și intercondiționările determinate de legi materiale. Dar, imaginile escatologice descrise de Iulia îi aparțin cu totul întâmplător. Fără ca ea să fi luat cunoștință de descrieri asemănătoare — am în vedere descrieri specifice inducției extrasenzoriale, și nu culturale, literare — viziunile ei „de sus" îmi sunt cunoscute de la câțiva din cei mai puternici mediumi. Ca și în cazul lor, ar fi cu puțintă ca Iulia (mai exact, o memorie ancestrală) să recolteze prin decorporare scene dintr-o multimilenară istorie a Planetei, comprimate din străvechime până în zilele noastre și restituite esențial, necronologic, în afara unei ordini cerute de o cronică istorică.

În fenomenologia paranormală se pot atesta destule vise care reprezintă un adevărat repertoriu de revelații ; dar, putem, oare, modela matematic sau

supune unei analize computerizate ceva asemănător unor *microunde ale subconștientului ?* Dacă ar fi cu putință o asemenea cercetare, cantitatea și insolitul informațiilor primite ne-ar pune în situația de a ne simți în largul nostru într-o lume nevăzută, depășind „marea descoperire" a ultimelor decenii, în domeniul oniric, din care aflăm că, în timpul visului, are loc o mișcare a pupilelor la fel ca în starea normală, de trezie ! Adică, am putea depăși, fără a le nesocoti, rezultatele unor cercetări (care nu reușesc, însă, să depășească cunoașterea mecanismelor fiziologice și neuronale ale visului).

Transmisiile *din* și *în* dimensiunea astrală, specifice celor ce trăiesc fenomenul decorporării în vis, sunt de o irepetabilă bogăție a semnificațiilor. Se pare că, prin evenimentele ei astrale, Iulia a devenit credincioasă. Acest aspect este bine cunoscut în numeroase alte cazuri. În cazul Iuliei, ea resimte, în starea de transă, forța privirii transformate într-un releu viu, hipersensibilizat și care, la rândul său, sensibilizează simbolurile, imagistica, ambientalul astral. Iată o întâlnire în astral, care valorizează sensibil puterea credinței :

„Prin ochi, fără să-mi vorbească, mi-a spus că pot să mă ridic și să nu-mi mai fac griji, să am încredere în mine și în El, pentru că va fi tot timpul lângă mine. Eu să-mi urmez drumul, cu fruntea sus.

Cu fața plină de lacrimi, m-am întors către fereastră și am văzut o lumină mare ca un soare, dar mult mai puternică. Mă întrebam cum pot eu privi acea lumină fără să mă orbească ?

M-am întors către Dumnezeu, fericită și mulțumită — și rugându-L încă o dată să mă ierte. Îi pri-

veam veşmintele albe şi simple. Mi-am dat seama că avea faţa tânără, mâinile ca ale unui tânăr, albe şi netede, iar barba şi pletele aveau un alb strălucitor. Când am ieşit din cameră cu prietenul meu, am simţit că devenisem mai puternică şi plină de încredere în mine. Ştiam că El va veghea la liniştea mea şi mă va apăra prin dragostea Lui.

Trezindu-mă cu adevărat puternică prin simţămintele mele, El era prezent fără să vorbim. M-a făcut să înţeleg că era timpul să-L văd. Dar, după ce m-a privit încă o dată, a dispărut după un arbore falnic. Abia în momentul acela mi-am dat seama că, de fapt, îl văzusem pe Iisus. Am urcat imediat spre un castel, în munţi. Când am ajuns, El era acolo, fără să-mi dau seama cum ajunsese înaintea mea. Stătea în una din camerele acelui castel, pe partea dinspre răsărit. Am intrat împreună cu prietenul meu şi am văzut un jilţ aşezat cu spatele la uşă. Pe locul acela stătea un bătrân, care părea să fie acolo de secole. În jurul Lui, strânşi în semicerc, mai mulţi bărbaţi şi femei între două vârste, îmbrăcaţi în cămăşi lungi, cernite şi foarte simple. Erau, parcă, sfinţi. Prietenul meu s-a îndreptat spre fereastră, privind prin ea. În timp ce eu mă apropiam de bătrân, încercam să-i spun că sunt îngrijorată. Dar, am căzut în genunchi şi am început să plâng şi să-i cer iertare. Rămasă în genunchi, cu palmele pe genunchii Lui şi creştetul aplecat, i-am simţit mâna cum mă mângâie pe creştet. Am ridicat fruntea şi atunci am simţit cum din ochii Lui se revarsă spre mine o imensă dragoste..."

Îi recunoaştem acestui episod forţa colosală de contopire a spiritului, prin substanţa credinţei, în-

tr-o dimensiune astrală identificabilă cu Divinitatea. Nu ne putem îndoi că astfel de revelaţii ating, în persoana care le trăieşte, extazul şi sublimul. Ele se manifestă prin imperativul purităţii, profunzimea devotamentului şi devotarea totală ilustrate de contactul vizualizat material, cu supreme identităţi sacre ; înţelegem, desigur, că astfel de evenimente-fenomene pot modifica psihicul şi pot reorienta întreaga existenţă către rigorile liber asumate ale credinţei ca viaţă în mod absolut.

Visul de mai sus are, aşa cum mi l-a comunicat Iulia, o evoluţie. Capacităţile ei paranormale nu o pun în situaţia de a trăi aleatoriu evenimente de această natură ; pentru ea, totul începe ca să continue, ca şi cum eposul oniric, imagisticile şi simbolistica ar fi programate pe volume de construcţie amplă. Întregul pare să cheme un deznodământ care are nevoie de timp. Lumea astrală pare să o fi transformat într-o *instituţie onirică*, sau după un titlu celebru, o „maşină de produs vise". Vehiculul fizic devine o simplă materie de sprijin şi tranzit utilizată de spiritul călător în astral sau de „corpul astral". Comunicarea se face complex, prin subconştient-mental-transă — triada ezoterică a decorporării. Iată o splendidă reprezentare a unei scene conforme cu profunzimea credinţei :

„Mă aflam într-o biserică veche, cu bănci laterale de la intrare la altar. În altar era un bărbat tânăr ; ţinea o predică de prevenire şi sfaturi pentru viitor. Eram aşezată în prima bancă şi îmi ţineam palmele întinse spre lumină, cum aş fi făcut cerând îndurare Celui de Sus. În acelaşi fel îşi ţineau palmele şi ceilalţi aflaţi în biserică. După un timp, băr-

batul a ieşit din altar şi, luându-mi mâinile, m-a ridicat uşor şi m-a întors cu faţa spre credincioşi, spunând : «Priviţi-o bine pe această femeie şi luaţi aminte la mâinile ei. Va fi cea mai puternică. Aţi înţeles dorinţa mea ?» S-a întors, apoi, spre mine şi mi-a spus : «Ia aminte. La treizeci şi doi de ani vei face un lucru important, care îţi va schimba viaţa...»

Am înţeles că,ceea ce mi se va întâmpla mie la treizeci şi doi de ani, nu este ceva pământesc, ci nepământesc. Asta am înţeles din ce mi s-a spus. Vocea lui o auzeam, însă, în interiorul meu, ca şi cum aş fi fost spirit şi îmi vorbea un spirit. Şi ceilalţi din biserică auzeau la fel şi comunicau la fel. Răspunsul tuturor se dădea tot prin energie mentală, fără nici un sunet. Înţelegerea, însă, era perfectă..

După ce a terminat de transmis mesajul, bărbatul s-a întors în altar, iar oamenii au părăsit biserica. Am rămas numai eu cu el. L-am întrebat în legătură cu mesajul. Mi-a reproşat că mă interesează încă lucruri minore şi pământeşti, dar voi înţelege că mă aşteaptă ceva atât de important şi de nepământesc, încât acum n-aş fi în stare să-mi dau seama. Oricum, nu acum, în viaţa pe care o am. Mi-a transmis că până la douăzeci şi şase de ani trebuie să-mi duc viaţa normală şi să aştept. Totul va veni, va fi la timpul său...

După această transmisie, a dispărut. Eu am ieşit din acea biserică veche şi am mers către casă, pe o cărare marcată de arborii înalţi, cu coroane bogate. Cărarea ducea către centrul oraşului. Mă îndreptam, aşadar, spre lume...“

Atmosfera creştină a locului în care se emite un mesaj simbolic şi cu termen, îi este de regulă, pro-

prie iniţiatului : ceea ce tânăra bucureşteană nu este. Subiectul însuşi este ales pentru o misiune în viitor, la o vârstă lipsită încă de experienţa ascetică a unei trăiri religioase.

Din multe alte cazuri reţinute de-a lungul anilor, pot afirma că astfel de mesaje se împlinesc în timp ; ar fi hazardat să denumim o situaţie convergentă cu mesajele, să imaginăm o devenire. Ea poate fi de natură spirituală, iar nu materială sau socială. Simbolistica mesajelor din universul sacru se manifestă în cadrul adecvat al locului şi cu o promisiune care încarcă sufletul de răbdare şi de sarcina privilegiată a misterului.

O incursiune mai răbdătoare în fenomenologia paranormală de extracţie onirică poate sugera ipoteza că cele mai multe reconstituiri mitologice ale evoluţiei umane au avut visul drept desfăşurător de arhitecturi epice. Întrucât visul de amploare şi semnificant are dintotdeauna o sursă extrapământească, prin fenomen putem reconstitui dialogul, comunicările în sens unilateral pe care dimensiunea astrală le favorizează contactând oamenii.

Voi reproduce, în continuare, o trăire de o acurateţe ireproşabilă, pe care am reţinut-o de la Diana, optsprezece ani, din Bacău. Prin relatarea care urmează, intrăm într-o nuanţă nouă : prepararea unei stări paranormale prin evenimente cotidiene. Motivaţia este, de asemenea, religioasă, dar cu consecinţe extrasenzoriale, manifestate precum scenele de neuitat din stampele creştine, cu imagini cereşti. De la un fapt aparent banal, aproape copilăresc, se ajunge la modificări esenţiale în psihicul frustrat :

„Mi s-a întâmplat de Paște. În seara respectivă am decis să merg la Înviere cu un prieten. Dar, părinții mi-au interzis să mă duc. Și am rămas singură acasă ; m-am retras în camera mea. Doream din tot sufletul să mă duc la Înviere.

Pe întuneric, după ce am închis ușa, mi-am îndreptat privirea pe chipul lui Iisus, aflat pe o oglindă. Îi distingeam ochii în semiobscurul încăperii. Era trist și părea că se uită la cer cu ochii plini de blândețe. Am încercat să ascult muzică, dar muzica mi se părea că sună ca o răzvrătire. Am rămas cu ochii pironiți pe chipul lui Iisus — și nu mi-am mai dat seama de timp.

Ochii mi s-au închis cu lentoare și, fără să-mi dau seama, m-am pomenit că mă priveam de sus. Eram conștientă că fusesem purtată sus, la înălțimea plafonului. Deodată, camera a prins să se rotească și se forma prin rotire ceva asemănător unui tunel în culori foarte vii și nespus de frumoase. În centrul rotirii apăruse un punct de lumniă foarte puternică. Acel punct mă atrăgea ca un magnet.

M-am deplasat spre el cu mare iuțeală ; căldura lui era plăcută. Și am căzut undeva jos, unde genunchii mei simțeau, parcă, pietrele care îmi străpungeau pielea. Aveam creștetul aplecat, iar când l-am ridicat, o scenă dramatică mi-a tulburat privirea : Erau trei cruci, cea din mijloc puțin mai înaltă decât celelalte două. Pe crucea mai înaltă era un chip, cu capul într-o parte, pe cap avea o coroană, iar părul îi cădea în partea stângă, pe obraz. Am încercat să mă ridic să-l ajut, dar mâini puternice mă împiedicau. Când am vrut să strig : Nu e drept !, *vocea mea avea un timbru straniu, nu-mi aparținea, graiul era străin. Chipul de pe crucea din mijloc și-a întors*

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

ochii spre mine și a spus, dar nu prin cuvinte, ci îi auzeam vocea în creier : «Fiul meu, lasă destinul să-și urmeze cursul. Dar păstrează ce ți-am dat și lasă mai departe copiilor tăi, ca ei să știe de mine !»

Aceste cuvinte m-au tulburat...

Pe cap aveam ceva ce semăna cu un șal sau o bucată de material, legată la spate. Mi-am dat jos acoperământul și mi-am șters fața. Uimirea mea a fost de nedescris, când am văzut că aveam barbă și că mă metamorfozasem ; eram bărbat. Am încercat să-mi pipăi corpul, mereu mai uimită, dar mâna mea nu mai asculta de comenzi. Lângă cruce, jos, se afla o femeie ; stătea în genunchi ; era învăluită într-un șal negru, care-i acoperea fața. În jurul meu se auzeau voci și plânsete. Apoi, o voce care le acoperea pe toate, spunând un fel de ultim sfat : «Nu mai plângeți, s-a sfârșit !» Soarele, aproape de asfințit, fugea, parcă, scufundându-se dincolo de orizont. Norii verii ieșeau dintr-o pâlnie și se întindeau pe luciul cerului cu repeziciune.

Când capul lui Iisus a căzut pe umărul drept, a început o ploaie deasă și rece. Simțeam picăturile de parcă corpul meu fizic se afla afară ; era o ploaie usturătoare. Totul se întunecase în jur, mâinile străine dispăruseră de pe umerii mei și lumea plecase ca după un spectacol. M-am apropiat de cruce și m-am înălțat pe vârful picioarelor ; am sărutat picioarele sfinte, iar lângă mine, jos, se afla aceeași femeie care nu se ridicase și părea că adormise acolo. Am privit în vale și, din nou, lumini slabe începeau să apară. Am alergat ; picioarele, parcă străine, simțeam că mă înțeapă ; hainele ude mi se lipeau de corp ; și am alunecat într-un mâl cleios. Jos erau scările de piatră — bucăți de piatră. Uluită, vedeam,

mai departe, bălți de mâl. La un moment dat, pașii m-au dus spre o locuință. Intrarea era acoperită cu o pânză groasă și colorată între portocaliu și maron.

Am intrat. Înăuntru, lângă peretele din stânga, era un fel de pat asemănător cu o targă ; lângă pat se afla un scaun făcut, parcă, din surcele și o masă pe care se afla o lumânare. În plan îndepărtat vedeam o năframă dreptunghiulară, albă, cu două linii negre. Jos era un mănunchi de unelte ; și am zărit, apoi, o găleată din lemn. În colțul opus se afla o vatră în care ardea un foc abia pâlpâind. M-am îndreptat către vatră, cu o lumânare în mână, și am aprins-o ; m-am așezat pe scaun, cu capul pe masă, și am izbucnit în plâns.

Într-un moment de furie, am răsturnat cu mâinile mele, totul — și masa. M-am așezat lângă pat, ghemuit — eram, în continuare, bărbat — și am văzut, de sus, de undeva, capul meu ; dar, mă depărtam cu mare iuțeală ; camera a luat imediat o formă rotundă ; culori foarte vii se roteau în jurul meu. Eram într-un tunel ; din partea lui opusă, în depărtare, un întuneric dens mă atrăgea. Părea că trebuie să reintru în tunel, pentru a-mi reveni în corpul meu. Căpătam, treptat, această conștiință a revenirii, a reintrării în identitatea mea vie.

Când m-am trezit, eram palidă. Mult timp nu mi-am revenit din acest vis. Ce știu absolut sigur, este că o parte din mine a fost cu adevărat acolo !"

Să-i recunoaștem acestui vis în care sunt incluse fenomene complexe — decorporare, vizualizare a reîncarnării, simbolistică și levitație — o anume măreție orchestrată pe un fundal biblic, în care Diana devine un personaj „actual". Ne interesează mai puțin tributul plătit — probabil — unor lecturi profund imprimate în suflet, și în primul rând, fenomenul ca desfășurare cvasiepică a prezenței fetei în dimensiunea transcendentală. Ea se află, de fapt, în câteva secvențe importante ale Răstignirii lui Iisus. Faptul că se vizualizează metamorfozată în bărbat, poate fi o atestare a existenței ei în altă viață, pe pământul Ierusalimului. Era un personaj contradictoriu, cu un rol secundar, pion în procesul fărădelegii comise împotriva Mântuitorului.

Călătoria, pornită dintr-un punct încărcat de tensiunea provocată de interdicția de-a merge la Înviere, i-a relansat corpul astral într-o memorie șocantă ; prin decorporare, fata este obiectul unei transportări în timp, pentru a se regăsi într-o identitate necunoscută ei. Momentul revenirii în corpul fizic este trăit conform tuturor relatărilor atestate de numeroși cercetători. Să-i dăm misterului dreptul de a supraviețui tuturor speculațiilor noastre.

Evenimente dramatice transmise în vis anterior sau simultan

Evoluţia fiecărui om, ca şi evoluţia societăţii în istorie, au evenimentele contradictorii şi complexe drept substanţă continuu regenerabilă ; integrată ea însăşi evenimenţial, fiinţa umană reacţionează psihic nu mai puţin contradictoriu şi complex, cel mai adesea — însă emoţional, uneori, în simetrie cu volumul de informaţii care forţează reacţiile. Iar memoria, prin deconectarea de conştienţă, în timpul somnului, lasă urme figurative care constituie, apoi „arhiva de date a subconştientului" ; subconştientul va prelucra atipic zestrea informaţiilor devenite stimuli — iar din acest proces, întins pe minute sau secunde, rezultă un „produs straniu", prefigurat prin reprezentări, imagistică în mişcare sau simbolistică de natură onirică. Cu această consideraţie, testabilă pentru a o prezenta drept adevăr, cei ce nu cred în identitatea astrală a viselor pot avea câştig de cauză.

Ce mă împiedică să fiu de partea acestui câştig de cauză este faptul invulnerabil, de testare a numeroase cazuri când visul devine un emiţător ireproşabil de evenimente şi scenarii preexistente, pe care viitorul mai mult sau mai puţin îndepărtat le va confirma neîndoielnic ca existenţă. Şocant şi relevant devine, astfel, cursul misterios de la preexistenţă la existenţă. Aceasta este marea taină a fenomenului oniric ce se exclude din sfera cunoştinţelor psiho-fiziologice acumulate de-a lungul timpul despre vise, şi care nu le recunosc ca manifestări transcendentale.

Dacă din media de vârstă de şaptezeci de ani, de pildă, aproape douăzeci şi cinci îi trăim în somn, atunci putem accepta că visul reprezintă, prin fenomenologia sa insolită şi subtilă, cea de a doua viaţă a noastră ; sau o viaţă paralelă, deloc subterană, de care, după convingerea mea, profită, în înţeles transceedental, spiritele din dimensiunea astrală — acele forţe energetice spirituale pe care tradiţia populară le numeşte „lumea cealaltă". Nutresc, totodată, convingerea că folosirea parţială a subconştientului pentru transmiterea de informaţii-simbol sau mesaje, sau evenimente în curs, (deci, nepuse în scenă în timpul comunicării onirice) este o formă benefică de protecţie psihică, pe care entităţile din astral ne-o rezervă şi care pare să fie o lege a Universului Spiritual, în primul rând a sacrului. A ne imagina un dialog continuu, pe cale culturală şi conştientă, cu entităţi-spirite, ar însemna să vizualizăm cu luciditate propria noastră viaţă drept ceva de netrăit, şi să ne autorespingem condiţia de fiinţe într-o existenţă încorsetată în materie.

Faţă de complexitatea vieţii şi, implicit, a existenţei noastre într-un corp material, mesajele onirice au un ambitus destul de riguros delimitat. Repertoriul lor, întocmit, eventual, după mijloacele sondajelor moderne, ne pune în faţă un număr redus de borne — dar toate au, peentru viaţa în curs, o semnificaţie esenţială. Ar fi, apoi, cu putinţă ca

fiecare om să aibă „codul personal de elemente semnificante“ — această ipoteză o reţin în urma lecturării sau consemnării a peste o mie de relatări, de la persoane diferite, de toate vârstele şi nivelurile de evoluţie spirituală şi culturală. De aceea, consider că aşa-zisele dicţionare, cărţi de interpretare a viselor şi alte mijloace de traducere a unui simbol oniric, într-un înţeles operativ, trebuie abordate cu prudenţă şi că în nici un caz nu este de dorit să transformăm respectivele „îndreptare“ în nişte mijloace demne a fi fetişizate. Singurul mijloc pe care ne putem bizui este experienţa personală, care, prin evaluare şi conectare a unui vis la o realitate de viaţă, materială sau sufletească, ne poate oferi, în timp, conştiinţa propriului nostru acord într-o consonanţă onirică cu substrat premonitor sau profetic, vizionar sau avertizant. Conform tradiţiei interpretării viselor, empirice, de altfel, şi adesea irelevante, scenele nu se supun analogiilor prin întregul lor, ci prin elemente extrase din vis şi particularizate. De pildă, a te visa călătorind prin întinderi de iarbă, înseamnă, conform tradiţiei, a tălmăci un singur element : iarba ; sensul călătoriei. foarte important, este eludat. Exemplele se pot întinde la nesfârşit. În felul acesta, însă, este din capul locului secătuită esenţa visului, simbolul real şi operant putând fi călătoria însăşi, iar nu un element al traseului. Cunoscându-ne codurile onirice la care suntem racordaţi, interpretându-le ulterior, clarificând, pe cât e cu putinţă, relaţia lor cu probabilitatea şi coincidenţa, ne vom situa fiecare într-un adevăr : propriul nostru adevăr al legăturii cu dimensiunea astrală.

Respectându-mi datoria faţă de titlul acestui capitol, voi reproduce, în continuare, relatarea Danielei. În momentul comunicării visului ei, Daniela avea şaisprezece ani :

„Primul lucru pe care trebuie să-l precizez, este că eu sunt născută pe 3 martie. De când mă ştiu, în noaptea de 3 martie a fiecărui an am un vis ciudat. Se face că mă aflu pe un câmp întins, înverzit, iar în faţa mea văd o imensă clepsidră prin care se scurge un nisip negru. Clepsidra este făcută dintr-un lemn vechi, putrezit, iar la baza ei citesc, în vis, următoarea inscripţie : Aceasta este scurta ta viaţă !

Nisipul se scurge atât de repede şi eu încerc să-l opresc ; încerc, mai întâi, să ajung la clepsidră ; dar un bătrân, care stă urcat pe marginea de sus a clepsidrei, mă priveşte cu nişte ochi mari, albi, pironindu-mă locului cu forţa lui, şi nu mă mai pot mişca. Încerc să strig, dar nu mai am glas. Stau şi îmi privesc, parcă, viaţa, care se scurge prin acea infernală clepsidră.

Anul trecut, când împlinisem cincisprezece ani, am vrut să fac o experienţă. Mi-am propus, de ziua mea, să nu închid ochii toată noaptea. Speram că, în felul acesta, voi împiedica simbolul visului meu să-mi mai apară ca de obicei. Vroiam să opresc curgerea nisipului din clepsidră. Dar nu a fost aşa...

Bătrânul de care am amintit, căruia nu i-am auzit niciodată glasul şi care nu mi-a mai vorbit până atunci, a spus cuvintele pe care nu le voi uita, cu o voce groasă, dar blândă, al cărei ecou se auzea vibrând în depărtări : Viaţa nu poate fi oprită. Nu te poţi opune cursului ei ! *M-am uitat şi am văzut*

că rămăsese puţin nisip în clepsidră. Dar nu-mi era frică. Oare să mai fie atât de puţin timp în clepsidra mea ?"

Iată că, în faţa acestei relatări, orice speculaţie sau interpretare devin riscante. Există, evident, alternativa premonitorie, aşa cum există şi cealaltă, a informaţiei genetice care rătăceşte în subconştient, fără a viza direct persoana purtătoare a informaţiei. Din altă alternativă, spirituală, nu poate fi exclusă manifestarea unei realităţi anterioare, moştenite prin reîncarnare, asemenea unui element rătăcit în noul corp astral — sectar, totuşi, ştiut fiind că întoarcerea unui spirit într-un corp material se petrece prin ştergerea drastică a memoriei anterioare ; în fine, o informaţie, care rătăceşte în complicatul sistem extrasenzorial ca o moştenire ce s-ar putea să nu mai aibă nimic de-a face cu persoana care o primeşte...

Voi trece, acum, la alt tip de comunicare, de cod premonitoriu, în care sunt inserate manifestări paranormale distincte. În cazul care urmează, decorporarea fiind „climatul" exprimării unui mesaj care are o dată precisă ; Cristina are şaptesprezece ani şi, ca şi Daniela, este înzestrată cu o inteligenţă remarcabilă, cu o luciditate evident matură ; şi evenimentele onirice comunicate de Cristina au o dată precisă — douăzeci şi unu noiembrie. Relatarea se referă la anul 1991:

„În acea noapte, m-am trezit în urma unui vis ciudat. M-am sculat repede şi m-am aşezat pe un scaun. Simţeam că ceva nu-i în regulă. Trăiam concret senzaţia că nu mai sunt în cameră, în casa mea, cu toate că tot ce mă înconjura aparţinea ca-

sei, mediului în care trăiesc. Pentru a alunga această senzaţie, m-am dus la bucătărie, să beau un pahar de apă. Dar, dintr-o dată, mi s-a părut că mobila este cioplită în piatră ; mă aflam într-o peşteră, în grotă. Am revenit enervată în camera mea şi m-am reaşezat pe acelaşi scaun.

În acel moment, am simţit fizic prezenţa cuiva, *a unei fiinţe ce îmi coordona, mai ales gândurile. Am început un dialog cu acea fiinţă. Dar, în acel dialog, mai numeroase erau întrebările din exterior. La întrebările melè mi se răspundea mental, cu cuvinte greu de înţeles, iar eu nu reuşeam să le cuprind sensul. Totul a durat cincisprezece-douăzeci de minute, după care mi-am revenit. Spun că «mi-am revenit», pentru că eram conştientă că trăisem o stare de transă.*

M-am culcat din nou, cu dorinţa să dorm. Dar, în loc să dorm, m-am pomenit plutind deasupra patului. Mă vedeam cu claritate, pluteam efectiv. M-am speriat serios. Din cauza şocului, ştiu că am revenit în pat, însă impactul «coborârii» a fost destul de dur. Nu am relatat nimănui întâmplarea, pentru că mă jenam. Nu ştiam ce se va crede şi ce se va spune despre mine.

Însă, în preajma zilei de douăzeci şi unu noiembrie 1992, deci la un an de la evenimentul relatat, am început să am comportări ciudate. Indiferent unde mă aflam, la şcoală, acasă, în timpul orelor de curs, pur şi simplu mă ridicam de la pământ şi plecam... Nu mai auzeam nimic din ce se petrecea în jurul meu ; eram suspendată, jos vedeam totul. Auzeam, însă, în acest timp, cuvinte şoptite parcă într-o cameră goală, cu ecoul ce se ducea foarte departe ; dar, tot nu înţelegeam cu-

vintele, deşi eram conştientă că ele spun ceva, ceva foarte important. Ştiam că tot ce se spunea era despre mine ; şi tocmai eu nu aveam posibilitatea să înţeleg ce se spunea...

Mi-am revenit şi din această stare, după câteva minute. În ziua de douăzeci şi unu noiembrie 1992, părinţii mei fiind plecaţi de acasă, m-am întins în pat, să dorm. Fără nici o explicaţie, a apărut frica ; prezenţa cuiva mă agasa, o simţeam, mă atenţiona. Am încercat să aprind lumina, dar curentul era întrerupt. M-am dus în camera părinţilor, poate acolo voi avea lumină. Am simţit un fel de explozie în trupul meu, când lumina s-a aprins ; iar eu pluteam din nou, la fel ca în anul trecut, exact la aceeaşi dată. Dar, acum simţeam o uşurare, o bucurie. M-am uitat foarte lucidă şi m-am văzut pe mine jos ; şi din nou m-am simţit obosită, ca şi cum efortul de a mă vedea de sus îmi absorbise toată puterea. Epuizată fiind, starea anterioară, de bucurie, părea că aparţine, „dublului meu". Îmi dădeam seama că fiinţa care eram trăia cu totul diferit stările faţă de corpul real.

Urmărirea mea continua. Nu înţelegeam cine şi de ce mă urmăreşte. Până într-o zi, când, la o oră de curs, trăind aceeaşi senzaţie de urmărire şi de plutire prin decorporare, mi s-au «dictat», de data aceasta inteligibil, câteva cuvinte aparent fără noimă. În sfârşit, puteam, acum, să înţeleg ce exprimă — dar nu şi semnificaţia lor ascunsă. Fără să-mi dau seama cum, *am scris pe palmă ceea ce mi se dictase în mod logic şi direct :* Lacrimi, suflet în genunchi — Idol, *sau :* magnolie, mare — Bucurie. *Ce sens au aceste cuvinte ? Pentru ce* mi s-au *dictat ? De ce, aproape fără să-mi dau seama, le-am*

scris în palmă ? Sunt banale, eu nu gândesc în felul acesta, nu-mi aparţin. Acum, mă întreb ce-mi va rezerva ziua de douăzeci şi unu noiembrie din anul 1993 ? De ce şi cine *a ales pentru mine această dată ?"*

La Cristina, *Eul* este mai puternic decât subconştientul ; aş spune că este „supraponderal" ; uneori domină, în loc să-şi rezerve calitatea de catalizator ; asta, în cazul că nu poate fi chiar „adormit". Ar fi cu putinţă ca, în paralel cu evoluţia spirituală şi culturală, manifestările în acest caz să se amplifice, suita de stări subiective estompându-se în favoarea revelaţiilor. O simplă ipoteză...

Voi trece, acum, la alte evenimente onirice, la alte vârste. Reţin capacităţile onirice de vizualizare concretă a unor evenimente dramatice, tragice. Relatările Danielei şi ale Cristinei ne ajută să înţelegem câteva aspecte „metodologice" ale extrasenzorialităţii transcendente. Scena, însă, are prea puţine lumini, chiar dacă nu se lasă cucerită numai de umbre. Doamna Margareta Ivanciov, profesoară de istorie, din Timişoara, a experimentat fenomenul oniric de-a lungul multor ani, pentru a ajunge la o concluzie teoretică înainte de a povesti propriile revelaţii :

„Făcând o retrospectivă a unor situaţii deosebite, am ajuns la cconcluzia că există, dincolo de spaţiul nostru fizic, o altă dimensiune, sau alte lumi, care pătrund, probabil, cu o coerenţă nesezitată de noi, în spaţiul nostru fizic şi chiar în viaţa noastră".

Este ceea ce încerc să-mi lămuresc mie însumi prin preocupările legate de fenomenologia para-

normală și, implicit, onirică. Intuiția existenței altor lumi este constantă, permanentă la milioane de oameni. Dar, confirmarea acestei intuiții este temporizată, ca și cum evoluția spre adevăr ar avea nevoie de o lentoare în miezul căreia, obscur, trebuie să ne ardem prejudecățile și atâtea principii artificiale. Confirmarea permanenței comunicării cu lumea astrală, cu spiritele, cu mesagerii divini ne va aduce, cine știe când, adevărata și puternica libertate de a extrapola schemele înguste și degradabile ale materialității care ni se pare singura coordonatoare a existenței, investind-o cu merite și cu orgoliul de a-i fi stăpâni — în fond, stăpânindu-ne azi mai mult ca oricând.

Voi înfățișa, mai departe, încă un mod (din „metodologia" evocată mai sus) de a transmite din astral informații cu caracter premonițional, de pregătire a scenei pentru un eveniment dramatic. Margareta Ivanciov își amintește :

„În 1990, tatăl meu a murit de o moarte fulgerătoare. Părinții mei au trăit împreună patruzeci și cinci de ani, ducând o existență fericită, iubindu-se și respectându-se până în clipa nefericitului eveniment. Mama îmi povestea adeseori că îl visa pe tata, după moartea lui. O înștiința de fiecare dată că nu se simte bine acolo, *că nu-i fericit fără ea. O atenționa mereu că, în curând, va trebui să meargă și ea* acolo. *Recunosc că eu nu am dat crezare viselor mamei mele. Le puneam pe seama dezechilibrului psihic produs de șocul morții tatălui meu și pe situația specială în care trăia, singură în apartament.*

Dar, în noaptea de doisprezece spre treisprezece decembrie 1991 s-a întâmplat ceva straniu. M-am trezit din somn având senzația unei persoane străine lângă mine. Deși distingeam clar obiectele din apartament, nu am putut vedea nimic neobișnuit în acea noapte. Prezența stranie mă înfricoșa, ceva nedefinit mă apăsa. Am simțit furnicături în tot corpul, ca și cum eram străbătută de un curent electric. Nu puteam face nici cea mai mică mișcare. Era ca și cum ființa aceea nevăzută, dar prezentă, m-ar fi paralizat. Mă străduiam să percep ceva, vizual, prin semiobscurul camerei, dar era imposibil. Îmi era cu neputință să mă desprind de pat. Nu eram în stare nici măcar să aprind lumina. Cu toate acestea, eram perfect lucidă. O senzație de angoasă, ceva terifiant, extrem de greu de explicat și extrem de neplăcut, categorisea situația în care mă găseam drept excepțională...

După un timp, am avut curajul să întreb :

— Tu ești, tată ?

Imediat am început să văd totul clar în cameră, senzațiile anterioare au dispărut. M-am sculat și m-am uitat la ceas : era patru și cincisprezece dimineața, vineri, treisprezece decembrie. Am ezitat să-i spun mamei mele despre cele întâmplate, tocmai ca să nu „pun paie pe foc" în situația în care se afla ea. Dar, cunoscuților le-am relatat totul, în ideea că îmi vor da o explicație. Explicațiile nu m-au mulțumit. Eu știam că trăisem un eveniment de importanță deosebită.

Luni, șaisprezece decembrie, visez că mama a venit la mine. Vorbind, apoi, să plece (și deschizând ușa apartamentului), îl văd, în vis, pe tata, care stă-

tea în rama uşii. Zâmbea. Eu am tresărit şi i-am spus mamei, în vis, fiind foarte surprinsă de imaginea tatălui meu (pe care îl ştiam mort chiar şi în starea de vis), următoarele :

— Mamă, a venit tata. Dar, cum se poate ? Este nemaipomenit !

Mama mi-a răspuns în vis :

— Ce te miri ? E normal că a venit. E foarte bine că a venit...

După acest răspuns, mi-a apărut, în vis, o maşină albastră ; am auzit un zgomot foarte puternic şi, din nou, visul s-a rupt ; şi am văzut un bărbat tânăr, fără picioare de la genunchi în jos, aşezat pe un scaun.

Acesta a fost visul.

Iar acum, derularea faptelor :

Marţi, şaptesprezece decembrie, a doua zi după vis, mama a venit la mine. Înainte de plecare, mi-a spus că a venit neapărat atunci să mă vadă, şi va veni şi miercuri, fără a-şi motiva dorinţa. Era cu atât mai ciudat, cu cât stabilisem ca abia joi să mă duc eu la ea.

După o oră de la plecarea ei de la mine, am fost înştiinţată că a suferit un accident de maşină foarte grav. O maşină de culoare albastră ! — *mi s-a spus.*

Mama se afla la spital, fiind lovită grav la ambele picioare — maşina albastră, din vis şi bărbatul fără picioare ! *A fost lucidă doar până miercuri* — *iar ea vroise să mă vadă* miercuri, *la ora patru şi cincisprezece după amiază. Eu avusesem imaginea de groază tot* miercuri, *cu o săptămână în urmă, la ora* patru şi cincisprezece.

Ciudat sau deloc ciudat, mama a murit exact la un an după moartea tatălui meu.

Oare, spiritul lui mi se arătase în primul vis, ca să mă pregătească ? El îmi crease acea stare ? Cum s-a putut întâmpla să visez chiar culoarea *maşinii care a accidentat-o pe mama ?* Iar bărbatul fără picioare, *oare nu era un simbol-avertismnt ? În legătură cu aceste fenomene sunt atâtea întrebări care mă preocupă...“*

Este sigur că, din punctul de vedere al identităţilor astrale, care induc astfel de fenomene, teoriile noastre şi explicaţiile nu au nici o noimă. Se pare că „lumea spiritelor“ nu are plăcerea ideilor, pentru că modul ei de a exista este deasupra ideilor. Acea lume, ca spirit-energie, ca vibraţie eternă, cunoaşte legi iar nu speculaţii despre principii şi legi.

Dar, cazuistica onirică ne oferă şi situaţii aparent paradoxale. Un receptor demn de remarcat al simbolisticii onirice „catastrofice“ este, cum spuneam într-un capitol anterior, Nicolae Lăzărescu, din Constanţa. Despre paradoxuri, puţin mai încolo ; deocamdată, un vis ce s-ar putea intitula „O moarte care putea fi evitată“.

„În curtea noastră locuise, vreme de paisprezece ani, un chiriaş, navigator. Avea maşină, cu care se deplasa când se afla în Constanţa. Casa părintească a navigatorului era la Topoloveni, în judeţul Argeş. Ieşind la pensie, prin anul 1988, se ducea des acasă cu maşina. Plecau el, cu soţia şi fetiţa. Dar, după ce s-a pensionat, în 1988, a plecat singur la Topoloveni. Ultima oară trebuia să se întoarcă la Constanţa peste o săptămână...

Exact cu o săptămână înainte, l-am visat pe vecinul meu, navigatorul, că venise acasă. Îl vedeam în curte, cum se apropia, dar nu vorbea. Era mut. În schimb, adusese cu el o carte neobișnuită, groasă, cu coperți tari. A întors cartea spre mine și, fără să-l fi îndemnat eu, părea că-mi spune în vis doar atât : «Citește !» Și am citit. Pe copertă era scris, cu litere mari, următorul titlu : Calea cea de pe urmă !

M-am trezit cu această imagine a vecinului, a cărții neobișnuite și a titlului de pe copertă...

Cum era și firesc, dimineața i-am povestit visul soției mele, care atunci trăia. Și ea fusese de părere, ascultându-mă atunci, că visul meu nu prevestea nimic bun. Ne-am adus aminte de discuțiile cu vecinul marinar, când îl sfătuiam, adeseori, să nu mai înjure de Dumnezeu cu atâta ușurință, cum obișnuia el la mânie sau în orice ocazie.

Peste o săptămână de la vis și discuția cu soția, am trăit regretul de a nu-l fi anunțat pe vecin, aflat la Topoloveni, despre ce văzusem în vis. Poate că aș fi reușit să-l influențez. Pentru că, venind spre Constanța, navigatorul a lovit mașina de un copac și l-au scos fără suflare din fiarele mașinii. Visul meu fusese cât se poate de limpede ; era o avertizare, dar eu nu am intervenit. Mai târziu, soția lui mi-a spus că și în cazul când soțul ei ar fi cunoscut visul, tot nu s-ar fi putut face nimic, pentru că el nu credea în vise și nu era credincios. Destinul trebuia împlinit. Cu toate că, teoretic, ar fi putut fi influențat."

Din aceeași sursă, „visele paradoxale" sunt de natură erotică. Erotismul în vis nu este decât foarte

rar semnificat în alt sens decât cel fiziologic. Se pare că, în cazul de față, regula își pierde valabilitatea :

PRIMUL CAZ : „Aveam o prietenă de familie, avocată. Era o iarnă grea, cu polei și gheață. Eu am visat-o tânără și foarte frumoasă, cam de treizeci de ani. Ne-am întâlnit și ne-am sărutat, îmbrățișați, cu lacrimi de fericire. O vedeam tânără, frumoasă și sănătoasă, iar până la urmă am avut cu ea contact sexual plin de voluptate și pasiune. Niciodată eu nu mă gândisem la așa ceva în legătură cu ea ! Nici nu-mi trecuse prin cap.

A doua zi a murit ; avea optzeci de ani.

Am visat la fel și după câteva zile de la înmormântarea ei".

AL DOILEA CAZ : „Eu și soția mea aveam o lenjereasă care, ani de zile, ne-a lucrat haine și altele. Avea mâini de aur și un suflet de o bunătate rară. Într-o noapte, am visat-o tânără și superbă, cam la treizeci de ani. Era fără pereche în vis. Am îmbrățișat-o cu multă dragoste, în vis, cu patimă și bucurie. Și am avut cu ea contact sexual cu multă dăruire din partea ei și a mea — dar, peste puțin timp, m-am dus să controlez visul ; iar ca pretext, îi duceam și ceva de lucru. Când am intrat în curte, m-a primit o nepoată. Am întrebat de Lucreția, lenjereasa. Mi-a spus că murise. Se întâmplase chiar atunci când eu o visasem tânără și frumoasă, în brațele mele".

Exemplele pot continua. Visul premonitor de natură erotică, cum spuneam, este foarte rar. Dar, la subiectul care mi-a comunicat astfel de vise, toc-

mai un asemenea vis este repetabil în situații și variante diferite. Una din ideile care circulă în câteva domenii ale parapsihologiei (sau manifestări paranormale !) este aceea că, prin moarte, ne luăm cu noi sau redobândim în dimensiunea astrală corpurile cele mai frumoase din evoluția vârstelor pământene. Această idee este afirmată și de Raymond Moody, dar și de mulți alții. Ea se exprimă în planul astral prin ceea ce înțelegem aici referitor la „libertatea de a ne iubi" ; în sensul spiritual nu este inclusă însă voluptatea sexuală. Iubirea și atracția transpar modificate printr-o potențare spirituală golită de fiziologic și instinctual. Ideea de fericire este prezentă în astral de asemenea modificat, sufletele care au părăsit corpurile materiale contopindu-se cu fericirea și iubirea lipsite de echivalent în viața pământească.

Un vis premonitor care lasă în urmă, precum în cazul anterior, regretul de a nu se fi intervenit pentru salvarea unei vieți, este, de data aceasta, segmentat senzațional. Aurel Cârstea, din Ploiești, patruzeci de ani, avea, în copilărie și în adolescență, vise de mare claritate, care nu aveau nevoie de răstălmăcire, pentru că toate se împlineau. În cazul său, își amintește că scandența devenea operațională a doua zi sau la câteva zile. Se pot urmări, în continuare, etapele unui vis premonitor impresionant ; dar îl voi reține suprapunând visului, realitatea :

PRIMA ETAPĂ : „Acum vreo cinci ani, un frate al meu a murit într-un accident de mașină. Mă aflam în concediu, când am primit telefon de la un coleg de serviciu, să vin urgent la Ploiești. Șoferul care l-a accidentat mortal pe fratele meu, probabil împreună cu poliția și cu doctorii de atunci, au tergiversat acest

caz. Șoferul a scăpat de pedeapsă. Am apelat la o cunoștință de la poliție, colonelul Stoicescu, și l-am rugat să-mi spună adevărul. Atât eu, cât și tatăl meu, nu eram împăcați cu ce ni se spusese — vroiam adevărul. Colonelul ne-a spus, în cele din urmă, că nu se poate face nimic. Auzind acestea, tatăl meu a zis din tot sufletul, cu lacrimi de durere în ochi : *Să le plătească Dumnezeu !*"

A DOUA ETAPĂ : „În noaptea de duminică, douăzeci și trei mai 1993, visez că eram în Valea Călugărească și așteptam să mă întorc la Ploiești. Îmi apare, în vis, fratele meu și îmi spune să mergem spre Buzău. Eu repet că mergem la Ploiești ; cu această mică altercație, ne suim amândoi în tren. Dar, deodată, trenul se întoarce și, din senin, vedem că ieșim din Ploiești Vest. Aproape de Buda, în tren se împrăștie zvonul că va avea loc un accident de cale ferată. Lumea a început să se înghesuie să se salveze. Eu și fratele meu ședeam pe canapea, în compartiment, lângă geam. În sensul de mers al trenului, paralel cu el, către Câmpina, am văzut căzând un corp metalic, de forma a două bare unite prin litera *V*. Această formă mă obseda chiar și în vis. Din cauza panicii, trenul a oprit în Halta Buda. Eu și fratele meu am coborât. Dar, nu avusese loc nici un accident de tren. În schimb, lângă acel corp metalic căzut din eter se adunaseră ofițeri și soldați. Fratele meu îmi spune să nu ne ducem pe-acolo, pentru că nu-i place ce vede. Eu i-am răspus : *Hai, să ne uităm, să nu fie cumva în acest accident colonelul Stoicescu !* Știam și în vis că el locuia și la Buda, unde avea o casă. Uitându-mă, în vis, l-am văzut,

într-adevăr, pe colonel în fața Fermei Agricole. Era lovit la cap și sângera".

A TREIA ETAPĂ : „Luni douăzeci și patru mai 1993, îmi apare, în vis, colonelul Stoicescu, în costum de gală, foarte elegant și frumos, dar cam trist. Îi spun, în vis, că îi stă bine, că este frumos, iar el mi-a răspuns ceva, zâmbind melancolic — dar nu mai știu ce. Nu-l văzusem niciodată în realitate îmbrăcat în felul acela, ci numai în haine militare. M-am sculat din somn ; visul s-a întrerupt, dar nu-l puteam uita. M-am uitat la ceas : era peste miezul nopții. Nu mă împăcam cu visul, vroiam să-i găsesc o explicație".

A PATRA ETAPĂ : Joi, de Înălțarea Domnului, mai 1993, aflu de la un prieten că ar fi murit colonelul Stoicescu. Am rămas foarte surprins, pentru că visele mă obsedau, mi se întipăriseră în memorie. Ca urmare, am cumpărat ziarul „Argus", care apare miercurea la Ploiești. Cu stupoare văd, pe prima pagină, fotografia colonelului Stoicescu și citesc . *Decedat în urma unui tragic accident !"*

A PATRA ETAPĂ : „Joi, de Înălțarea Domnului, a avut loc înmormântarea. M-am dus și eu, doar îl cunoscusem. Instinctiv, m-am uitat la corpul neînsuflețit. Ochii mi-au căzut pe capul mortului, unde avea o lovitură. Era un semn exact de forma acelui corp metalic pe care îl visasem, fiind însoțit, în vis, de fratele meu mort cu câțiva ani în urmă, accidentat de o mașină.

Deși ne aflăm în plină fenomenologie onirică, recitată comparativ, șocantă, în acest caz, este *logica semnificantă a relației dintre vis și eveniment.* Evident, putem conveni că principiul probabilității poate pune în scenă astfel de semnificații ; de asemenea,

putem apela la jocul incontrolabil al întâmplării ; în fine, se poate evoca la fel și concursul coincidenței. Dar, însumând alternativele care nu se înscriseseră „logic" în factorul evenimențial, ci dependente de aleatoriul prin definiție imprevizibil, nu vom înceta să ne întrebăm ce anume a constituit baza informațională-vizionară a evenimentului ? *Ce substanță, ce mecanism* cerebral, *ce tensiune* energetică fluidizată telepatic a construit, în vis, codul de termeni ai visului, regăsiți posterior în eveniment ?

Dacă cercetătorul care abordează astfel de fenomene prin explicarea lor din punct de vedere psihic și cerebral își va epuiza concluziile fără a lăsa loc pentru eventuale intrepretări de natură spirituală, totuși, respectându-i strădania și argumentele materiale ale cunoașterii, vom observa, în primul rând, că, dincolo de orice interpretare, rămâne o suprafață prea mare de mister. Nu știu încă să existe o disciplină care să „studieze misterul oniric". Există, pe de o parte, știința — psihiatrie, psihologie, psihanailză, biologice, fiziologie și așa mai departe. Dar, vom rămâne, în continuare, cu certitudinea că aceste discipline științifice își fac datoria imensă de a ne înfățișa „obiectul" în care se petrec evenimente paranormale, iar nu fenomenul misterios care se petrece în interiorul obiectului. Este și motivul pentru care această carte se intitulează „Identitatea astrală a viselor" !

Fenomene echivalente cu trezirea capacităţilor paranormale

Denominaţiile care incită şi fascinează nevoia noastră de a pătrunde în necunoscutul astral — *reîncarnarea şi regresia hipnotică*, constituie, pentru pasionaţii fenomenologiei paranormlae, un fel de cheie cu care se speră forţarea misterului. Nu-mi propun o compilare de texte mai mult sau mai puţin celebre despre aceste mistere, ce stau cu sutele, la îndemâna cititorului, deoarece această literatură deosebit de interesantă, satisface gândirea abstractă în defavoarea exprimării curiozităţii inocentului. Iar eu cred că inocenţa ferită de vehicularea terminologiei tehniciste şi de cuantificarea excesivă a domeniului, mai poate aşeza sarcini noi, inedite sau insolite, în seama celui ce-i refuză vieţii moartea ca eveniment definitiv casat, pentru a intra în circuitul neantului.

Poate că încă nu a sosit timpul să-i pretindem ştiinţei să ne lămurească lucrurile din sfera paranormalului, atât de popularizată azi. Dar, nu trebuie să ne îndoim că, în procesul de evoluţie specific tuturor domeniilor ştiinţifice, se vor regăsi în viitor răspunsuri la atâtea întrebări care ne frământă, mai ales cu referire la „partea cosmică a omului pământean", apoi cu referire la Universul Spiritual şi, înainte de toate, la omul ca fiinţă vie, creată de Divinitate nu pentru a fi, prin vulnerabilitatea corpului material. „condamnat la viaţă şi predestinat haosului". Există, fără îndoială, un sens superior al vieţii şi o realitate spirituală a *continuum*-ului vieţii prin suflet.

Există, de asemenea, fără îndoială, principiul divin al *justiţiei universale*, chiar dacă acesteia nu-i putem atribui norme şi legi identice cu cele create de societăţile omeneşti. Un mare iniţiat al Indiei antice spunea, optând pentru un exempulu pământesc, aproape totul despre această justiţie imanentă : „Aşa cum omul leapădă vechile haine pentru a îmbrăca altele noi, tot aşa cine locuieşte în corp, abandonează (prin moarte s.n.) vechea formă şi intră în alte forme gata pregătite pentru el". Specificarea „gata pregătite" este asemănătoare unui atestat astral pe care îl dorim, prin cunoaştere, cât mai aproape de înţelegerea conţinutului. O altă reprezentare o datorăm marelui Pitagora, care spunea că sufletul se ridică într-o dimensiune spirituală superioară a Universului Spiritual, iar acolo continuă să asimileze şi să acumuleze cunoştinţe.

Conform marilor iniţiaţi, această bonificaţie divină nu este o regulă generală operând global la nivelul speciei umane, ci particularizat pe fiecare specificat al speciei. Fiecare om este, din acest punct de vedere, un *unicat*, o entitate egală sieşi şi orchestrată în formele propriei sale evoluţii pământeşti. Înţelegem astfel, că nu toate sufletele reuşesc să îndeplinească, în dimensiunea astrală, suma rigorilor spirituale ; condiţia este şi acolo de a învăţa mai mult, mai bine, continuu ; aşadar, nu toate su-

fletele reușesc să facă progresele cerute pentru a trece în altă dimensiune, superioară. În situația neîmplinirii misiunilor, sufletul trebuie să revină în lumea fizică de care fusese desprins — lumea materială — cu scopul de a-și îmbogăți experiențele vieții prin existența pământească. Acest proces îl putem echivala cu un fel de *rafinare subtilă,* decantare până la substanța esențială și valoroasă în plan spiritual, dar și cu imperativul dezvoltării propriei individualități. Astfel, în dimensiunea astrală nu operează principiul colectivismului sau al numărului mare. Zicala „în moarte suntem singuri" are partea ei de adevăr intuit. Evoluția este o opțiune, o asumare pe care, prin propriile forțe spirituale și morale, trebuie să o stimulăm și să o construim.

Știm foarte bine că existența terestră a omului este acumulativă ; acumulăm calități sau greșeli, virtuți sau defecte, creație pozitivă prin credință, sau păcate. Toate acestea sunt legate indisolubil de câteva proiecte valorice sufletești și active : faptele creației pozitive, gândurile ca emanații pozitive permanente, construcțiile mentale ca edificii ale iubirii, altruism și toleranță, continuum-ul credinței până la identificarea cu planul sacrului în care vom fi existențe legitime prin aceste calități și însușiri. Vedem, așadar, că gradul de evoluție spirituală are în prim-plan igiena pământească a sufletului — fără de care el nu se poate înscrie în lumea sacrului, eternă.

Psiho-fiziologicul considerat drept antecamera adevărurilor despre fenomenologia paranormală trebuie reconsiderat ; la fel și judecarea fenomenelor inexplicabile ca emanații ale organelor noastre. Psihologia a deschis un mare capitol în structu-

rile ei științifice, care este *subconștientul* (prezență și deopotrivă, mister, furnizor permanent de revelații și transmisii pentru care nu avem încă, un lexicon fructificabil). Cercetătorii fenomenologiei paranormale sunt, astăzi, de acord că mentalul extrapolează triumfător funcțiile cerebrale și că marile desfășurări de evenimente din subconștient nu au nimic a face cu emanațiile organice ale funcțiilor creierului uman. Justiția universală ca particularitate a Universului Spiritual explică, în mare măsură, responsabilitățile noastre față de evoluția spirituală ; prin această lege cosmică și divină putem reprivi inegalitatea dintre oameni, care stabilește însăși normele justiției universale. Se menționează (prof. Giancarlo Rosati) că nimeni nu poate evita această lege, o lege profund creștină, nimeni nu i se poate sustrage. De pildă : dacă cineva a săvârșit în viață un omor, el se încarcă de datorii față de victima sa. Este adevărat că, după legea creștină, căința adâncă poate anula sau ameliora penitența ; dar, după legea reîncarnării, așa ceva nu este cu putință. Între cele două afirmații nu este nici un fel de contradicție, deoarece fenomenul reîncarnării este reparatoriu în sens transcendental.

Fără a absolutiza, în cele ce urmează propun un caz de trezire a capacităților extrasenzoriale, care poate fi considerat și ca evoluție spirituală, deoarece, cum vom vedea, aici este inclus și factorul conștiință, dar și acela de conștientizare lentă.

Este vorba de complexitatea manifestărilor nivelurilor energetice ale corpului fizic, niveluri ce încă nu pot fi examinate — precum o facem studiind, de pildă, un atlas anatomic. În limitele noastre pământești, revelarea și apariția concretă a unor „mira-

cole“ energetice țin de întâmplare, în sensul că nu poți fi instruit și școlit pentru a trăi niște fenomene ; afirmația nu contrazice inițiatica yoghină, unde lucrurile se acumulează până la formarea solului necesar manifestării unor potențiale transcendentale. Abordăm acest subiect desprinzând cazuri și, pe cât e cu putință, consemnându-le evoluția în termenii cei mai simpli cu putință. Este vorba de forța bioenergetică...

Un caz pe care îl putem înscrie în zona miracolelor este L. Achim, din Lupeni. Înzestrată cu capacități paranormale evidente, doamna Achim a fost îndrumată către psihiatrie. Să-i urmărim consemnările, din care cititorul își poate forma singur părerile :

„Am o fetiță bolnavă de tumoare a vaselor capilare la piciorul stâng. Am alergat peste tot, atât cât mi-au ajuns banii, pe la doctori si spitale. Fetița nu poate fi operată. De la boala fetiței a început tot ce vreau să vă spun.

În joacă, împreună cu tatăl meu și copiii, am început, într-o zi, să ne rotim palmele unul asupra celuilalt, sau palmă în palmă. Totul a durat vreo zece-cincisprezece minute. Peste trei săptămâni am observat că mie mi-au dispărut niște negi negri de pe mâini. M-am uitat și la copii, și am observat că si lor le dispăruseră. Am început să-mi plimb palma în fiecare zi pe piciorul bolnav al fetiței. Culoarea pielii se schimba, dar nu ajungeam la un rezultat semnificativ. Am abandonat. Abia peste un an am reluat pasele și am observat că mușchii piciorului bolnav tresăreau. Era primul semn. M-am dus la Târgu-Jiu cu fetița, la un medic. Noaptea am dor-

mit într-o cameră rece și m-am trezit cu dureri de gât. Mi-am pus palma pe locul durerii și mi-a dispărut imediat, complet. Am reînceput tratarea fetiței. După un timp, ea mi-a spus că simte, cu ochii închiși, fiecare mișcare a palmelor mele. Am verificat spusele ei. Reușise să „vadă“ circuitul energiei. Dar eu sufeream cumplit din cauza bolii ei. Din cauza suferinței, am început să mă rog. Să mă rog din tot sufletul — cu atâta intensitate, încât îmi părea că pot mișca, prin rugăciune, lucrurile din jur. Spuneam : «De ce, Doamne, nu mă ajuți să-mi văd fetița sănătoasă ?»

La un moment dat, după ce am rostit aceste cuvinte, concentrându-mă din răsputeri, am simțit un șoc extraordinar. Era ca un val năpraznic de curenți reci, izbiți cu iuțeală în palma mea ; după care degetul mic și cel arătător mi-au săltat din montura palmei, ca și cum cineva intenționa să mi le smulgă !

Câteva clipe am fost foarte speriată, dar după aceea am simțit o stare curioasă de bucurie ; era ceva curat în sufletul meu. Am continuat să fac zilnic pase energetice, urmărind uimită schimbările ce se petreceau în piciorul bolnav al fetiței mele. Când îndoiam degetele, făcându-le pumn, simțeam cum printre ele se strecoară ceva asemănător unui fluid. Pe măsură ce trecea timpul, mă simțeam tot mai slăbită. Am continuat, însă, cu colegi și colege de serviciu. Într-o zi, am pus palma pe fruntea unei cocolege care suferea de dureri de cap cumplite, și am simțit în degete o durere atroce ; ca și cum mi-ar fi fost strânse c-un cleste. Seara, acasă, m-am simțit destul de rău...

În același timp, cu toate aceste manifestări, simțeam tot mai intens un fel de detașare de corpul meu ; simțeam exact un fel de „plecare de acasă", parcă mă luase cineva nevăzut în seamă și nu știam ce o să se întâmple cu mine, ce vrea de la mine.

Într-o zi, era dimineața devreme, am simțit cum cineva îmi ia mâna cu forța și tot cu forța face cu mâna mea semnul crucii. Simțeam parcă două forțe care erau în mine și se luptau una cu alta ca să învingă ; una era mai puternică, alta mai slabă, dar am simțit ceva ce nu se poate explica : o durere cumplită, dar nu în trupul meu, ci chiar durerea celor două forțe active, care se luptau între ele."

După aceste manifestări, cu focalizare în biocâmpul energetic, femeia începe să se bănuiască drept suferindă de halucinații. Dar, va face un lucru important : își va scrie într-un caiet, de acum încolo, toate manifestările, pentru că începuse să fie din ce în ce mai surprinsă de tot ce i se întâmpla :

„Atunci când am simțit că ceva se întâmplă cu mine, eu nici nu știam, de fapt, ce înseamnă o halucinație. Preluasem un cuvânt ce nu avea înțelesul real pentru mine. Ce știam sigur, și nu mă mai pot îndoi de acest lucru, este că mi se transmiteau sub formă de viziuni tot felul de amănunte științifice ! Într-un fel, eram bucuroasă atunci când apăreau, simțeam că totul îmi era transmis din afară, pentru că erau lucruri de care eu nu mă ocupasem niciodată și nici nu mă preocupau în vreun fel. Nu aveam încotro, trebuia să primesc ce mi se transmitea. Aveam senzația că sunt un aparat electronic construit pentru a primi informații. Spre exemplu : Într-o seară am calculat, ca și cum eram om de știință,

distanța de la Pământ la Soare (deși habar nu aveam de așa ceva). Simțeam că în realitate nu eu făceam acel calcul, ci cineva intrase în memoria mea, în creierul meu și făcea socotelile rapid, foarte exact. Pentru că — asta trebuia să adaug de la început — atunci când am verificat calculele transmise mie din afară, ele erau precise ! Am făcut verificările căutând în cărți, ca să descopăr că niciodată acele cărți nu-mi trecuseră prin fața ochilor.

A început, apoi, șirul viziunilor, unele din ele copleșitoaree prin măreția lor. L-am văzut pe Iisus pe cruce, cu capul într-o parte și cununa de spini pe cap. În același timp, odată cu această imagine, eu auzeam și voci. Îmi puneam tot felul de întrebări, în gând ; și tot în gând, mental, primeam răspunsuri corecte, fără nici o abatere de la conținutul exact. Niciodată nu am primit un răspuns eronat sau greșit. Asta mă uimea...

Încercând să adorm, închideam ochii și vedeam spațiul interstelar în întuneric, negru, pătrunzând adânc în Univers, brăzdat de spirale albe ce apăreau și dispăreau într-o continuă pulsație. După sfințirea casei, aceste imagini care copleșesc prin amploarea lor rece, au dispărut. Dar au apărut alte fenomene, mult mai interesante și nesperate de mine.

Într-o zi, stând în parc cu copiii, m-am pomenit că văd aerul de culoare roz. Știam că nu am nici o boală de ochi. Contrariată, aveam să-mi dau seama curând că, de fapt, eu nu vedeam aerul propriu-zis. ci lumea astrală. Mi-am adus aminte că, încă de copil, aveam conștiința unei prezențe lângă mine, eram ferm convinsă, mereu, că alături de mine se mai află cineva care nu-mi pricinuiește vreun rău, dar se ține scai tot timpul de mine. Această senzație — la înce-

put fusese doar o senzație — m-a urmărit fără abatere. Și acum sentimentul unui însoțitor nu este doar mental și nu aparține unei impresii, ci este fizic și material, îl percep ca atare pe cel ce mă însoțește mereu. Sunt urmărită în tot ce fac ; însoțită, dar nefiindu-mi teamă ; într-un moment am gândit mai mult cu ironie : ce-ar fi să mă pomenesc lovită cu un cuțit în spate ? Era un gând aiurea, care mă făcuse să râd. Mi l-am amintit fiind cu fetița mea. După ce am alungat gândul și am surâs ca de o glumă macabră, o aud pe fetița mea : „Mamă, știi ce am visat ? Erai într-o biserică și mai multe femei au venit și te-au lovit cu un cuțit în spate !" Fie că preluasem telepatic visul fetiței, în timpul nopții, fie că ea mi-l prinsese, ca gând, dar fără ironie.

M-am lecuit de bănuiala că aș avea halucinații ; ceea ce nu înseamnă că îmi pot explica tot ce mi se întâmplă. Preocupată fără agitație de aceste fenomene și evenimente, am cerut mental, ca pe o rugăciune, să mi se spună de ce trebuie să le trăiesc. Sunt un om normal, preocupat de grijile casei, de copii, de problemele zilei. De ce trebuie să cunosc aceste fenomene ? Răspunsul pe care l-am primit de departe, mental, este limpede : «Sigur că te putem ajuta. Dar tu strici încercările noastre, prin frica-ta !»".

În numeroase texte de referință, frica este elementul uman obstrucționant în manifestările de contact cu spiritele, cu astralul. Se evidențiază, însă, o lărgire a capacităților extrasenzoriale, fenomen atribuit unui proces planetar de accelerare a evoluției spirituale. Lucrurile sunt contradictorii pentru noi, deoarece în acest tip de evoluție, manifestat prin capacități și însușiri ce constituie sursa de prestații a fenomenelor paranormale, nu se includ intuiții scien-

tiste sau filozofice, ci redescoperirea în om a unor disponibilități de racordare la Universul Spiritual prin trezirea „unor simțuri în plus", pe care le-am fi pierdut sau ni s-ar fi atrofiat de-a lungul mileniilor. Cu alte cuvinte, suntem, probabil, pregătiți (sau chiar preparați) pentru un dialog cu Cosmosul și cuprinși într-un plan astral prin care vom avea acces la enigmele Universurilor create de Dumnezeu.

Acutizarea, la om, a unor potențiale energetice multă vreme latente, poate fi considerată o formă de racordare la universul astral, la dimensiunea spirituală, iar nu materială. Dacă prin cunoaștere am putut înțelege, până acum, o parte din tainele materiei (fără a ști, însă, ce înseamnă o parte din marele întreg), apoi în acest sfârșit de mileniu tot mai mulți subiecți umani se pomenesc disponibili, prin însușiri încă neomologabile, să pătrundă în imaterialitatea manifestă și chiar dincolo de ipoteza filozofică idealistă sau metafizică. Cât de fascinantă este, spre exemplu, ideea lui Robert Monroe, privind existența *spațiului secund... unde* primul lucru pe care trebuie să-l facă cei care vor avea șansa de a ajunge, va fi să-și lase „la intrare" toate cunoștințele și postulatele fizice cu care au ajuns de pe Pământ ! Această idee, deocamdată acceptată ca ipoteză științifică, nu parapsihologică, echivalează, în planul nostru omenesc de gândire și reprezentare, cu aceea de *corp secund*. În spațiul secund, legile materiei și ale mișcării (deci, timpul) sunt total diferite de cele ale lumii fizice în care trăim. Imensitatea de necuprins și limitele interzise cunoașterii sunt imposibil de înțeles pentru noi, oamenii. Dar să nu uităm că acest infinit sau hi-

perspaţiu cu alte dimensiuni şi alte structuri în spaţiu-timp *este locuit* de fiinţe ! Acele entităţii ale viului creat de Dumnezeu au diferite grade de inteligenţă ; să fi sosit, oare, momentul că noi, prin fenomene inexplicabile, mai ales bioenergetice, să fi intrat într-o fază de pregătire pentru a face posibilă comunicarea cu lumea astrală ?

Aşa cum am afirmat de multe ori, pornesc de la faptul că atunci când evocăm dimensiunea astrală, implicit se cuprinde în această noţiune şi Forţa Supremă a Creaţiei : Dumnezeu. Orice postulat care exclude prezenţa Divinităţii din câmpul fenomenologiilor şi structurilor universurilor, o consider lipsită de sens. Evident, există în Univers legi fundamentale cu totul diferite de „legislaţia fizică a determinismului material terestru". Dar putem noi avea acces la Legile Divine în toată cuprinderea lor ? Ce legi ale Creaţiei putem intui în recenta descoperire a galaxiilor *superluminoase,* care se caracterizează printr-o permanentă şi intensă emisie de raze infraroşii, iar energia pentru o parte a spectrului, poate fi superioară, ajungând până la de o mie de ori peste energia totală a Soarelui ! Cosmosul creat şi de o complexitate copleşitoare ne are „în seamă" *aşa cum suntem,* atenţionându-ne că de la actualul stadiu atins de evoluţia noastră trebuie să facem pasul marii deveniri — conştiinţa continuum-lui vieţii în suflet şi în stabilitatea lui meritată, acceptată, în Universul Spiritual. Am văzut şi pe parcursul acestor capitole că manifestările extrasenzoriale au în simplitatea lor relatată un caracter aparent natural, incomparabil mai agreat decât teoriile despre paranormal. Dar, comentariile sunt, totuşi, necesare,

chiar dacă îl frustrez, din când în când, pe cititor de epica evenimenţială a fenomenologiei paranormale.

Un alt exemplu de trăire şi evenimente echivalente cu trezirea capacităţilor extrasenzoriale mi-l oferă o femeie simplă, care nu are nici un titlu academic şi nu a descoperit nici o idee ştiinţifică. Ca în marea majoritate a cazurilor prezente în această carte, dar şi în cazuistica altor autori, dimensiunea astrală optează pentru oameni simpli — nu ştim dacă „la întâmplare". În fine, se poate avansa ipoteza că „oamenii simpli" sunt mai puţin frământaţi de concepte şi teorii. conştientul lor are prospeţimea necesară fructificării subconştientului cu mare folos. „Cazul" care urmează îl consider deosebit de puternic, iar manifestările sunt, de data aceasta, *directe* — de unde şi recunoaşterea *subconştientului colectiv* într-un proces interesant influenţat în totalitate de capacităţile Ninei Manole, din Medgidia.

Voi aminti, în treacăt, că Nina, care este bioenergoterapeut atestat, are rezultate spectaculoase în tratarea unor maladii ; interesează, în acest context, celălalt aspect, principal, de altfel, al „momentelor ciudate legate de vise premonitorii" ; şi nu numai atât. O înţeleaptă rostire veche spune că Dumnezeu stă de vorbă cu noi prin vise. Să urmărim, aşadar, „vorbirea" prin vis :

„Visam că mergeam cu maşina pe un drum de ţară, pavat cu piatră albă, mărunţită, străjuit de salcâmi. Era vară şi totul părea ireal de alb, în afară de salcâmii ce străjuiau drumul ; aveau un verde fluorescent. Nu se vedea nimic în lungul drumului, în afara unei case situate pe partea dreaptă, în depăr-

tare. Nu știu de ce am oprit mașina în dreptul acelei case singuratice.

Casa era albă, dreptunghiulară și lungă, fără ferestre ; doar o mică marchiză în față și o singură ușă. Prin ușa respectivă a ieșit o femeie care, cum m-a văzut, a dus un deget la buze, în semn că nu trebuie să fac zgomot. A ieșit, apoi, a doua femeie și a schițat același semn. M-a mirat că gestul se repeta. Dar, a ieșit și a treia femeie, procedând la fel. Am întrebat-o de ce trebuie să păstrez liniște. Mi-a răspuns șoptit că înăuntru se adoarme. Vrând să aflu ce anume se întâmplă, am intrat.

Am dat de o singură încăpere, unde am văzut șapte femei așezate în genunchi, formând un semicerc în fața unei icoane în care era o femeie îmbrăcată în alb și avea părul foarte lung. Icoana era mare, chipul avea mărimea naturală. M-am așezat și eu în genunchi, în spatele femeilor care priveau icoana. Priveam și eu icoana, ca toate celelalte femei. Dintr-o dată, chipul femeii din icoană a început să miște — mai întâi capul — și să clipească din ochi. Și-a aruncat privirea spre mine și m-a remarcat :

— Ai venit !

Știind că trebuie să păstrez tăcere, mi-a fost teamă să vorbesc. Am îndreptat spre mine o mână, întrebând-o fără cuvinte dacă mie mi se adresase.

— Da, cu tine vorbesc. Poți vorbi tare. Știi cine sunt. Eu te-am chemat aici, să te învăț o rugăciune prin care poți ajunge la noi, dacă o rostești în fața cuiva și te gândești la noi.

Am înțeles că era Maica Domnului, care mă chemase, și, prin rugăciunea ce voia să mă învețe, pu-

team să iau legătura cu Divinitatea și cu lumea de dincolo.

— Ascultă cu luare aminte și învață, mi-a spus. Îți voi rosti rugăciunea de trei ori. Dacă o înveți, înseamnă că o meriți.

M-a învățat cum să stau în fața cuiva, când voi rosti rugăciunea. Mi-a spus-o de trei ori, rar ; dar, când a terminat, m-am trezit brusc. Trezindu-mă, mi-am dat seama că nu reținusem decât câteva cuvinte. Acest fapt m-a întristat foarte mult. Și după trei zile numai la asta îmi stăteau gândurile. Mă obseda. Însemna că nu meritam să o învăț.

Dar, peste trei zile, visul a continuat. Se poate spune că eram obsedată de întâmplarea din visul anterior și de faptul că nu reținusem rugăciunea. Dar, totul a evoluat altfel decât cu concursul obsesiilor transmise, eventual, visului.

În visul al doilea, de după trei zile, mi-a apărut în față o fetiță pe care, de altfel, o cunoșteam.

— M-a trimis Maica Domnului, să-ți repet rugăciunea. Știe că ai uitat-o. Tu ești cea care trebuie să o știe. Am să ți-o spun și eu de trei ori. Străduiește-te să o ții minte, pentru că eu o voi uita după ce ți-o spun...

Și de data aceasta m-am trezit brusc ; dar reținusem, în sfârșit, toate cuvintele rugăciunii. Peste alte trei zile, cu mintea limpede, fiind acasă — era duminică — am simțit că eram pregătită să trec la primul experiment.

Am vorbit despre cele două vise cu vecine și colege de serviciu. Drept urmare, ne-am adunat la una din ele și am întrebat care vrea să vină în fața mea. A venit o vecină, Petruța, care s-a dovedit mai cura-

joasă. Am spus rugăciunea în gând ; dar, până să o termin, Petruța a închis ochii și a început să doarmă profund. Bănuind că este vorba de o farsă a femeilor, am întrebat-o în glumă :

— Vezi ceva ?

— Merg pe un drum. Este foarte întunecos..., mi-a răspuns.

— Roagă-te la Dumnezeu să-ți facă lumină, am spus.

— Am căzut într-o groapă..., mi-a zis ea.

— Ridică-te, ieși din ea..., i-am cerut eu.

— Nu pot singură !, mi-a răspuns. Dar tu poți să mă scoți de aici.

N-am încetat cu bănuiala că ar fi vorba de o glumă a lor, dar, tot ca o aparentă glumă a mea, i-am spus să deschidă ochii și mi-am luat palmele de pe ea. În același moment, am simțit-o cum strânge pumnii cu disperare, agățându-se pur și simplu de mine. Dar, a rămas în aceeași stare, rugându-mă tot timpul să o scot din groapă. Abia acum mi-am dat seama că nu era o glumă a femeilor. M-am speriat îngrozitor. Îmi era necunoscut modul în care aș fi putut să o trezesc din starea aceea cataleptică.

Timp de o oră, fiecare din noi, câte eram acolo, a participat, într-un fel sau altul, la trezirea Petruței. Dar, fără nici un rezultat. Am pălmuit-o, am udat-o cu apă rece, cu oțet. Speriată, am început să mă rog în gând la Dumnezeu să o trezească. Ca prin farmec, a deschis ochii. Era ca și cum nu i se întâmplase nimic. Tremuram de teamă că, dacă nu spuneam rugăciunea, Petruța rămânea „dincolo".

O colegă mi-a cerut, după aceea, să o „adorm" și pe ea, iar la sfârșit să mă rog să o trezesc. Ea știa

că nu i se poate întâmpla nimic grav. După mai multe insistențe din partea femeilor, am acceptat să o adorm și pe ea. A adormit mai repede. Mi-a spus că este în zorii zilei și că merge pe lângă o pădure, că aude păsările cântând și că vede, departe o clopotniță de biserică ; acolo trebuie să ajungă ea. Am lăsat-o să meargă mult timp și, dintr-o dată, mi-a spus că se simte obosită. Mi-a cerut să o aduc înapoi, pentru că altădată va ajunge acolo. Am trezit-o ușor și repede.

Am continuat cu alte persoane. Toate descriau peisaje și drumuri necunoscute. De fiecare dată, se întâlneau cu câte un duh al morților, fiecare adormit primind informațiile pe care le cerea. În felul acesta, printre altele, am reușit să descopăr furturi neelucidate pe cale normală, tot felul de pierderi. Am aflat despre soarta oamenilor. Până într-o zi, când, fiind adormită, o fecioară, Romelia, lângă un izvor unde stătea așteptând să vină cineva să-i vorbească, i-a apărut în fața ochilor Iisus și i-a spus pentru mine :

— De azi înainte nu vei mai trimite la noi decât pentru a afla despre boala și însănătoșirea oamenilor. Treburile mărunte ale vieții rămână în seama altora.

Ajunsesem să comunicăm, prin persoanele adormite, cu lumea de dincolo. Am înțeles că nu trebuia să fac asta. Atunci, am întrebat :

— Cum să mă ocup eu de bolile oamenilor, dacă nu am cunoștințe medicale ?

— Vei avea, mi s-a răspuns. Acum, du-te și pune palma pe capul Mariei. O doare. Ai putere în ochi și

în mâini, folosește-o pentru binele oamenilor, însănătoșindu-i.

M-am apropiat de prietena mea, Maria, care mi-a confirmat că o doare capul foarte tare. După câteva secunde, a început să râdă. I-am luat durerea cu mâna ! Acum, mă ocup de vindecări prin bioenergie. Între timp, am descoperit lucruri importante, ce mi se păreau, altădată, de domeniul fantasticului. Am ajuns să fac vindecări cu puterea gândului și a forței cu care m-a înzestrat Dumnezeu. Mi s-a spus că boala este păcatul făptuit în viața aceasta sau în alte vieți trăite anterior, iar timpul iertării este hotărât de Dumnezeu".

Întrucât evenimentele descrise până în acest moment au avut numeroși martori și „implicați" în (probabil, involuntarele) transe hipnotice, le-am reprodus în toată extinderea lor. Putem concluziona că trezirea capacităților extrasenzoriale este cu putință și în mod cu totul întâmplător, fără o voință disciplinată și școlarizare sau procese inițiatice, de tip special. Darul este revelat și primit.

Cele mai multe cazuri de trăiri paranormale sunt reclamate de persoane care posedă o formă de potențare a biocâmpului peste nivelul mediu. Dar, nu este o regulă ca doar aceste persoane să aibă capacități de trăire și frecventare a unor evenimente inexplicabile. Cred că fiecare om a trăit într-o viață un număr mai mare sau mai restrâns de fenomene. Conectarea la dimensiunea astrală nu este un privilegiu acordat printr-o selecție ; distingem, desigur, anumite criterii, dar ele recrutează îndeobște anumite dominante morale, în care prioritară pare să fie credința în Dumnezeu, ca expresie sinceră și devotată a conștiinței, a unui atașament spiritual nefluctuant și puternic.

Consider că atât în perapsihologie (domeniu care absoarbe cele mai multe experimente și conotații științifice), cât și în fenomenologia paranormală de tip ilustrativ și cazuistic, cunoștințele noastre se află în faza ipotezelor. Denumirea unui fenomen printr-o expresie individualizată, care corespunde „impresiilor" noastre despre fenomen, nu înseamnă neapărat o rezoluție axiomatică. Întrebările la care se caută, încă, răspunsuri sunt legate de ierarhia dimensională a Universului, de ceea ce numim *lumile paralele*, dar și de fenomene fizice încă necunoscute și care au o manifestare atipică, în afara regulilor fixate până acum prin cunoașterea științifică...

Prelungirea onirică a existenţei simbiotice după dispariţia unuia din soţi

Acest capitol poate satisface convingerea cititorilor care nu cred în caracterul ezoteric, extrasenzorial sau ocult al viselor, care nu acceptă că visul este, în anumite condiţii şi particularităţi simbolistice, „locul" de întâlnire cu fiinţe sau entităţi astrale din alte coordonate spaţio-temporale, sau chiar cu sufletul celor ce au părăsit corpul material ; în fine, că visul constituie, în relaţia omului cu mesagerii divini, un mijloc de conectare, de revelare şi comunicare de informaţii şi evenimente preexistente.

Celebrului Sigmund Freud i-au trebuit sute de pagini de studii pentru a înfăţişa irelevanţa vizionară a fenomenului oniric şi pentru a demonstra funcţiile halucinaţiei în eroarea omenească de a crede în caracterul premonitor al visului. Nici un amănunt fiziologic şi neuronal, cerebral şi maladiv nu i-a scăpat savantului austriac. Opera sa ştiinţifică, „Interpretarea viselor", este o supradem onstraţie în care cascada de speculaţii se ordonează „logic", pentru a susţine fenomenul oniric ca sursă exclusivă a funcţiilor psihice şi cerebrale. Concluzia

ar fi că visele cele mai puternice, sub aspect semnificant, aparţin unor minţi bolnave sau disfuncţiilor şi dezechilibrelor psihomotorii. Influenţarea *sine*-lui de către *Eu,* analiza manifestărilor onirice sexuale, marcarea onirică a instinctualităţii bestiale — iată câteva teme freudene cărora marele psihanalist le acordă o atenţie aparte, finalizată prin observaţii de necontrazis, probabil, încă multă vreme.

În cercetarea unor fenomene pentru care nu avem mijloacele necesare descompunerii lor inteligibile, erorile şi negările sunt o regulă. Să nu uităm că de la intuiţia materialităţii adăpostind dimensiunea eterului cosmic, la vechii greci, până la descoperirea în secolul nostru a antiparticulelor, sau la ipoteza acţiunii antimateriei, au trebuit să treacă mai bine de două mii de ani ! Universul oniric la om va fi înţeles în viitor în subtilitatea sa comunicativă, pornindu-se, probabil, de la alţi parametri, cu precădere spirituali, ştiut fiind că subconştientul şi inconştienţa — ultima aflându-se, după Jung, „în permanenţă într-un continuu somn" — se activează deloc întâmplător în timpul nopţii, când are loc regenerarea celulară. Din perspectiva aceluiaşi Freud, ideea „cenzurii onirice" nu mai este valabilă ; în visele semnificante vom observa că nu mai funcţionează „cenzura internă", comunicarea este perfect articulată şi nu ţine seama de nici o reacţie fiziologică sau de glandele şi secreţiile interne.

Am amintit şi până acum că nu toate visele sunt izvoare de receptare a unor adevăruri ce se vor înfăţişa în planul realului, nu toate sunt planuri ale unor obiective ce urmează să se construiască în rea-

litate. Singura posibilitate de a distinge în fenomenul oniric relevanţa de irelevanţă este experimentul — analiza comparativă şi de interdeterminare, prin urmărirea celor două feţe ale aceleaşi oglinzi. Când un vis premonitor nu e altceva decât un comunicat al unei instanţe care îşi respectă într-un anumit termen înscrisul, înţelegem că nu mai avem de-a face cu fiziologicul şi secreţiile glandulare, cu disfuncţiile psihice sau minarea conştientului de „noxe" ale subconştientului. Ceea ce nu înseamnă că studiile freudene ar fi devenit, în epoca noastră, superflue. Multe aspecte ale cercetărilor savantului psihanalist sunt valabile pentru exemplul care urmează, în care avem un fenomen oniric foarte bogat ilustrat în cazuistica visului. În acest caz, evenimentele nu au un caracter premonitor, nu există imagini vizionare ; de fapt, nu se comunică nici un mesaj, ci, pur şi simplu, se continuă, prin vis, o existenţă simbiotică după dispariţia unuia din soţi.

Am reţinut şi în acest caz mărturisirile unei bioenergoterapeute, consecvent în părerea că astfel de persoane fac dovada unei expresii mai puternice în trăirile onirice. Doamna Ileana Duruş şi-a notat visele ce au urmat pierderii soţului ei ; a făcut-o, probabil, din dorinţa de comunicare. Dar, din ceea ce mi-a fost oferit pentru lectură, nu reiese realizarea unei comunicări, ci o continuare a existenţei în cuplu, aproape direcţionată pe evenimente cotidiene existenţiale. Soţul doamnei Duruş s-a stins din viaţă pe data de 8 august 1991. Iată primul vis :

„În octombrie, la două luni după despărţirea de Mircea, se făcea că mergeam pe o stradă şi, din direcţia opusă, l-am văzut venind cu trei bărbaţi. Eu am început să fug spre el, strigând de câteva ori numele lui. Dar, când eram aproape să-l ajung, a urcat câteva trepte şi a intrat într-o clădire mare, cu însoţitorii lui. M-am trezit foarte contrariată".

Din numeroase relatări de situaţii asemănătoare, scena apariţiei şi mişcării este aproape identică cu cea de mai sus ; ea se „distruge", în vis, prin neputinţa celui ce visează de a realiza întâlnirea pe care o doreşte cu mare ardoare. Visul nu-i recunoaşte evenimentului morţii împlinirea de fapt, ci reconstruieşte fiinţa vie, în plan oniric, ca pe o dorinţă îndurerată şi plină de promisiuni. Dar, imaginea dispărutului este, în mai toate cazurile, alunecoasă, ceţoasă, plutind între certitudinea vizuală şi dezamăgirea care-i urmează. Cursul existenţial frânt nu-şi acceptă în subiect realitatea, el continuând, în vis, uneori prin elemente ale cotidianului care nu au o valoare simbolică, ci de perpetuare, de prelungire a rutinei :

„La începutul lunii ianuarie (1992), l-am visat pe Mircea aici, în camera lui. Stătea în picioare, era mai slab şi mai înalt şi foarte nedumerit. Eu stăteam în faţa lui şi îl dojeneam că umblă atât de murdar, că până şi cămaşa pe el era plină de pete groaznice, şi îi spuneam că trebuie să se schimbe. M-am dus să-i caut o bluză curată, până îşi pune pantalonii curaţi ; dar, în locul unde ţineam bluzele lui, am întâlnit lucrurile cu pete murdare. Am găsit, totuşi, una curată şi i-am dat-o. M-am trezit cu confuzia dacă a fost vis sau realitate".

Ambientalul familial selectează, în acest episod, elementele din trecut, care constituiau, probabil,

preocupări ale soției. Ele sunt puse în scenă critic. Grija pentru curățenie este specifică. Mișcarea animată de priorități redă adevăruri ale realității. Totul există în acest episod, în afară de partenerul vieții simbiotice ; el devine pretextul perpetuării preocupărilor și gesturilor, un pretext viu, cu habitudini și deprinderi nemodificate. Scena este funcțională, practică, și nu include și sentimente, trăiri afective. Visul pare să readucă funcții familiale, în acest caz și moment, și nu stări din afara scenei funcționale, practice.

„L-am văzut pe Mircea dormind în pat, cu fața la perete și învelit cu plapuma până peste cap. Intrasem în cameră ; era timpul prânzului. L-am chemat spunând că ar putea să se scoale ; era târziu. L-am văzut că se întoarce, se așază pe marginea patului, trist, trist, și așa îl văd de fiecare dată. Toată ziua m-a obsedat figura lui tristă. De ce s-a lăsat omorât de alcool ? Ce fericiți am fi putut fi !“

Întrebarea și aluzia nostalgică spun mai multe decât o face visul însuși, care nu-i decât o reprezentare a gesturilor și imaginilor din cotidian. Elementul tristeții este foarte important. În el distingem ,probabil, motivația visului ca ne-afectiv rulat ; persoana care visează trăiește cu intensitate ratarea unei șanse, rămânând în vis aceeași devotată vieții gesturilor aparent banale. Tristețea femeii este transferată soțului dispărut, ea pare să comunice cu propria-i tristețe, încărcând-o, însă, de imagini care nu pot fi decât reci, abandonate și în acest episod oricărei călduri sufletești.

„Cât de des îl visez ! Azi noapte, ceva ciudat s-a întâmplat. Eram în bucătărie și, la un moment dat, mi s-a părut că aud o vagă mișcare pe palier. Am deschis ușa și am văzut lumina aprinsă ; am auzit o respirație precipitată. Dar, nu l-am văzut pe Mircea, deși știam că este el, și nu i-am zis nimic. Au trecut cinci luni de când a murit și nu mă pot obișnui cu ideea. Îmi lipsește nespus de mult. Am momente când îl simt aici, în cameră. Îmi lipsește. Oare am halucinații ?“

Ar fi impropriu să numim halucinații aceste stări și imagini nocturne, deoarece nici existența în cuplu nu a fost o „halucinație“. Transferul evenimentelor, după ruperea cuplului prin fatalitate, nu se face în planuri halucinatorii, ci în reconstituiri de segmente din existența simbiotică. Vedem că reprezentările onirice nu inventează, ci reproduc. Senzația prezenței soțului la ușă, lumina aprinsă, conștiința faptului că *el este* pare un mod de apărare, prin vis, de traumele zilei trăite sub presiunea conștientului. În „cea de a doua viață“, care este o prelungire a vieții în cuplu, dispărute, vom vedea că apar și accente dezagreabile :

„La ora unu, azi-noapte, m-am trezit dintr-un coșmar. Eram în bucătărie (în vis) și stăteam pe scaunul de lângă frigider. Mircea, în fața frigiderului deschis, vocifera și mă denigra. S-a deplasat lângă bufet și, din ce în ce mai furios, mă întreba unde am ascuns... Dar, nu mi-a spus ce anume. Plângeam în hohote și am întins mâna să-l liniștesc ; îl întrebam ce caută și ce vrea de la mine. M-a apucat și mă zgâlțâia reproșându-mi că nimic nu găsește în casă. Am reușit să mă retrag. El a luat un ciocan de pe bufet, cu gândul să-mi dea în cap. Am

țipat ! N-am știut dacă era vis sau realitate. Săracul suflet, nici acolo nu are liniște. Și de acolo mă urmărește cu ura lui. Zile în șir m-a obsedat acest vis".

Prin suita evenimentelor onirice, consemnate aici în succesiunea lor exactă și fără a-mi permite un colaj tendențios, se poate reface spiritul unei vieți în cuplu. Din aceste vise putem reconstitui mai multe planuri ale existenței cotidiene trecute. Dar, am, oare, dreptul moral de a ilustra toate acestea, dezvăluind realități de cea mai ferită și apărată intimitate ? Nu poate fi obținut un asemenea drept. Ceea ce doresc să ilustrez nu are nimic impudic sau abuziv. Este vorba de o cunoaștere : cunoașterea unor fenomene care nu se pot evidenția decât printr-o cazuistică a fenomenelor. În acest caz, existența simbiotică intersectată de incompatibilități și altercații are o valoare psihică analizată ca fenomen oniric, valoare ce trebuie particularizată. Înțelegem că armonia cuplului a fost, uneori, perturbată. Cauza am aflat-o într-un episod anterior : alcoolul. Este impresionant să aflăm ce daune psihice poate produce până și subconștientului o existență minată de momente dezagreabile. Nici procesele onirice nu mai pot restitui, după despărțirea fatală, evenimentele vieții armonioase, sublimul iubirii. Totul se îneacă, și în vis, în suspiciune și agresiune ; existența simbiotică devine o experiență pătată ; cu siguranță că un ideal omenesc a rămas în nostalgii ; în structura psihică s-a așternut ireversibilul, cu drept de a se exprima și în vis !

„Azi-noapte l-am visat din nou pe Mircea. Suna telefonul, și el mi-a zis din bucătărie : «Ileana, răspunde !» Eu am confirmat, eram în cameră."

Cu acest vis de o singură secundă, pare că se încheie suita de apariții după pierderea soțului. Au trecut luni de zile. Universul oniric începe să se modifice. Figura soțului intervine episodic. Apar treptat visele cu semnificație. Spiritul pare pregătit să se purifice prin evenimente onirice, într-o măsură evidentă, iar semnul este al însănătoșirii, al continuării vieții prin ieșirea dintr-un întreg ce nu mai are, în realitate, decât un singur subiect. Oniric, acesta se reorientează. Elementele care apar sunt dintr-un registru diferit de cele deja cunoscute. Este, parcă, un fel de înălțare. O reabilitare a *Eu*-lui sub auspicii predominant spirituale. Subiectul uman nu mai este dependent de uzurile cotidianului în cuplu, el își recapătă autonomia, cel puțin în planurile subconștientului și ale putinței de a evolua spiritual. Vom vedea că simbolurile care se impun din acest moment sunt, conform tradiției interpretative, dintre cele mai pozitive. Se intră, apoi, în momentele visului cu semnificație. Spațiul psihic a fost eliberat, mecanismele subtile recoltează opțiuni diferite de cele deja scrise. Viața din vis, a doua viață, se identifică cu sine. După un timp, însă, dispare și această reflectare a trecutului actualizat oniric și începe să se pună în scenă, cu deplin drept de existență, visul simbolic :

„Visam că am ajuns la un râu foarte lat, peste care trecea un pod suspendat, îngust, lăsând să treacă pe el un singur om. Podul se balansa, în fața mea era o nepoată plecată din țară, eu o îndemnam

să meargă mai repede, pentru că mă îngrozea apa care curgea sub pod. Dar, nepoata îmi tot arăta luna, care era plină şi mare ; m-am uitat la ea şi îmi era teamă de apa de sub noi. În mijlocul albiei, podul s-a deschis. S-a despărţit în două şi noi am coborât în albia râului, unde nu mai era apă, ci numai pietriş. Am întins mâna, pentru că ştiam că vin şi alţii pe acel pod, în urma mea. Am văzut pe cineva cu un copil de patru-cinci ani şi am strigat să-l ia în braţe şi să-l coboare de pe pod. Eram îngrijorată, pentru că nu ştiam cum vom ieşi cu toţii pe celălalt mal. M-am trezit".

Visul este, în acest caz, o oglindă a aspiraţiilor. Elementul altruist se regăseşte, în context, ascuns într-o responsabilitate structurată pe simbolul trecerii „de pe un mal pe altul". Îndeobşte, persoanele cu capacităţi bioenergetice au, în vis, apariţii cereşti ; în cazul de faţă, Luna este proiectată într-o ipostază deplină. De la visele care continuă fluctuaţiile existenţei cu amănuntele ei impure, la visul ca simbol al aspiraţiilor trebuie să vedem, mai întâi, o trecere pregătită de conştienţă, de o anumită stare psihică. Cum se reflectă acestea oniric ? Prin cel mai direct simbol : podul îngust, rezervat unei singure persoane. Neliniştile se reflectă în albia mai întâi plină, ulterior secată. Din acest moment, scena se umple de oameni, iar grija se îndreaptă către ei.

Urmează un flux de vise simbolice, mai toate având acelaşi leit-motiv ascensional — treptele suitoare. Nu le voi transcrie, pentru că ideea pe care o urmăresc este aceea a modulaţiilor sufleteşti şi, mai ales, catalizatoare. Astfel, după un an încep să reapară visele cu Mircea. Aşezământul psihic a in-

trat prin numeroase scene reparatorii. Simbolistica pare a fi „normalitatea visului", deşi se regăsesc pe parcurs şi elemente ale concretului reprodus mai ales prin caracter. Iată un vis bizar, cu o simbolică interpetabilă :

„Peste două zile sunt unsprezece luni de când m-a părăsit. Azi, spre dimineaţă, l-am visat. Eram cu el într-o cameră mizeră, în care vedeam un cuptor mare, ce ardea cu foc puternic, duduind. Eu am vârât lemne în foc, butuci, iar el a venit cu un pahar de alcool ; ştiam că în pahar fusese muştar ; el era mânjit şi i-am atras atenţia ; m-a înjurat. Apoi, a venit cu o băutură în sticlă şi mi-a spus ceva despre o vecină. M-am uitat sub pat, unde, într-o troacă, erau două pâini imense, coapte frumos, iar alături doi purcei, şi-i spuneam lui Mircea că nu trebuia să pună pâinea acolo, că vor mânca porcii din ea. Mi-a răspuns că porcii nu se ating de pâine !"

În această secvenţă, elementele simbolice şi prevestitoare sunt cele active. Dacă obsesia onirică a băuturii este frecventă în orice scenă, ea nu este decât prelungirea obsesiei din starea de conştienţă. În tradiţia interpretării viselor, porcii înseamnă boală sau chiar moarte ; focul înseamnă, tot prin tradiţie, veste (există, evident, şi alte interpretări). În privinţa simbolisticii, persoana implicată oniric în rulajul modulaţiilor psihice şi reparatorii consemnează :

„În ziua de 16 iulie a murit tata, în braţele mele, la spital".

Simbolul anterior fusese, aşadar, validat, visul fusese scadent. Apar visele cu dată fixă ; în fiecare lună, ziua de 8 este a semnalării prezenţei soţului mort. În episodul care urmează, apare, în sfârşit, o menţiune catalizatoare :

Noaptea trecută l-am visat pe Mircea mort pe stradă, şi m-am mirat cum de a murit încă o dată !? Era în pantaloni gris şi cămaşă în carouri roşii. Mă obsedează acum, după un an, mai mult ca la început. Sufăr cumplit de lipsa lui. Îmi aduc aminte de atâtea secvenţe plăcute în viaţa noastră şi plâng zilnic...“

Timpul sedimentează straturile constructive ale amintirii, cu caracterul lor luminos ; este doar începutul. Vindecarea psihică este supusă unui proces de selecţie ; dezagreabilul se estompează, visele simbolice au o frecvenţă redusă, apare dominanţa care va găsi şi solul rezistent al proiectului memorial :

„Am visat că eram împreună cu Mircea, şi eram atât de fericită. Ne ţineam de mână şi am stat la rând la un institut, sau aşa ceva, şi eram primii. La un moment dat, în faţa noastră au apărut vreo cinci-şase bărbaţi îmbrăcaţi la fel, toţi în costume de un verde închis, în dungi. L-am întrebat pe Mircea ce-i cu ei, şi el mi-a spus că «sunt de acolo», că «acolo aşa suntem toţi îmbrăcaţi». Când i-am spus unuia dintre bărbaţi că nu era locul său acolo — nu ştiu de ce am spus — el mi-a răspuns : «Ai răbdare, doamnă, mai ai timp până ai să intri» !

În acest episod apare, aşadar, transmutarea, după evenimentele onirice contradictorii, cu rezoluţia lor fericită. Subconştientul îi oferă subiectului cale liberă spre marea surpriză : o imagine vie într-un astral obscur, din care limpezi sunt doar figurile masculine care îl însoţesc pe Mircea ; acesta se identifică *acolo* cu un grup ; toţi sunt îmbrăcaţi la fel, toţi sunt misterioşi. Doar ei au cunoştinţă de prezenţa femeii *acolo ;* dar ea fiind în trecere, i se spune că mai durează până când îi va veni rândul să intre !

Nu mi-am propus să prelungesc acest capitol inserând din materialul lecturat schemele unei „a doua vieţi“ pline de bogăţie şi evenimente onirice deosebit de relevante. Vindecătoarea Ileana Duruş se dedică, actualmente, prin capacităţile sale bioenergetice, suferinţei oamenilor. Viaţa acestei femei rulează într-un paralelism demn de o antologie a „dublului vieţii prin vis“. Ziua este a existenţei normale, a muncilor şi preocupărilor ; noaptea este cupola sub care se petrec scenele dinamice ale vieţii sufletului. Această a doua viaţă pare mai puternică şi, paradoxal, mai plină de conţinut. Ea relevă, de mii de ani, existenţa nedesluşită a unei taine. Nu avem voie să o aflăm.

Prezența modelatoare și salvatoare a sacrului christic și marial

Niciodată nu vom putea cuprinde în cuvinte importanța pe care o au în fenomenele onirice aparițiile christice și mariale. Forța credinței nu poate fi egalată la om cu nici o altă expresie spirituală. Sufletul bântuit, în vis, de coșmaruri, de agresiuni aberante sau de situații-limită, iese la lumină, spre izbăvire și salvare, prin apariția lui Iisus sau a Fecioarei Maria. Chipul lui Christos apare, de obicei, atunci când nu există nici o șansă de sorginte pământească și când doar intervenția sacrului, a autorității divine înalte mai poate șterge din perspectivă o acțiune malefică. O mențiune specială trebuie făcută în legătură cu faptul că astfel de vise nu le sunt cunoscute doar credincioșilor. Se întâmplă ca și necredincioși (cu excepția ateilor militanți !) sau indiferenți față de această dimensiune a vieții sufletești să aibă revelații onirice cu intervenția sacrului, iar acesta să le schimbe, ulterior, comportamentul, caracterul, modul de a privi lumea și credința.

Un cercetător al fenomenului oniric, I. Mocanu, își amintește un vis care, ulterior, i-a schimbat cursul sufletesc al vieții :

„În toamna anului 1942, fiind rănit și internat în spitalul din Rostov (Rusia), având pieptul perforat de gloanțe, așteptam trenul sanitar, care urma să ne transporte în țară. Eram într-un salon cu alți ofițeri răniți. Zi de zi ni se comunica plecarea în țară. Dar, trenul sanitar nu sosea. Știindu-se de către camarazii mei că am vise premonitorii, le-am spus că, dacă Dumnezeu va vrea, le voi spune când plecăm, pentru că voi primi prin vis vestea. Într-o zi, iată, ni s-a comunicat, în sfârșit, că nu se știe precis data când vom putea pleca.

Totuși, am fost convins că voi afla. Credința mă ajuta. Iar în noaptea care a urmat știrii dezamăgitoare, am avut, într-adevăr, visul. L-am comunicat camarazilor mei răniți. Dar, mai înainte le-am spus, sigur pe afirmație, că „azi vom pleca, nu am nici o îndoială !" Nu le venea să creadă. Chiar în dimineața respectivă am plecat cu cel mai bun tren sanitar. Ce visasem ?

Priveam spre răsărit. Era noapte și am văzut apărând cruci albe pe cer, numeroase cruci care alunecau spre centrul imaginii. Acolo a apărut brusc un nor alb, strălucitor. În acel nor am văzut crucea în mărime naturală, cu Iisus răstignit. Totul strălucea în lumină. O mare bucurie m-a cuprins. Din acel nor, un fuior de lumină întunecată a pornit spre București și am văzut aievea Bucureștiul, în beznă, și câteva litere de foc deasupra lui. Pentru mine era clară tălmăcirea visului : crucile semnificau sacrificiile făcute și care urmau, încă, în răsăritul Europei.

Fasciculul de lumină cernită era drumul nostru de întoarcere în țară. Nu aveam nici o îndoială, când m-am trezit din vis, că plecarea era hotărâtă !"

O conotație rezultată din vizualizări cu caracter transcendental este demnă de reținut de la același I.M., deoarece structurile cosmice bipolare sunt reprezentate convingător și original :

Am făcut multe încercări de a vedea adâncurile întunericului, neantul viu, care e atât de nociv pentru spirit. El dă senzația cea mai groaznică, mai groaznică decât faptul morții, care este un act de trecere. Fiorul neantului viu, viziunea adâncului neantului, care mi se revelează într-o culoare de vânăt întunecat, ar fi nimicitoare dacă Dumnezeu n-ar exista în noi, să ne susțină atunci când neantul se întredeschide vederii și simțirii noastre. Neantul spiritual este viu. El dă o înspăimântătoare viziune și senzație. Non-existența este pasivă, vidul absolut e, de asemenea, pasiv, când provine din materie, dar neantul spiritual viu este total și se adâncește nemăsurat, ca un ocean de groaznice energii dezlănțuite. După ce am avut această viziune și senzațiile ce-au urmat, mi-a apărut un punct luminos deasupra neantului, care arăta că este stăpân peste neant, peste negația totală, peste neantul spiritual viu. Era o lumină vie și creatoare de noi și din noi, o lumină sub care neantul tace, se supune..."

Fie că vom considera aceste conotații o materie metaforică, în care se personifică noțiuni ale infinitului, fie că o reținem ca atare, judecata este aproape de adevăr ; forța neantului spiritual nu poate fi neglijată, mai ales atunci când îl reperăm în societate

și în evenimenimențialul istoric, sau chiar în noi înșine.

Din lungul șir de vise, două m-au marcat și le consider deosebit de semnificative" — îmi spune *Tereza M.*, din Craiova. *„Primul l-am visat în noaptea de 20 spre 21 noiembrie 1990. Mă aflam, în vis, în holul apartamentului meu, alături de câteva persoane — unele cunoscute, altele necunoscute. Toți simțeam și așteptam, parcă, izbucnirea unor evenimente neobișnuite. Era o stare de spirit similară aceleia în care simți iminența unei primejdii.*

În acest cadru, am auzit o voce de bărbat, fără să știu cui aparține :

— Sunt oameni care, fără voia lor, atrag spiritele malefice pe pământ.

Automat, privirea mi-a fost îndreptată spre o colegă care se afla alături de mine. În clipele următoare, ca la un semnal și ca după ridicarea unei cortine, aveam în fața mea imagini în care forțe ale răului urmăreau diferiți oameni, chiar și copii, încercând să-i influențeze sau să le ia viața. La un moment dat, parcă intrasem și eu într-o astfel de luptă, cineva nevăzut încercând să mă imobilizeze într-o cameră. Am reușit să scap și, speriată, am căutat-o pe mama. Găsind-o, am început să-i povestesc cele văzute și întâmplate. Aceeași voce mi-a răsunat în cap :

— Cei care cred în Dumnezeu nu trebuie să se teamă, căci El îi va ocroti.

Mama mi-a dat două icoane, una a Maicii Domnului și Iisus prunc, și alta a Sfintei Fecioare, singură. Am început să mă rog. Dar, înainte de a con-

tinua relaturea visului, trebuie să fac o precizare. Acasă am icoane şi în bucătărie, şi în camere ; când mă rog, o fac sau în bucătărie, sau în una din camere. Uşa bucătăriei dă în hol şi, paralel cu această uşă, se află o măsuţă — deasupra ei, pe perete, până în dreptul tavanului, fiind fixată o oglindă.

În vis, mă rugam în bucătărie, cu faţa îndreptată spre uşa dinspre hol, care era deschisă. Rugându-mă, am simţit prezenţa cuiva ; am ridicat privirea şi, deasupra măsuţei, în faţa oglinzii, se afla chiar Maica Domnului, îmbrăcată în haine de un alb ce întrece cu mult albul zăpezii. Chipul său frumos şi blând era umbrit de o tristeţe care o apăsa. Mi-a întins mâna, aşa cum i-o întinzi unui prieten. Plângând şi rugându-mă, m-am apropiat şi i-am sărutat mâna întinsă. Ea mi-a prins capul şi umerii cu braţele şi, la un moment dat, a dispărut.

Eram buimăcită, plecase prea repede şi tristeţea de pe chip mi-a persistat multă vreme în minte. De ce, oare, era tristă ? Aceaşi voce mi-a răspuns :

— Este tristă din cauza răutăţii omeneşti !

Am privit oglinda. Rămăsese pe ea imaginea Maicii Domnului, iar deasupra capului Sfintei Fecioare, imaginea unei cruci. Era, mai degrabă, un fel de contur asemănător celui lăsat de un mileu pe o masă prăfuită. Uimită, mi-am strigat părinţii, ca să privească şi ei urma lăsată. A venit mama şi abia a apucat să vadă, pentru că s-a stins lumina. Am aprins o lumânare.

Nu pot descrie în cuvinte starea în care mă găseam. Îmi simţeam capul, gâtul, umerii şi coloana cuprinse, parcă, în furnicături şi îmi venea tot timpul să plâng — un plâns de bucurie. Vă mărturisesc

că aceeaşi stare o trăiesc şi acum, ori de câte ori povestesc sau îmi aduc aminte de acest vis. Nu este deloc ciudat că acest vis m-a ajutat să depăşesc momentele dificile prin care am trecut. Revenind la acel vis, atunci, a doua zi, i-am povestit mătuşei mele visul şi am aflat că era sărbătoare : Intrarea Maicii Domnului în Biserică. Eu nu ştiusem. M-am dus la biserică şi am aprins lumânări pentru acea zi.“

În aparenţă, un simplu vis. El apare pe un teren sufletesc minat de prezumţii negative. Atmosfera onirică este încărcată, ambiguă. O voce clarifică, din când în când, în planul cunoaşterii, nedumeririle, prin enunţuri concentrate, esenţiale. Totul evoluează în acest vis. Este ca o şansă. Dar, climatul se va modifica radical odată cu apariţia marială. Fecioara Maria încetează, aici, a fiinţa ca simbol iconografic, ci apare într-un contur material, deslușibil. Este un fel de apoteoză a momentului, deoarece, prin vizualizarea acestei apariţii, structurile psihice se focalizează fericit în exultarea bucuriei şi fericirii.

Am mai spus că astfel de evenimente onirice au, în totalitatea lor, o funcţie reparatorie la nivelul psihicului, în profunzime. Este semnificarea întâlnirii cu autoritatea sacră protectoare. Modificările sufleteşti, răspund, ulterior, unui alt şir de modificări, până la cele comportamentale sau chiar caracteriale. O cortină înaltă de lumină şi revelaţii se aşază în faţa ochilor, cauzalităţile negative sunt reprivite în sensul lor elementar, nu mai există, în relaţia cu ele, nici o primejdie, s-a stabilit o nouă dimensiune a raportului cu Divinitatea şi ea va constitui, apoi, substanţa unei vieţi sufleteşti îmbunătăţite.

Al doilea vis, din aceeași sursă, este reținut, după câțiva ani, ca eveniment important ; deducem că Tereza M. trăiește astfel de vise într-un ritm întins pe durate relativ mari, ele nu fac parte din visele obișnuite ale fiecărei nopți :

„Mă aflam pe o stradă asemănătoare celor de început de secol și căutam o biserică în care să intru. Am găsit o biserică mică, zugrăvită aproape toată în alb. Doar la intrare, pe partea stângă, era pictată o imagine : un mănunchi de nori ! Din acei nori pornea o mână ce se oferea, parcă, spre ajutor. Alături era scris : Biserica Vătaf ! *Întrerup puțin relatarea, pentru a spune că, atunci când m-am trezit, m-am întrebat* de unde *și* de ce *acea denumire ? Mi se părea nepotrivită cu o biserică. M-am gândit la semnificația cuvântului, la imaginea de pe biserică și la ceea ce Dumnezeu reprezintă pentru noi, și cred că am găsit explicația.*

Revin la vis. Intrând în bisericuța respectivă, ea căpăta treptat dimensiunile și aspectul unei catedrale. În interior se aflau niște credincioși și câteva călugărițe. Ca și în visul precedent, și de data asta o voce mi-a spus :

— Roagă-te pentru țară...;

Am îngenuncheat în mijlocul bisericii și am început să mă rog. Conținutul rugăciunii, pe care o primeam mental, era, cu aproximație, următorul :

«Doamne, Iisuse Christoase, ai grijă de România.»

Am încercat, apoi, să mă rog pentru cei dragi din familie. Vocea m-a oprit, spunându-mi :

— O singură dorință !

— Înțeleg, am răspuns eu. Voi reveni aici, să mă rog și pentru cei dragi...

Ridicând privirea, în biserică, alături de mine nu se mai aflau nici călugărițele, nici credincioșii pe care îi găseam aici la început. M-am uitat, apoi, spre altar, care nu era unul obișnuit, ci semăna cu o poartă spre cer. *În partea dreaptă, cu coroana de spini pe cap, îmbrăcat în haine albe asemănătoare cu toga romană, învăluit într-o ceață care se ridica mereu, cu pași rari și solemni, Domnul Iisus părea că se pregătea să plece, ca și cum fusese până în acel moment în biserică, îmi ascultase rugăciunea și acum pleca. Deși nu-i vedeam fața, cu ochii minții i-am văzut chipul străbătut de un zâmbet trist.“*

În numeroase vise christice sau mariale, Iisus și Sfânta Fecioară apar, de regulă, într-o înveșmântare luminoasă ; există, în acest sens, un fel de consens surprinzător de coerent și de particularizat printr-un detaliu demn de reținut : calitatea luminii. Cei care trăiesc astfel de momente în vis relatează că nu este vorba de o lumină obișnuită, percepută ca atare, cu simțurile noastre, ci de ceva cu totul diferit, de un alb inexprimabil și de o inducție aproape materială a unor stări de mare calitate, generatoare de un sublim în transă. Funcția luminii în aceste vise distincte este uriașă. În această lumină nepământeană se identifică esența cerească a miracolului revelat. Este o lumină nutritivă, care hrănește sufletul și aduce sentimentul de fericire la parametrii săi optimi.

Există evenimente onirice care insuflă în receptorul uman un fel de conștiință a desemnării ; un

mandat important a fost negat de viață. Conștiința unei meniri deturnate va străbate convingerile de-a lungul întregii vieți. Nu este vorba, evident, de sentimentul unui ideal ratat, de o profesiune dorită și obstrucționată de timpuriu, ci de un mesaj bine fixat în memorie și foarte devreme, care, din diverse motive, probabil unele carmatice, nu a fost ascultat.

Acest aspect, al conștiinței predestinării, este foarte important. Fie că este vorba de fapte trecătoare, fie că este vorba de cursul întregii vieți, evenimentul nefăptuirii lasă în urmă mustrarea și eșecul ca impunere din afară.

Capacitățile de predicție, prevedere, premoniție, clarviziune sau în unele cazuri, de clarauz nu se pot include în teoria probabilității. Avem de-a face cu manifestări paranormale, nu cu coincidențe. Faptul că putem reține destule exemple de confirmări anterioare ale evenimnetelor din viitor, este marele mister al fenomenologiei onirice ; acesta ne sugerează să acceptăm posibilitatea ca o existență să fie marcată de semne prevestitoare. Cărui substrat cosmic îi datorăm această rânduială ? Cum o putem nesocoti sau vești, când avem la îndemână o întreagă arhivă de cazuistică simetrică cu acest principiu cosmic și divin ?

Există și teorii, sau le putem imagina, respectându-ne intuițiile. Trăim, probabil, într-o simultaneitate tridimensională, care ar fi marele secret ce stă la baza unor fenomene incredibile ; coexistă, probabil, în continuum-ul prezent întregul trecut și liniile viitorului. O confirmare în acest sens ar putea fi catastrofală pentru psihicul nostru reactiv temporal. Trecutul devine o povară insuportabilă în planul

memoriei hipersensibilizate ; prezentul s-ar dovedi consecvent cenzurat și obstrucționat de memoria completă a trecutului ; iar viitorul s-ar goli de dimensiunea speranțelor — i-ar lipsi, în primul rând, ideile și contribuția imaginației noastre, deoarece presiunea din dimensiunile trecut-prezent ar fi asemănătoare unei stânci uriașe care sufocă în adânc germenii puri ai devenirii prin experiențele ce trebuie să înceapă ca un desen fabulos pe o hârtie obligatoriu albă, imaculată.

Atemporalul ne ajută să înțelegem la proporțiile sale marea Creație ; atemporalul, în acest sens, înseamnă adevărul că Dumnezeu nu are început și nici sfârșit, Dumnezeu este continuum-ul prezent. Înțelesul de început și de sfârșit aparține materialității simțurilor noastre, cele cinci atât de neîndestulătoare și de subiective. De pildă, dispariția unui om, dispariția unui corp ceresc sau a unei constelații, nu înseamnă dispariția Creației. Creația este, de asemenea, un continuum.

Revenind la autobiografii onirice, predestinarea cu rol de substanță activă în conștiință, dar deturnată, devine o puternică motivație subînțeleasă pentru un complex de suferințe. Resemnarea nu este sfătuitoare, deoarece cel ce a trăit această neșansă a vieții se simte frustrat de posibilitatea avută, de a evolua într-o virtute.

A trăi o viață cu acest sentiment, este, desigur, chinuitor.

Am numit fenomenele care urmează *itinerarii duble despre incompatibilitate*. De ce spre incompatibilitate ? Pentru că o predestinare printr-o vestire timpurie este înlocuită forțat de o realitate incom-

patibilă cu prima. Iată cum resimte un subiect uman toate acestea :

„Acum patruzeci și cinci — patruzeci și șase de ani, mărturisește doamna Ioana Orban, *am avut o discuție cu un necunoscut. Îl auzeam, dar nu l-am văzut niciodată. Nu-l puteam vedea la chip, dar îi auzeam cu claritate vocea. M-a numit pe numele meu de botez, ceea ce era uimitor. M-a descris exact așa cum eram, de la chip la veșminte, și mi-a spus, mental, că eu trebuie să mă duc la o mânăstire. Mi-a spus-o pe un ton energic. Trebuia să învăț carte la o mănăstire. Mi-a mai spus de o navă pentru călătoria mea, dar, atunci, mică fiind, nu am înțeles mare lucru. Știu doar că niciodată n-am putut șterge din memorie ceea ce mi s-a spus. Îmi amintesc că discuția cu necunoscutul și nevăzutul fusese foarte amplă. Dacă aș fi avut atunci maturitatea și capacitatea de a înțelege ce mi se comunicase, soarta mea ar fi fost cu totul alta...“*

Întrerup mărturisirea, pentru a consemna existența în numeroase cărți (fără a mai vorbi de Biblie), a mesajelor *inițiale,* transmise de voci, aparent prin inducție telepatică, receptorului cerebral. Când se transmit astfel de mesaje unor vârste foarte tinere, ele includ proiectul unui destin. Unii cercetători atribuie acestui fenomen o sursă extraterestră ; se afirmă că ființe inteligente din alte galaxii ne influențează mentalul, pătrund pe căi necunoscute și neînțelese de noi în mecanismele memoriei, își imprimă „comunicatele“ într-un mod puternic, de neșters. Exemplul prezent aici este cu atât mai interesant, cu cât se leagă simbiotic de credința în Dumnezeu și de prezența sacrului.

Ioana Orban își amintește :

„Nu am ajuns la mănăstire, cu toate că doream mult acest lucru. Părinții nu m-au lăsat. Eram copil curat ca lacrima ; pe această lacrimă era notat numele meu. N-a fost să fie. Ce a urmat, s-a scris. Poate că mesajul inițial era voia lui Dumnezeu. Cu părere de rău, dar acea lacrimă pură, care era viața mea, a dispărut. Și am plătit cu insuccese, cu tristeți, cu boli și prigoană și păcate. Toată viața am fost urmărită de acea discuție cu cineva nevăzut și pe care l-am auzit în copilărie cu atâta claritate.

De ce a trebuit să merg pe alt drum decât acela pe care mi se ceruse să-l străbat ? Este adevărat că, mai ales în vis, am fost deseori contactată. Am visat, sau, mai bine zis, am văzut luptele dintre spiritele malefice și spiritele benefice, am văzut acel cer roșietic în formă de năvod. La sfârșitul luptelor, mi-a apărut chipul Fecioarei Maria, pe un cer senin, superb, și o cruce mare, făcută, parcă, din diamante. Trăiam sentimentul că în acea luptă se afla inclusă și salvarea sufletului meu. Am în mod frecvent vise cu fecioara Maria. Nu de puține ori văd inima însângerată a Fecioarei Maria, deși eu nu gândisem vreodată la așa ceva. Totul mi se arăta fără ca eu, anterior, în starea de trezie sau de veghe, să fi gândit la aceste imagini.

Dar, toate acestea le-am trăit cu seninătate și, în primul rând, cu sentimentul chinuitor că nu am urmat calea pe care mi s-a spus de la început că va trebui să pornesc.

În toamna anului 1986 mi-am visat propria moarte. A fost un eveniment extraordinar. Ceva de neimaginat. Am văzut în cel mai concret și mai lim-

pede mod cum sufletul mi-a fost luat de doi îngeri și a fost dus în cer. Apoi am auzit vocea, recunoscând-o că era aceea din copilărie, care mi-a spus :

— Încă nu vei veni. Trebuie să mergi din nou pe pământ și vei veni aici cu Victor !

N-am fost primită, mi s-a spus că voi veni cu cineva foarte apropiat. Toate aceste momente au fost de mare amploare, și, mai ales, concrete, cu multe detalii incredibile, pe care mă feresc să le divulg".

Mai există, legat de acest exemplu, o confirmare de altă natură, dar demnă de reținut ; putința ca mesajul inițial să fie din astral, deturnat ulterior de părinți prin neacecptarea dorinței fetei.

Iată cum descrie Elisabeth Kübler-Ross o vizualizare activă din dimensiunea astrală :

„Este important de reținut că, de la începutul existenței noastre și până la reîntoarcerea la Dumnezeu, ne păstrăm tot timpul identitatea și structura energetică și că în întregul Univers nu există două structuri energetice, deci două ființe omenești identice. Mie mi-a fost dat să văd cu proprii mei ochi fizici, în plină lumină a zilei, sute de asemenea structuri energetice. Semănau cu fulgii de zăpadă în plină mișcare, fiecare de altă culoare ; cum vom fi cu toții după moarte, așa am fost înainte de a ne naște".

Intuitiv și într-un mod de acceptare a unei logici metafizice privind putința de a identifica „științific" un spirit, ajunsesem la sugerarea unei *particule energetice* deosebit de complexe, în care sunt convocate, pentru eternitate sau temporar, trecutul, prezentul și viitorul ; în acele particule încărcate de viața tridimensională, ne aflăm noi, după plecarea din corpul material. În continuarea sugestiei, înțelegeam faptul că particulele au capacitatea de a se vizualiza în corpul material părăsit, chiar dacă ele sunt dependente de o *masă* (mă refer la o particulă care are *masă),* însă desenul anatomic din astral este imaterial. Universul Spiritual ar fi, așadar, locuit de entități spirituale (particule complexe). Unele se vor întoarce pe Planeta părăsită prin moarte, altele (în funcție de gradul de evoluție atins) vor avea acces spre straturile superioare de energie decantată. Ascensiunea în astral este o bonificație dată pentru perfecțiune.

În cazuistica onirică particularizată prin apariții sacre, vizualizarea nu se face prin distingerea unor elemente comparative, precum imaginea descrisă mai sus de Elisabeth Kübler-Ross. Iisus și Fecioara Maria apar ca întrupări reale, în formă și chip, cu unele însemne distincte, contururi abia sugerate, veșmântul de lumină, predominanța imaculării albului ireal, fizionomii semideslușite, prezență modificatoare psihic, speranță, izbăvire. Se cuvine a fi menționat faptul că cei ce-au trăit în vis astfel de vizualizări, nu descriu apariții conforme cu imagini reținute de memorie ; identificarea christică și marială este în mod spontan și nemimetic comună tuturor celor ce au astfel de vise ; din sute de cazuri analizate, pot spune că subiecții nu și-au comunicat unii altora un prototip de vizualizare (nici nu aveau cum să facă așa ceva !), însă cu toții au avut, în vis, aceleași viziuni-apariții. Puse comparativ, pentru a rezulta o imagine, toate imaginile christice și mariale se regăsesc în același prototip în vise vi-

sate la distanţe mari în timp şi de către persoane din zone diferite. Personal, această proiectare identică pentru un mare număr de persoane, proiectare care nu vine din conştient, din lecturi sau din descrieri memorate, o atribui unei favori divine — deoarece o altă explicaţie, eventual scientistă, nu este cu putinţă.

Aşadar, fie că identificăm spiritele ca particule energetice, fie că acceptăm vizualizările „ca nişte fulgi de zăpadă", fiecare de o culoare diferită, un amănunt fundamental se cuvine a fi reţinut : spiritele se văd unele pe altele în aparente corpuri materiale. Iar după celebrul psihiatru american Raymond Moody, reputat experimentator „din apropierea morţii", vizualizarea surprinde ceea ce am putea denumi *vârsta de maximă vitalitate.* Însuşi Moody spune : „Şi tuturor li s-a întâmplat, ca şi mie, un alt lucru tulburător. Persoanele (spiritele !) erau mult mai tinere decât în momentul morţii. Pe bunica n-am recunoscut-o în prima instanţă, fiind mult mai tânără decât în momentul morţii, eu nerecunoscând-o la acea vârstă la care mi-a apărut".

Un alt aspect care relevă conştientizarea forţei sacrului şi care nu se adresează imaginilor onirice, depinde de revelaţii conştiente şi de rugăciune. Fiind vorba de o evoluţie spirituală ce se maturizează gradual prin experienţe şi trezire, reţin un eexemplu concludent, comunicat de Ilie Paul, din Bucureşti :

„Experienţele avute de-a lungul anilor au fost multe, relativ multe, dar eu am să o împărtăşesc doar pe prima, cea de început şi cea mai importantă :

Eram elev de liceu, ajunul Crăciunului, eram îndrăgostit, examene de bacalaureat şi admitere în facultate — anul 1977. Prietena mea era credincioasă ; eu, nu. Ne contraziceam tot timpul. Într-o seară, plimbându-ne pe lângă cimitirul Ghencea, am redeschis subiectul controverselor. Eu susţineam că nu există Dumnezeu ! Ea credea în existenţa Lui. Nu ne certam propriu-zis, ci ne contraziceam, fără nici o tensiune. La un moment dat, am simţit că am nevoie de sprijin. În câteva secunde mi s-a derulat în faţa memoriei viaţa mea de până atunci, însă numai părţile negative ; mă împovărasem brusc cu păcatele săvârşite, reactualizate ordonat în memorie. Am simţit o acută mustrare de conştiinţă — pe care niciodată nu o cunoscusem — iar starea de slăbiciune (nemotivată de sănătate) persista. Atunci, am întins mâna spre prietena mea, ca să mă sprijin şi pentru a-i cere iertare. Mi-am adus dintr-o dată aminte că, în copilărie, bunica mea din partea mamei mă învăţase „Tatăl Nostru". Am vrut să spun rugăciunea, dar nu mi-o aminteam. Primele vorbe către prietena mea, fără să-mi dau seama de unde-mi veniseră, au fost : „Da, există Dumnezeu !" şi am rugat-o să-mi amintească rugăciunea. Ea a început să plângă, s-a scuzat, a traversat şoseaua şi am continuat să mergem separaţi o sută-două de metri, până s-a liniştit. Apoi am continuat plimbarea.

A fost un moment hotărâtor. Mi-am simţit, atunci, sufletul scos din corp, era ceva ce nu pot defini nicicum, era ca şi cum mi se împlinise, cum se spune, „te-a bătut Dumnezeu" (ceea ce, cu siguranţă, mi s-a întâmplat atunci). Era un proces de

devitalizare și, totodată, de trezire. După ce am devenit — din ateu, cum eram — credincios, am început să mă rog. O rugăciune disperată ! Poate am „căzut" peste un ceas când cerurile sunt deschise, cum se spune printre marii credincioși, între orele douăsprezece și trei noaptea, când Sfânta Fecioară Maria preia direct rugăciunile noastre. După un timp, mi s-a oprit respirația ; acest fenomen este cunoscut de la sfinți, acei oameni care vorbesc cu Duhul Sfânt. Respirația mi s-a oprit ca ceva firesc, însă rugăciunea mi-am continuat-o mental. Astfel, am vizualizat niște sfere venind din cer, în diagonală, spre stânga ferestrei, unde s-au oprit. Am putut vedea cu ochii mei acea forță rotundă, de foc, venind în valuri-valuri ; avea alt tip de materialitate, apărea și dispărea din și în *ea însăși, într-o aparentă explozie continuă. Exista și o mișcare de rotație, pe care n-aș putea-o compara cu nimic ; fenomenul era legat direct de o deplasare, pas cu pas, a sferelor care se închideau în ele însele — iar după ce parcurgeau spațiul, în sfera-mamă. Focul avea clar la bază „explozia repetată", dar era blând, de o blândețe dumnezeiască ; simțeam că nu face rău ; era ceva viu, ceva măreț. O năzărire ? Nici vorbă. Aveam două degete arse într-un accident, și care nu se vindecau. După contactul cu aceste „semne" cerești, mi-am privit degetele. Se vindecau spontan arsurile. Dar, în timp ce vedeam acest miracol, am simțit mila ; era ceva palpabil. În carnea arsă apăruseră, brusc, țesuturi noi, o rețea deasă, la nivelul rănilor. A fost ceva atât de real, încât aș fi vrut să se repete experiența. Mi-a revenit respirația. Cât timp mă rugam și vizualizam acel miracol, ur-*

casem niște trepte. Lumina aceea mare a început să se depărteze, iar în mine s-a produs o cădere ca de la mare înălțime, printr-un tunel adânc, inospitalier, în care timp mi-au reapărut tot felul de gânduri, ca niște rămășițe pământești ingrate. Experiența aceasta s-a petrecut, știu, în interiorul meu, a fost mentală".

Una din cele mai interesante și mai complete experiențe transcendentale (cu implicații ce ar trebui să rețină atenția unor cercetători, de la domeniul parapsihologiei la arheologie) aparține Antoniei M., din localitatea Vulcan. Este vorba de fenomene corelate, care s-au impus memoriei sensibile prin meditație creștină multidimensională, dar și prin vise. Le voi transcrie păstrând ordinea și expunerea nealterate stilistic sau prin conotații teoretice :

— În timpul meditației creștine, simțeam cilindri ca de aer în palme, parcă o forță materializată îmi ocrotea piciorul bolnav într-o anumită poziție și îmi reechilibra tămăduitor coloana ;

— O ușoară senzație de amețeală, în timpul meditației și, imediat, contactul cu un cerc pe tâmple sau apăsare pe frunte mă detașa, parcă de ambiental către o stare de bucurie ;

— Era suficient să mă gândesc la un organ bolnav — și simțeam, în locul respectiv, căldură și apăsare, apoi relaxarea ;

— În timpul unei meditații creștine, am vizualizat, pe un fond muzical, biserici, cetăți, case impozante văzute de sus (într-un ritm rapid), dar și în interiorul lor, prin coridoarele de coloane, pomi,

curți. Curios e că nu atât decorațiunile îmi erau detaliate, cât modul de susținere a cupolelor, arcadelor ; vedeam și modul de suspendare a candelabrelor, decorațiunilor pilonilor, vitraliile de sus. Apoi, ca într-un zbor coboram să văd și interiorul bisericii sau castelului. Totul însoțit de o muzică tristă, dar frumoasă ;

— Nemulțumită de viteza cu care „călătoream", gândindu-mi nemulțumirea, am fost ascultată. La următoarea ședință de meditație creștină, am „poruncit că vreau să văd „mai bine" — și, ca prin telecomandă, acel ceva sau cineva mă ajuta să văd mărit ce vroiam. Astfel, dintr-o lucire în fața altarului, am văzut crucifixuri, potire sau, în alt loc, ceva ce părea o casetă pe care am mărit-o și am văzut o carte cu coperți din pietre prețioase și cu lacăt. Tot așa am mărit detalii care mă interesau, plante, fântâni din curțile interioare ;

— Viziunile se extindeau. În niște ruine dintr-o junglă pe care n-am putut-o identifica în spațiu, am văzut luciri în zidul vechi și m-am înălțat să desprind o cărămidă-bloc, și scoteam de acolo tot felul de obiecte din aur curat, obiecte de cult, care intrau la loc în zid și dispăreau. Am fost purtată prin diferite orașe, ca un turist căruia cineva îi arătă clădirile medievale, bisericile și alte minunății ;

— Într-o altă meditație creștină am gândit nemulțumirea de a fi văzut mai mult clădiri, construcții — și am cerut, în gând, să văd și ființe, „partea biologică a nevăzutului". Și am văzut un peisaj pustiu, nisipos, cu un pom aproape uscat, în care creșteau niște muguri globulari — pe care, efectiv, acel cineva, supărat, mi i-a apropiat de nări. Și am

putut studia pe îndelete mugurele mărit cam cât o minge. Am văzut un bot de animal deformat ca-ntr-o lentilă, ceva cămilo-cal ;

— Ca o recompensă a meditației, într-o seară l-am văzut pe Iisus într-un triunghi de lumină, stând în picioare, apoi bust. Era îmbrăcat în alb, apoi în auriu, când domina culoarea aurie. Am rămas perplexă, pentru că eu nu sunt foarte religioasă și nu mă gândisem la Iisus. Am gândit că vreau să știu cine îmi trimite toate imaginile din timpul meditației ; și, în stânga mea, a apărut o mână fină, dintr-o mânecă de chimono auriu, cu bordură verde, și sub ea o mânecă strâmtă de pânză albă. Această mânecă era aceea care mă ridica. Apoi, am văzut cruci de toate felurile : sumbre, din piatră sau lemn vechi, ca niște traverse cărora le vedeam și crăpăturile uscate în lemn, de fier, apoi micuțe și aurite, unele complicate, arcuri colorate de lumină, globuri mov-liliachiu, discuri argintii și aurii".

Complexitatea fenomenelor paranormale sub analiza complicatelor mecanisme psihice pare o copie a acestora din urmă. Această idee este cea mai comodă și mai pretabilă la studii a căror acumulare continuă nu va reuși să ne lumineze cerul enigmelor. Vom privi cu satisfacție mecanismele în funcțiune ale unui aparat imens de produs vise și semnificații, vom fi cu ochii pe canalele de transmisie, uimindu-ne de perfecțiunea lor, dar după ce ne vom fi suprasaturat de „cunoaștere", vom dori, firesc, natural, să fim duși să vedem și nucleul forței care mobilizează atâta energie pentru a pune în mișcare ansamblul. Din păcate, dorința va rămâne neonorată. Forța-mister, motorul care mobilizează atâtea

fenomene, obligându-ne să le trăim fără a le putea pătrunde intimitatea, fără a avea acces la laboratorul astral, le denumim prin noţiuni consacrate în psihiatrie. Aceeaşi psihiatrie care ar trebui să includă în repertoriul ei ştiinţific şi dimensiunea transcedentală, ceea ce i-ar spori eficienţa cercetărilor şi ar diminua simţitor sumarul erorilor, şi ele ştiinţifice ! Nevrozele, delirul, halucinaţiile, schizofrenia, paranoia, alte disfuncţii ale funcţiilor psiho-cerebrale nu au nimic de-a face cu numeroase din trăirile extrasenzoriale ; dar cine va putea face distincţia între un caz conectat, deloc întâmplător, la dimensiunea astrală, şi o maladie psihică, când nu ştim, din punct de vedere spiritual, ce-i boală şi ce e sănătate ?

Un destin „paranormal" şi trei sute şaptezeci de călătorii în lumea spirituală

În unele cazuri, contextul în care apar fenomene ce depăşesc convenţionalismele normalităţii este acuzat de influenţe asupra psihicului uman ale unor entităţi extraplanetare — de obicei, fiinţe inteligente bine cunoscute de noi din descrierile şi atestările ufologice. Există şi relatări care confirmă chiar amploarea unei „dirijări" a destinului individual de către extratereştri. Paleoastronautica şi mitologiile străvechi, Biblia şi unele scrieri legendare cu proiecţii relaţionale de tipul om-extratereştrii ne oferă, în acest sens, un material uriaş, nu îndeajuns cercetat. Nu lipsesc nici experienţele ce par legate de cuantificarea unui destin. Acestea, mai ales, asemănătoare, figurativ vorbind, cu nişte lanţuri ale căror verigi sunt făcute exclusiv din răutăţi şi neşanse, cunoscute şi analizate dau o imagine de predestinare supravegheată şi controlată în evoluţia ei malefică.

Dar, viaţa, existenţa cotidiană sunt, la urma urmelor, corpusuri supraponderabilizate de detalii ;

fiecare detaliu intră într-un multiplu de judecăţi, afective, subiective, raţionale. Părem codaţi pentru o medie existenţială recalcitrantă la extreme, aspiraţiile noastre instinctive, şi nu numai culturale, tind, de regulă, către un tip de organizare a binelui, care corespunde optim simţurilor şi construcţiei biologice. Atunci când avem revelaţia spiritului şi a priorităţilor de natură spirituală pământeşti şi astrale, bagajul nostru clădit pe materialitate se prăbuşeşte ; ceva mai mult chiar, el devine unul din înscrisurile importante prin care păcătuim. Iar neiertarea sau acuza de păcat ţin de forul spritual.

Sunt întrebat adeseori dacă pe Planeta noastră, aparent bine cunoscută, mai putem vorbi de minuni, de miracole, de mister. Răspund fără ezitare că cele trei denumiri sunt funcţionale ciclic şi ele se pot desprinde din aparenta normalitate în fiecare minut din zile şi nopţi. Lumea sau dimensiunea astrală, Universul Spiritual „lucrează“ pe Planeta noastră într-un regim de permanenţă. Nu-i putem distinge pe maeştrii acestor lucrări de mare subtilitate şi adâncime, pentru că ei nu deschid şantiere, nu înfiinţează trusturi de construcţii, nu ridică nimic şi nu doboară nimic din materialitatea civilizaţiei noastre. În schimb, după convingerea mea, „lucrează“ cu o eficienţă inimaginabilă asupra fiinţei umane ; de la modificarea psihicului, într-un sens ascuns, până la inducerea unor „psihologii colective“ şi „construirea“ la nivel psihic şi cerebral a unor disponibilităţi de recepţie, se pare că gama intruziunilor este foarte întinsă.

În legătură cu subiectul acestui capitol, am desprins din arhiva de fenomene paranormale câteva cazuri ; cititorul s-a obişnuit, deja, cu metodologia cazuistică. Opţiunea pentru aceasta izvorăşte din credinţa că, în cele din urmă, „cazurile“ sunt acelea care pot inspira o asamblare teoretică valabilă, iar nu teoriile care recrutează, pentru a se susţine, cazuri ! În cercetarea fenomenologiei paranormale ne mai aflăm, încă, în faza acumulării de exemple ; deci, de la general la particular, şi nu de la particular la general.

De câţiva ani încoace, citim cărţi de referinţă tipărite demult pe alte meridiane ; pentru că nu ne cunoaştem propria cazuistică, ni se pare că numai peste hotare se întâmplă minuni. Orice informaţie senzaţională atribuită paranormalului are, pentru noi, o amploare exotică ; părem invidioşi că altora li se întâmplă, şi nouă deloc sau mai puţin. Dar fluenţa paranormalului este planetară. Deosebirea apare ca idee nefondată, pentru că în alte ţări acestor fenomene li s-a acordat şi li se acordă un interes special. Sunt antrenaţi în fenomenologia paranormală mai ales universitari din marile centre universitare ale lumii ; fiecare informaţie este pusă pe masa de „disecţie“, adjudecată sau negată, reţinută sau respinsă Aceasta înseamnă a experimenta. După modelul cercetării fundamentale, multe idei se prăbuşesc înainte de a fi absorbite de cerectarea aplicativă. Cam acelaşi lucru îl putem întrevedea şi în cazul experimentelor şi cercetărilor legate de parapsihologie şi paranormal.

Îmi amintesc cu câtă uimire şi respect citisem o relatare a lui Jacques Vallee, în „Dimension“, unde,

într-un exemplu investigat, se atesta faptul că ființe intergalactice influențează visele, transmit telepatic, pe cale onirică, informații, sau, inhibă chiar dorința de a vorbi, organele vorbirii, în cazul că nu se vrea ca cel investigat, pentru a depune mărturie despre un anumit caz să poată furniza amănunte importante, dar care nu se vor date spre cunoaștere. Mă întrebam de ce numai americanilor, francezilor, englezilor și altora din lumea civilizației tehnico-științifice li se întâmplă astfel de evenimente ? Răspunsul era în fața mea : pentru că noi lăsăm astfel de evenimente în circuitul oral al zvonisticii, până când informația valoroasă se modulează folcloric, în cele din urmă reieșind o fabulație sau o aberație în care s-a stins un fenomen valoros ce ar fi trebuit cunoscut ca atare...

Iată un eveniment straniu, petrecut cu decenii în urmă, dar comunicat abia de curând. Profesoara de biologie Rodica Popel, județul Iași, își amintește :

„Aveam șase-șapte ani, când tatăl meu se întorcea acasă mai devreme decât trebuia, de la săpat via. Îmi aduc aminte că era foarte speriat, plin de transpirație și galben la față.

Mama l-a privit mirată, și atunci el a povestit totul. Mersese la o fântână să-și ia apă — o fântână numită a Țulei. Fântâna mai există și acum, se află în pădurea Buzdugan, aproape de satul unde locuim, Runcu. În momentul când vroia să bea apă, pe cerul de martie a părut un corp rotund de culoare portocalie, care se apropia cu mare viteză de fântână. Înspăimântat, tata a fugit spre ieșirea din pădure. A întors capul și a văzut cum acel corp s-a oprit în

apropierea fântânii. Din el au coborât câteva făpturi cu chip omenesc, care aveau capul foarte mare, picioare scurte și erau îmbrăcate în haine strălucitoare. De pe capul ființelor se desprindeau fuioare de raze. N-au rămas mult acolo, au urcat în acel corp și au plecat.

Curiozitatea l-a făcut pe tatăl meu să se întoarcă acolo unde aterizase obiectul și, cu mirare, a văzut că iarba din jur era complet arsă, simțea că pământul se făcuse fierbinte. Obiectul respectiv mai era încă deasupra pădurii ; și atunci, de teamă, s-a întors alergând acasă.

Ca orice om cu greutăți și nevoi, mama era de cele mai multe ori nervoasă și supărată și se cam certa cu tata. De data aceea, însă, la reproșurile mamei, tata a răspuns :

— Lasă, femeie, că acuși am să mor și ai să vezi cum e să fii fără mine...

Ne-a surprins acel presentiment al morții timpurii. Avea cincizeci de ani, era la vârsta când noi aveam încă nevoie de ambii părinți. Lucra la fermă (contabil) și într-o zi, cu doi ani înainte de moarte, a venit acasă, la fel de înspăimântat ca atunci când văzuse acel corp și ființele coborând din el.

— Știi ceva, femeie ?, spuse el, m-am întâlnit azi cu tata !

— Cum te-ai întâlnit cu tata, care-i mort de atâția ani ?

Ne-a povestit că îl întâlnise pe tatăl său, mort de mulți ani, venind într-o trăsură cu un cal alb, trecând direct prin lanul de grâu, fără să țină cont de drum, și s-a oprit în dreapta lui și i-a spus :

— *Să știi, Ghiță, că am să vin să te iau peste doi ani "*

Exact la doi ani după această „întâlnire" de care ne vorbise în casă, tata a murit ! Era același anotimp, aceeași lună, aceeași săptămână..."

O întâmplare stranie. Mai ales prin analogiile ce se pot face între apariția unui obiect din care au coborât ființe hominide, și apariția-viziune a tatălui mort cu mulți ani în urmă. Omul nu povestise în casă, soției și copiilor ceva ce i s-ar fi năzărit pe drum. El se întâlnise concret, „fizic", cu tatăl de la care primise vestea morții peste doi ani ; iar evenimentul s-a întâmplat exact peste doi ani ! Există, oare vreo legătură între OZN-ul care-l speriase și tatăl, călătorind prin lanul de grâu într-o trăsură trasă de un cal alb, ca în povești ? Oricum, nu avem de-a face cu o *poveste,* sursa informației primite este demnă în totul de încredere, s-a comunicat un fapt petrecut la o vârstă când nimic din ce este șocant nu se uită...

Am putea avansa ideea că apropierea de locul pârjolit de nava extraterestră, șederea, câteva clipe, pe acel loc, să fi produs un atac de radiații asupra omului. De asemenea, se poate reține și sugestia că extratereștrii cunoșteau foarte bine consecințele acelor radiații asupra ființei umane, și nu făcuseră decât să-i comunice omului, corect, răstimpul exact cât va mai trăi — ceea ce presupune cu adevărat o cunoaștere în ansamblu și în amănuntul intim a ființei umane de către entități inteligente din alte galaxii. Comunicarea s-a făcut telepatic, memoria reținând-o întocmai. De neînțeles este, totuși, apariția tatălui în acest context. Și din nou întrebarea : să fi existat, să existe o relație între entitățile intergalactice și spiritele desprinse de corpul material, relație tainică — ce-ar reprezenta, prin confirmarea faptului, cea mai zguduitoare revelație ? Să fie veridică afirmația lui Timothy Good, care citează un extraterestru ce-ar fi spus că oamenii sunt niște „containere" înzestrate de ființe inteligente din alte galaxii, cu spirit ? Cine ar putea suporta cu seninătate o asemenea răsturnare a sensului și destinului nostru ? Oare nu ne-am pomeni suspendați fără de voie într-un laborator cosmic supravegheat de ființe superdotate, superinteligente, drept „obiecte vii" de experimente de neînțeles, pedepsite, de fapt, să trăiască drama conștiinței și a credinței transformate, brusc, în niște biete proteze spirituale ? Au vreun sens, atunci, iubirea și libertatea, gândirea și creația dacă aceste dimensiuni sacre fac măreția omului creat de Dumnezeu — de vreme ce am afla că, de fapt, suntem „creații" ale unui laborator, fără să putem trage la răspundere pe cei ce ne-au creat, pentru nesăbuința lor de a ne fi inoculat și conștiință, și credință, și afecte ? În fața acestor întrebări din care se pot desprinde un infinit de alte întrebări, cunoașterea prin care ne percepem evoluția ca pe o șansă a omului devine o umbră pe-un imperiu alb...

Făcând trecerea spre intuiția extrasenzorială, de data asta necondiționată de evenimente extraterestre conectabile la cele pământești, există oameni care au, într-un chip fatal, *conștiința însoțitorului nepământean,* în seama căruia pun, cu toată convingerea, odiseea sumbră a destinului lor. Îl consider pe inginerul miner Dan Fleancu *un caz* cu totul relevant în sensul afirmației de mai sus ; de aceea, îi cer scu-

ze și în această pagină dacă, fără consimțământul dumnealui, îi divulg numele și profesia. Voi păstra ordinea expunerii, fără comentarii :

1. „Încă de la naștere și până în prezent (treizeci de ani), am avut șansa de a vedea lumea cealaltă de nenumărate ori, acel „Cineva" nu mă dorea în lumea aceasta : m-am născut cu asfixie și varicocel, am căzut de nenumărate ori de la înălțimi mari, am scăpat din 5 — 6 accidente de mașină, m-am curentat de vreo 5 — 6 ori foarte grav, mi-au căzut nu-știu-câte obiecte în cap, am suferit lovituri cu corpuri dure, nici nu mai știu câte n-am pățit și, probabil, voi mai păți, pentru că acel „Cineva", repet, nu mă vrea aici, în lumea asta.

Iată, spre exemplu, ce pățeam la vârsta de patru-cinci ani : aveam pătuțul lângă soba de teracotă și, la început dormeam fără lumină de veghe. De ce n-am mai putut dormi ? Pentru că aveam un vizitator. Îmi apărea ca o umbră, stând la colțul sobei, și umbra „creștea" lungindu-se pe perete. Aveam o groază de nedescris și simțeam că nu-mi pot mișca nicicum brațele, corpul nu mă asculta, în ultimele clipe începeam să mă rog la Dumnezeu, cum mă învățase bunica. Atunci „umbra" se retrăgea și dispărea (credeam eu că sub pat !), în același timp se aprindea parcă o lumină slabă, ca o imagine diascopică, pe peretele de deasupra patului, încât nu-l puteam vedea niciodată cum arată, dar simțeam o liniște extraordinară și „știam" că „acela" mă păzea. Vorbeam, telepatic — mi-am realizat abia acum modul de comunicare cu entitatea păzitoare — sau abia șoptit încât tata mă întreba cu cine vorbesc eu acolo, el nu vedea pe nimeni. Când am reușit să-l strig, într-o

noapte, i-am spus că mi-e frică, „uite, vine" și mă sperie, pândește-l și matale că ți-l arăt, te strig eu când vine... dar degeaba, tata nu vedea pe nimeni ; mi-a zis că sunt șocat, nebun; mama m-a dus la pshiatru, căpătasem între timp și un tic nervos. Dar mamei i s-a spus că mai degrabă ea e nebună decât aș fi eu, și că n-am nimic, ticul se datora hipersensibilității mele. De atunci am dormit cu lumină de veghe, dar „umbra" tot venea și mă umplea de groază iar „protectorul" meu mă salva în clipa când începeam să spun rugăciunea...

2. Anii au trecut, datoria față de Dumnezeu mi-am cam uitat-o, rugăciunile le-am cam rărit, credința a slăbit, a urmat doctrina ateistă, materialismul dialectic și istoric, am cam uitat cum mă rugam altădată. În clasa a X-a am fost lovit destul de grav de un coleg. Îmi pierdusem „filmul" și „somnul", iar când m-am trezit din leșin, m-am dus acasă, pentru că după aceea, la schimbarea vremii, să sufăr îngrozitor până la „stele verzi". Nici cei mai mari medici specialiști nu au găsit o explicație. Am rămas cu boala până într-o zi (veți afla, dacă aveți răbdarea să citiți niște întâmplări reale, fără nici o laudă, adăugire sau înflorire stilistică !). Acum doi-trei ani, ducându-mă pentru prima oară la un preot pentru o discuție, părintele Ghelasie Gheorghe de la Sfânta Mănăstire Frăsinei ; fiind clarvăzător, a „văzut" în capul meu și în jurul aurei energetice niște umbre negre, care erau de natură malefică. I-am expus întâmplarea cu lovitura și că sunt un păcătos, la care m-a sfătuit să mă spovedesc, pentru că toate acestea nu sunt întâmplătoare, ci lucruri puse la cale de diavol !

3. Şi am avut un vis, înainte de vizita la părinte :

Eram îngenuncheat în faţa lui Iisus, împreună cu tata, şi aveam amândoi aceeaşi vârstă. Mântuitorul şedea pe un tron şi vorbea foarte încet, abia distingeam ceva, şi-l întrebam pe tata acolo unde nu înţelegeam. Iată ce-mi spunea :

„Iertate-ţi sunt ţie păcatele tale, dar de acum înainte caută să vindeci oamenii mai mult ca până acum. Să te curăţeşti şi să duci adevăratul creştinism în lume".

Când m-am trezit şi am rememorat visul, am simţit o mare stare de bucurie şi de nedumerire. La vremea aceea nu citisem, încă, în întregime Noul Testament, nu mergeam la biserică şi abia aflasem cele mai elementare reguli ale conduitei creştine. Cum să vindec eu oamenii ? M-a dăruit Dumnezeu cu calităţi muzicale, actualmente cânt şi în biserică, vin oamenii la mine şi-mi spun că le înveselesc inima. Cert este că am început să mă redescopăr pe mine însumi, sunt altfel de cum eram înainte. Până acum, Dumnezeu a făcut minuni cu mine, dându-mi posibilitatea să-mi folosesc arta, simţurile, intuiţia şi inima.

De mai multe ori l-am visat pe Iisus. Un vis interesant a fost otunci când Mântuitorul participase, parcă, la o construcţie ; după aceea, am fost poftit să iau masa cu Iisus, mirându-mă în vis. Mai târziu, am citit : „Fericiţi cei ce vor mânca cu Mine la masă". Apoi au apărut alte fenomene. De pildă, venind de la seriviciu şi stând în pat, deodată simt că nu mă mai pot mişca. Pulsul suise la vreo două sute bătăi pe minut, am început să am viziuni : Într-o lumină roşie-vişinie, o inimă de culoare albastră care pulsa, iar eu vorbeam cu inima. Mi-am amintit de recomandarea părintelui Ghelasie, de a refuza orice vedenie şi atunci viziunea s-a întrerupt. Trezirea a fost foarte trudnică, eram vlăguit. Parcă uitasem să păşesc, nu mai puteam merge pe picioarele mele. Curând, stând la fel, întins, văd o lumină care se mărea în faţa ochilor mei, o lumină galbenă şi caldă. Fruntea mi-o simţeam învăluită de căldură. Am închis ochii, refuzând imaginea, dar ea se profila în continuare, spiritual, mărindu-se. Orice aş fi făcut, lumina aceea nu mă abandona. Părea că urmează un dialog. L-am refuzat. Îmi cunoşteam capacităţile încă din studenţie, când influenţam pe stradă oamenii, concentrându-mă până când îi vedeam că întorc privirile spre mine ; le dictam telepatic să o facă şi o făceau. Ceva mai mult, soţiei mele, pe atunci prietenă, i-am spus că i-am visat casa. I-am descris-o cu toate amănuntele. Când am păşit pentru prima oară în casa aceea, ştiam deja tot ce voi găsi acolo. Ea a rămas stupefiată. Mi-am folosit forţa în diferite ocazii ; de pildă, am reuşit să comand mental câinelui să tacă ! Dar, părintele Ghelasie mi-a spus să nu mă mai ocup cu „energetisme", deoarece risc să intru într-o magie a energeticului ! Să nu dictez unei forţe pe care pretind că o stăpânesc, dar care, în realitate, mă stăpâneşte ea pe mine...

Cert este că, după ce m-am spovedit, nu ştiu prin ce minune am fost învăluit într-o căldură de nedescris, foarte binefăcătoare, calmă, pieptul iradia de dragoste, o stare aproape de extaz. Mă simţeam fericit şi iertat de toată lumea. Nu crezusem în Taina Spovedaniei. Rugăciunea simplă şi sfânta cruce sunt totul ! Crucea este o taină pe care diavolul nu o poate pricepe. Există o putere energetică harică (energie necreată), emanată de orice obiect care ia forma

de cruce. Entitățile malefice fug de cruce. La început, nu crezusem. Pentru a testa puterea crucii, am pus în fiecare noapte crucea de lemn sub perină. Noaptea, visele rele au dispărut ; în absența crucii, visele sumbre mă torturau. Într-o astfel de noapte am visat că mă prăbușesc într-o prăpastie, eram hipnotizat de cineva, trăiam efectiv momente de coșmar. Am început să repet în disperare : «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă», ca isihaștii. Am simțit că îmi revin. Ieșisem, parcă, dintr-un castel. L-aș putea recunoaște. El există ! Acum știu că cele mai multe vise ne vin din astral, din creierul astral racordat la memoria cosmică (Akasha) și în conexisune cu acea parte a eu-lui nostru cu care nu putem lua legătura ; un fel de conștiință neconștientă sau subconștientul. Deci, visele sunt la fel de reale ca și viața trăită.

Aici, la Baia de Arieș, mai sunt multe secrete. M-au influențat oare ? Nu s-a scris despre ele, deși erau „secrete" văzute de toată lumea. Nu pot uita lacul unde a nins cu triunghiuri de gheață care aveau chipul Fecioarei Maria ; lacul e mic, dar foarte adânc, fără fund, aici se produc tot felul de fenomene ciudate. Pe de altă parte, părintele Ghelasie mi-a „citit" soarta, spunându-mi despre o misiune a mea în viitor. Vă mărturisesc că nu adăpostesc în sinea mea aspirații de această natură, de măreție. Sunt supravegheat de entități nevăzute ? — dar asta am simțit-o încă de copil. N-am știut până acum că adevărata luptă se desfășoară la nivel energetic subtil — nevăzut de noi, profanii. Am început să simt energia divină, acel har revărsat ; îl simt mai puternic la Frăsinei, decât în Ardeal. De pildă, am simțit că, de puțină vreme încoace, s-a modificat în intensitate sistemul energetic subtil, tot ce ține de astral. Simt aceste modificări, dar nu le pot desfășura ca pe o temă, ca pe o lucrare matematică. Totul este pus la punct, totul este programat, totul are valoare de simbol, totul pare o imensă criptogramă sau anagramă ce ne stau în față și suntem invitați fiecare să le decripteze pe ale sale, iar apoi, cu toții să decriptăm simbolul esențial" !

Toate aceste mărturisiri sunt oglinda aburindă a unor succesiuni evenimențiale la nivelul delicat al psihicului, cu afilieri mai mult sau mai puțin exprimate, la universul astral. Avem de-a face cu ceea ce aș numi o *evoluție a modulațiilor*, suportul lor fiind credința între certitudine-revelație, și îndoială. Un exemplu tipic de dihotomie delimitată chinuitor între pământesc și ceresc. Nu ezit să afirm că astfel de oameni sunt aceia care, vorba lui Cioran, *au un destin !* Dar, cine riscă un portret mental al exactității ? Evident, dacă autorul destăinuirilor ar alege calea isihastică, aceasta ar însemna „ruperea de lume", deoarece el are capacitățile spirituale și, mai ales, energetice, pentru a trăi un contact permant cu astralul. Fiind vorba de un om care și-a întemeiat o familie, care are un copil, este riscantă o opțiune de această natură. Mărturisirea am reținut-o pentru ilustrarea, prin exemplul fizic, a vieții lăuntrice trăite, a mecanismelor psihice care urmează unei revelații pretimpurii. S-ar putea ca niciodată să nu aflăm cum se petrec aceste deveniri în intimitatea lor transcendentală ; așa cum, de asemenea, s-ar putea ca subiectul perfect dotat energetic și spiritual să fie etichetat diferit de ipotezele mele. Un psihiatru l-ar găsi ca făcând parte din cazurile pe care el, ca pro-

fesionist, le cunoaşte. Astfel, rămânem la misterul ce învăluie fiinţa umană. Consider prudent ca, în astfel de cazuri, să evităm cuantificările ca pe nişte axiome deja fixate pentru totdeauna şi să acceptăm necesitatea unei depline libertăţi de căutare, înainte de a deveni interpreţi. Dacă Universul Spiritual este marea taină a Universurilor create de Dumnezeu, atunci putem accepta că dimensiunea spirituală umană face, încă, parte din această taină...

Rămân consecvent în convingerea că în actualul stadiu de renaştere spirituală, stadiu perceptibil la nivel social, dar şi individual, înainte de a colaţiona postulate şi teorii de expresie definitivă, să transformăm efortul de înţelegere a fenomenologiei paranormale şi onirice într-o „temă cu variaţiuni", care aspiră, prin modelul ei de libertate a gândirii, idei şi revelaţii ce pot deveni, la un moment dat, termeni de referinţă, operaţionali, în cercetarea nevăzutului pe care dorim cu atâta ardoare să-l vizualizăm. În această idee, pe care o consider (chiar cu riscul de a greşi !) utilă citiorului interesat de fenomene imateriale, dar pătruns în chip natural de credinţă, am reţinut remarcabilele speculaţii ale domnului Benedict Visarion, din Bucureşti. Îl rog pe cititor să integreze cele ce urmează în mozaicul care face structura construită a oricărei cărţi. Totul a pornit de la condamnarea spiritismului. Un subiect care joacă ambiguu în conştiinţa noastră, controversat, blamat, negat, repudiat. Există, însă, şi opinii care susţin diferit condamnările care însoţesc spiritismul de multe secole încoace.

Domnul Benedict Visarion, comentează :

„Cât despre spiritism, se stabilesc numai legături satanice ! Dumnezeule ! Oare Iisus a avut legături cu „lumea de dincolo" prin relaţii satanice ? Oare cei ce au fost „luaţi în duh", au fost duşi în acele lumi de către Satana ? Biblia şi alte cărţi de credinţă nu au afirmat că acolo au văzut lumi în care Satana nu locuia ? Apocalipsa a fost scrisă numai în urma unor dedublări făcute de Sfântul Ioan..."

Evident, respectul faţă de idei face parte din mecanismele noastre convenţionale, pământeşti. Şi cum i-am putea refuza cunoaşterii, tocmai ideile ? Ideile au semnificaţia mişcării, prin ele ne creăm ceea ce aş numi *timpul spiritual şi calitatea sa atestată ;* pe firul ideilor, sufletul şi conştiinţa se pun în faţa deciziei de care răspundem fiecare în parte. A nu prelua o decizie exterioară — fiind vorba de spiritualitate— înseamnă a ne identifica matur cu noi înşine şi a înţelege că orice judecată, inclusiv Judecata de Apoi, ne cheamă singuri în for şi nu se admit citaţi !

Autorul citat îşi începe expunerea cu o informaţie importantă :

„Eu am fost în lumea spirituală de peste treisute şaptezeci de ori, şi m-am întors de atâtea ori în corpul meu în care locuiesc vremelnic, ca orice fiinţă din această lume ; şi ştiu din experienţă că nu este adevărat ce se spune denigrator despre spiritism. Se spune : «Lumea paralelă îşi păstrează cu străşnicie secretele» Sau «Când se descoperă, o facem numai în folosul oamenilor» Aceastea sunt doar parţial adevărate. Creatorul a pus frontiere infinit mai multe în tot ce există. Dar, aceste frontiere pot fi trecute de cei pregătiţi, de cei chemaţi, de cei care se străduiesc să le treacă. Socot că aceste frontiere sunt create de

fiecare ființă în parte prin puterea de transmitere a cunoștințelor spiritului către creierul dependent de funcții fiziologice naturale. De pildă, este zadarnic să dai unui om care nu are cunoștințe matematice, să rezolve o ecuație cu două necunoscute. Pentru acest om, ecuația reprezintă o barieră de netrecut ; ceea ce nu înseamnă că respectiva ecuație n-ar exista ! Fiecare om are frontierele lui, mai apropiate sau mai îndepărtate. Barierele sunt create de starea de evoluție a fiecărui spirit și de menținerea sa în viața ce i s-a dat, i s-a comandat sau o are de plătit sau răsplătit. Fiecare om are de atins un țel : unii îl descoperă spre sfârșitul vieții, alții nu-l pot cunoaște decât după moarte.

Pentru Creator omenirea nu este „centrul Universului". Secretele lumii de dincolo sunt strict respectate din cauza neputinței noastre de a înțelege ; carta naturii este deschisă pentru toți, numai că alfabetul ei nu este cunoscut de toată lumea. *Cum să citești, când nu cunoști alfabetul ? De ce este* așa, *asta numai Dumnezeu o știe. Așa a creat El existența materiei, existența material-spirituală (corpurile astrale), a Timpului și Spațiului și a tuturor energiilor din nesfârșitul universurilor cunoscute de om într-o proporție infinit mai mică decât ne imaginăm noi. Pentru care motiv lumea de dincolo ar divulga unele secrete ? Să mai luăm un exemplu : Toamna, semănăm grâu pe un ogor ; acesta răsare, crește sub ploi și cețuri, sub zăpadă și ger ; primăvara, începe să crească, ocrotit de oameni, îndeplinește și el actul sexual în felul lui, se maturizează, se îngălbenește, se gârbovește și moare.. Ciclul a fost complet, lanul a trăit pentru el, dar îngrijit de noi, oamenii, și a murit lăsând în urma lui* grâul, *„pâinea noastră cea*

de toate zilele". După cum se vede, a trăit în lumea lui conform ciclului dar a trăit și pentru o lume superioară lui *producând hrană pentru o lume pe care nu știm dacă o bănuiește măcar ! Oare noi, cei din regnul din care facem parte, trăim numai de dragul lui Dumnezeu și trăim numai pentru noi ? Nu trăim, oare, aici, și pentru lumea de dincolo ? Mineralele oare nu trăiesc pentru ele și pentru o lume a plantelor pe care, probabil, nici nu o simt ? Omul nu produce, oare, ceva, ce constituie hrană pentru o lume superioară ? Putem intui că noi, oamenii, nu suntem făcuți numai ca să-L iubim pe Dumnezeu și să nu fim folositori în nici un fel lumii-superioare nouă ! La rândul nostru, producem în permanență aură, care constituie ceva echivalent cu o hrană superioară pentru cei de dincolo..."*

Foarte interesantă, desigur, această înlănțuire de cauzalități ce se supun unor legi și se înscriu în ciclicitatea Creației, care este văzută de autor într-un chip atât de logic, imbatabilă ca teorie creaționistă stimulată prin necesitate și funcții ireprimabile. O creație de mare subtilitate, cu intercondiționări matematice, cu modele și modelări ce se reglează adaptate la ambientalul terestru. *Acest nutriționism cosmic*, aparent invulnerabil, care naște și se maturizează pentru a servi drept bază de susținere unui nivel superior, mereu superior, se înscrie rațional în ceea ce aș numi *determinismul creaționist perpetuu*. Speculația este validabilă și prin aceea că lasă loc procesului de transformare continuă, fără a modifica tiparul creat, dar perfecționându-l, mai ales la nivelurile cele mai subtile — în cazul omului, și nu numai. O creație care, odată creată, continuă să se cree-

ze pe sine și în sine ; mai urmează să-i intuim finalitatea.

Poate că finalitatea o găsim, de asemenea, în planul intuiției omenești tot sub forma speculațiilor, a scopului pământesc al omeniri, adică, după Eduard Schuré, „organizarea Adevărului, a Dreptății și a Iubirii în societatea omenească și, ca urmare, pacificarea popoarelor". Această culme a evoluției trebuie atinsă printr-un cumul de împliniri treptate și succesive. Sau, după același autor, „Judecată de Apoi înseamnă sfârșitul evoluției cosmice a omenirii sau intrarea sa într-o stare spirituală definitivă", prin repetate reîncarnări și renașteri. Spiritul va domina materia, deoarece, cum spune Iisus, „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece".

Să reținem, în continuare, ideile domnului Benedict Visarion :

„Noi plecăm, prin moarte, cu un corp astral pe care l-am construit în tot timpul vieții noastre, aici. Nu-l ducem degeaba. Aceste corpuri astrale sunt comandate de ultimul „electron" al Spiritului la care a ajuns evoluția fiecăruia. „Ontogenia repetă filogenia" — deci, noi, oamenii, am trecut prin toate formele de animale inferioare. Acum, suntem pe electronul spiritual care comandă starea de om. Aici, vom trăi mai multe vieți ca oameni, până când electronul spiritual se va resorbi și va întări următorul electron care comandă (o ființă) din lumea spirituală. Atunci, spiritul nu va mai face ciclul repetat de atâtea ori, fizic-creație monumentală, văzând cum plantele dau hrană animalelor, cum animalele dau hrană lumii superspirituale — și așa mai departe. „Nenumărate sunt treptele până la Dumnezeu".

Aceste trepte sunt lumi, existențe bine hotărnicite, bine fixate, foarte bine încheiate.

Dumnezeu vede tot !

Dacă de pe scara noastră ne uităm în jos și în jurul nostru, vedem, mai întâi, lumea animală, lumea vegetală și vasta lume minerală. Privind de jos în sus, nu putem vedea mai nimic : De sus în jos, se vede tot ; de jos în sus, nu se vede nimic, ci doar se simte. De ce este așa ? Eu cred că toate spiritele care și-au făcut un număr de reîncarnări, muncind ca niște transformatori de energie, au strâns în lumea imediat superioară rezerve, pentru a avea dreptul la propriile drepturi asupra muncii lor din întrupările anterioare. Aici, ne hrănim pe noi și hrănim și pe cei de dincolo...".

Această sinteză non-evoluționistă satisface, mai ales, prin demonstrația logică, în care viul, în general, devine un sumar de elemente cu care se susține argumentația. De ce nu avem amintirea acestor etape ? Presupunem, cel puțin, că, dacă am avea-o, existența în corpul fizic ar fi, pentru fiecare etapă, insuportabilă. Spiritual, putem trăi în trecut fiind vii în prezent și putem prefigura viitorul, dar prin cele cinci simțuri și afecte este cu neputință.

O neputință protectoare...

Va fi posibil să-i dăm morţii alt nume ?

După ce ne-am născut, o bună parte din evoluţia noastră spre maturitate este vidată de *sentimentul morţii,* în ciuda faptului că avem *cunoştiinţa morţii.* Iar mai târziu, chiar dacă ritmul de regenerare a celulelor nu-şi încetează lucrarea, chiar dacă, culcându-ne seara, a doua zi ne trezim cu celule „nou-născute", conştiinţa morţii pune stăpânire pe noi, aceasta fixând starea de spirit naturală, acceptarea implacabilului. Marea majoritate a oamenilor consideră moartea drept o „practică" ireversibilă a Naturii şi a Creaţiei ; dar, experienţa vieţii, în care se topeşte, de fapt, şi dragostea de viaţă, mai puternică decât oricare altă manifestare a afectelor noastre conştiente şi inconştiente, ne conduce târziu la observaţia că moartea este marele eveniment al trecerii noastre prin corpul material. Pentru cei mai mulţi, procesul de involuţie a construcţiei biologice devine inacceptabil ; în acelaşi timp, neavând pilde sau repere de eternizare a unei singure identităţi terestre în fiinţă, ireversibilul este resimţit ca o nedreptate. De aceea, pătrunderea în viitor cu paşi mai siguri în ceea ce numim Universul Spiritual, nemuritor, va modifica din temelii psihologia umană, în primul rând viaţa devenind, în mod conştient, o dimensiune temporară a circuitului viului în Universurile create de Dumnezeu. După convingerea mea, nu trăim, precum metaforic se spune, „mai multe vieţi", ci o singură viaţă în mai multe registre ale viului etern, prin modulaţii succesive, fiecare trebuind înţeleasă ca o experienţă-şcoală inevitabilă către planuri ierarhice superioare.

Şi iată că, vorbind despre marele eveniment al vieţii, care este moartea, trebuie, mai întâi, să evocăm lumina. Lumina vizualizată sau din care se înfruptă muribunzii a devenit un fel de loc comun al experimentelor efectuate în secundele sau minutele dintre „ a fi" şi „a nu fi". Conştiinţa morţii face parte din bagajul nostru de catalizări şi concilieri cu fatalitatea. Dar, presentimentul morţii acutizează uneori paroxistic ceea ce aş numi *triada motivaţională a suferinţei : frica, regretul şi incertitudinea.* Frica de moarte, în absenţa unei motivaţii superioare sau aberante (ultima, în cazul sinucigaşilor), este considerată de unii drept lipsită de înţelepciune. Mai important de analizat este regretul, pentru că aici se ascund, de fapt, cele mai clare elemente ; vom fi de acord că regretul se focalizează pe experienţe şi acumulări (experienţe de natură afectivă) ; iar acumulările constituie universul nostru limitat la „ceea ce lăsăm în urma noastră" şi nu vom revedea niciodată. Se pare că, cu cât am acumulat mai mult în viaţă din avuţiile pământeşti materiale, cu atât părerea de rău este mai intensă. Înţelegem, aşadar, că faraonii Egiptului aveau toate motivele să primească evenimentul morţii fără nici o decepţie paroxistică, de vreme ce îşi cărau în somptuoasele morminte avuţiile esenţiale, inclusiv fiinţe dragi cărora încă nu le sosise vremea desprinderii de viaţă.

Incertitudina, ultima din triada motivațională, atinge, prin excelență, planul spiritual : există sau nu există cortinuum-ul vieții ? Din punctul de vedere al psihologului ateist, se poate spune că, și dacă nu există, acest continuum ar trebui inventat ! Din fericire, privitor la atestarea vieții după moarte, nu mai trebuie să inventăm iluzii catalizatoare, promisiuni cu rol de temperare psihică ; continuum-ul vieții este o realitate a Universului Spiritual, în care suntem cuprinși și noi, oamenii, aceasta nevrând să însemne că legea ar avea o funcțiune automată și de generalizare ; este destul de stresant să înțelegem și să recunoaștem că dreptul la eternitatea astrală ni-l cucerim aici, în dimensiunea în care ne confruntăm cu complexele experiențe sufletești și morale ale trecerii prin viață, învești mântați într-un corp material.

Continuând conotațiile, iată că, vorbind despre fenomenul desprinderii pentru a efectua marea călătorie, trebuie să uităm, pentru o clipă, cuvântul *moarte* și reprezentările ce se fabulează continuu pe seama marelui eveniment, și să ne referim, mai ales, la *lumină*. Acesta este marele paradox : *evenimentul morții ca lumină*. Este cea mai antinomică și mai consternantă asociere, tragică, deoarece pare că cele două noțiuni se exclud cu violență ! Și totuși, în numeroase experimente efectuate în pragul morții clinice, subiecții n-au răspuns că ar fi văzut moartea, ci lumina ! Dacă aceste experimente vor continua să acumuleze adevăruri noi, încă ascunse sau neînțelese, sau chiar neintuite deocamdată, atunci devine necesară întrutotul schimbarea numelui morții ! Ce ar însemna aceasta pentru conștiința noastră, pentru psihologia colectivă, este greu de estimat...!

Omul nefiind preocupat numai de viață, ci în subsidiar și ciclic, și de moarte, de ideea de păcat, dar și de aceea de eternitate, se înțelege că el este deosebit de sensibil în fața fenomenelor din care s-ar recolta noi adevăruri ce i-ar seca izvorul suspiciunilor ; transcendentul este o cale. Un mare gânditor, precursor al marilor intuiții transcendentale, considera metafizica „lucrul cel mai important". Mai înainte, însă, filozoful grec Platon acorda „pregătirii morții" de către fiecare muritor, o funcție specială, denumită drept necesitate absolută !

Nu știm în ce măsură este adevărat că omul ar fi pierdut, de-a lungul secolelor și mileniilor, o parte însemnată din „conștiința sa spirituală", din cauza evoluției sale, a fluctuațiilor istoriei și a oscilațiilor evenimentiale perturbante. Evoluția în materialitate a impus o relație limitată a omului chiar cu concretul material, când cunoașterea se rezumă la trei verbe : a vedea cu ochii, a înțelege ceea ce s-a lăsat văzut și a stăpâni ceea ce a fost văzut și înțeles. Iar nevăzutul, necunoscutul și neînțelesul sunt furnizoare ale limitei conștiente, și aspirații în sânul cărora mai au loc revelații și se instituie utopii. N-am pomenit în acest context *rațiunea,* pentru că, până când, gândirea filozofică a descoperit „limitele rațiunii", s-a crezut că „omul care refuză rațiunea simte că înnebunește." Ce am uitat ? În primul rând, am uitat de noi înșine ca ființe conectate la dimensiunea astrală, ca membri firești ai Universului Spiritual. În legătură cu această identificare într-o identitate astrală, omul cere, în primul rând, dovezi ; nu putem pretinde ca miliarde de oameni să aibă o evoluție decisiv și concludent spirituală ; de aceea, nici nu putem afilia dimensiunea astrală unui înțeles

uniformizator, ceva în genul unui „comunism“ care-i va cuprinde pe toţi oamenii în numele unei doctrine egalitariste. Un mare volum de dovezi ni-l furnizează fenomenele aşa-zis paranormale prin manifestări complexe, adeseori inexplicabile din punct de vedere material, fizic. De pildă, mesajele mentale, caracterizate prin aceea că un subiect uman aude pur şi simplu, în starea de somn sau treaz fiind, expresii lingvistice, avertismente, sfaturi sau chiar informaţii logice şi de strictă utilitate. Nu puţini trăitori de astfel de fenomene se sperie şi primul gând încolţit este acela de a se duce la un medic psihiatru. Acelaşi îndemn spre psihiatrie l-a auzit şi fetiţa din Basarabia, căreia i se comunicase mental, cu mult înainte, însăşi evoluţia politică a Republicii Moldova începând cu anul 1986. După mărturia celebrei vindecătoare Maria Vârlan, fetiţa respectivă nu suferea de nici o boală psihică, ci era o vizionară şi un medium care primea informaţii din astral, toate controlabile şi scadente.

O dominantă în manifestările extrasenzoriale şi paranormale care au drept scenă de desfăşurare un spaţiu populat de mesageri divini, este lumina. Toţi subiecţii evocă o lumină aproape densă, materială, de un alb neidentificabil cu nuanţa echivalentă de pe Pământ. Însă lumina reprezintă esenţa Creaţiei Divine, opusă întunericului care reprezintă bezna, haosul, neorânduiala, anti-creaţia, maleficul. Lumina ca manifestare esenţială în trăirile extrasenzoriale este însăşi dimensiunea sacrului. În „Evanghelia după Ioan“ citim : „Toate lucrurile au fost făcute prin El ; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, şi întune-

ricul n-a biruit-o“. (2, 3, 4). Ne amintim de experimentele lui Raymond Moody, în care subiecţii aflaţi în pragul morţii pătrund într-un tunel de întuneric, după care un punct viu de lumină se intensifică devenind ecran alb, matricea cosmică a luminii primindu-i pentru a-i trezi, în acele secunde sau minute, la adevărul revelat al trecerii în altă viaţă.

Există spirite active, care se manifestă în viaţa oamenilor, nereuşind să urce spre dimensiunea astrală ? Răspunsul este afirmativ. La întrebarea dacă este periculos pentru un neiniţiat laic, să provoace spiritele prin mijloace ezoterice, Silvia Wallmann, autoare a numeroase cărţi publicate în Europa, în mai multe limbi, observa : „Din păcate, am cunoscut mulţi oameni care au vrut să-şi invoce forţele mediale prin acte de voinţă : pendulare, clintirea mesei, activizarea prea rapidă a chacrelor — ceea ce i-a pus pe aceşti oameni în legătură cu forţe demolatoare, joase. Există în Univers suflete care au evoluat foarte puţin. Dacă atragi, din ignoranţă, astfel de forţe acest lucru poate avea urmări spirituale şi corporale foarte grave. Pot apărea boli şi tulburări sufleteşti.“

Să cunoaştem un comportament care se integrează afirmaţiilor de mai sus :

O femeie plăcută, ageră, ironică. După ce mi-a povestit, la telefon, întâmplările (evident, incredibile !) prin care trece de la o vreme încoace, i-am cerut să o cunosc. Mi-am dat seama că am în faţă un om *normal*, şi numai după aceea am convenit să reţin evenimentele *paranormale* pe care mi le-a relatat.

Ileana G. este asistentă medicală și are un copil de opt ani. În luna noiembrie 1991, îl cunoaște pe Petre și vor trăi doar două luni de zile „o viață bună". În ianuarie 1992, în viața cuplului încep să apară o seamă de fenomene ciudate : telefoane fără sens, bilete de dezbinare, iar Petre avea de suferit, de asemenea fără nici un motiv, tot felul de agresiuni. Datorită unor influențe din exterior, inexplicabile, viața în doi a devenit imposibilă. S-au despărțit în luna aprilie 1992, pentru a se regăsi în luna iunie, același an, hotărând să nu se mai despartă. Dar, de data aceasta, fenomenele s-au amplificat : bubuituri în pereți și în geam, care nu lăsau nici o urmă, televizorul se oprea brusc, fără o cauză tehnică sau defecțiune, pentru a se reaprinde — „ca și cum cineva se juca, să ne supere" — oprirea pentru scurt timp, a curentului electric, tot fără nici o cauză tehnică. Toate acestea erau abia la început, atenționări suportabile...

Totul a continuat, dar altfel. Cineva arunca monede în balcon și diferite obiecte care erau pur și simplu luate din casă. Jocul cu obiectele luate din casă de cineva nevăzut se întâmpla *sub ochii lor !* În aceeași rulare de fenomene, au apărut și scrisori expediate cu mult timp în urmă și neprimite în termen normal — scrisori pe care Ileana le considera, de ani de zile, pierdute. În luna august 1992, fenomenele s-au amplificat, intrând în joc vocile : le auzeau, mai întâi, în jurul blocului, după aceea în casă, întotdeauna foarte clare. Căutând sursa vocilor, oamenii, nu găseau nimic niciodată. Ceva mai mult, pe stradă simțeau fizic că cineva aruncă cu monede în ei ; priveau în jur și nu vedeau pe nimeni făcând așa ceva. Ileana simțea că cineva o ciupește de brațe,

agasant, obedient, dar nu zărea pe nimeni în preajma ei...

Fără să se teamă, în răstimpul manifestărilor inexplicabile, într-o seară, femeia a auzit o voce care-i explica ce i se întâmplă ; i se spunea că „este o metodă", iar fenomenele se propagă la mare distanță, prin unde electromagnetice și ultrasunete. Se întrèba de *ce i* se spun, de către cineva, nevăzut, aceste lucruri ? Nu o interesau. *Cine* îi vorbea ? Nu a reușit să afle. Dar, în luna septembrie, au început să dispară din casă obiecte de tot felul, fără nici un criteriu (un fier de călcat, o râșniță de cafea, o armonică a fiului, câte un pantof, la întâmplare...). De data aceasta, cei doi n-au mai suportat prezența acestor fenomene și au început să se asigure dacă nu cumva le intră cineva în casă, dacă nu cumva cineva își bate joc de ei ! S-au convins că, legat de fenomenele trăite, nu exista nici o sursă omenească. Au decis să se ducă la biserică — ultima încercare — unde s-au rugat pentru liniștea casei. Revenind după rugăciuni, vocea misterioasă și-a făcut din nou apariția, mai hotărât ca înainte. O auzeau clar mama și copilul, și nu o auzea Petre. Au început, însă, să găsească în casă, „aduse" în absența lor, tot felul de cadouri ! Și chiar sume de bani. Vocea le ținea o companie uneori plăcută, de multe ori făcându-i pe toți trei să se amuze. Ceva se schimbase. Petre a reușit la facultatea de psihologie, fapt ce-i fusese anunțat Ilenei cu mult înainte de examene.

În luna octombrie 1992, de Sfântul Dumitru, s-au dus la Mitropolie. Pe drum, au auzit *vocea tatălui Ilenei*, decedat în septembrie 1991 ! Noaptea, acasă, a început mersul zgomotos prin camere, dar fără să se arate măcar vreo umbră. În altă seară,

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

aceeași voce i-a cerut Ilenei să se căsătorească cu Petre, după aceea a rugat-o să-i dea apă. Iar în noaptea următoare, spiritul s-a cuibărit în pat, de data asta făcându-și simțită prezența printr-un fel de respirație ciudată — părea că perna are plămâni, că respiră și că se mișcă. Ileana a putut vedea cum i se iau ochelarii de pe noptieră și cum plutesc în aerul camerei până la raftul cu cărți, unde s-au deschis ca și cum cineva nevăzut vroia să citească. Nu-i susținea nimeni și stăteau suspendați. După acest eveniment, privit ca atare fără nici o dificultate, dar stupefiant, vocea le-a spus că pleacă la un drum foarte lung ! Dar, înainte de a pleca, și-a mai făcut simțită prezența o singură dată : într-o discuție cu mama ei, Ileana a auzit vocea tatălui decedat ; erau ele două, Petre dormea ; s-a trezit imediat și foarte neliniștit. Toți trei au văzut, atunci, perdeaua mișcându-se ca un val, fără ca cineva să facă acest lucru. Nimeni nu o atinsese, geamul era închis...

Ileana îmi mărturisea că nici o clipă în acest carusel al fenomenelor nu s-a speriat. Asista la ele. „Le trăiesc fără să mă tem. Știu cine este în „umbra" lor și sunt convinsă că nu mi se vrea răul. De ce să mă tem ? Am simțit, în noaptea de 13—14 noiembrie 1992, în somn că „cineva" m-a încărcat cu un câmp energetic puternic, s-a „umblat" în corpul meu fizic, și nu-mi dau seama în ce scop. Cred că este vorba de spiritul tatălui meu, deoarece fenomenele s-au manifestat după moartea lui. L-am ascultat. Am hotărât să ne căsătorim..."

Un complex de fenomene — telekinezie, levitație, claraudiție și altele — concură la o poveste paranormală cu deznodământ fericit ! Manifestările

descrise pot fi expresia unui conținut exclusiv psihic, de grup, — fenomenele acuzate neexistând decât în imaginația participanților ? Întrucât avem posibilitatea să le memorăm, prin analogie, cu altele de aceeași complexitate, nu putem înlătura ipoteza prezenței unui spirit, — al tatălui — foarte activ, de altfel, și plin de imaginație, folosindu-și-o după capacitățile dobândite în această formă, probabil de particulă energetică...

O femeie tânără, de o inteligență adeseori sclipitoare, inițiată în fenomenologia paranormală, D.R., din Petroșani, efectuează adevărate analize de „laborator" în propriile trăiri extrasenzoriale :

„Vă voi povesti un vis, dar nu înainte de a vă spune câteva cuvinte despre Samir. El a fost un băiat din generația mea. Era un băiat excepțional în grupul de prieteni cu care mi-am trăit adolescența. Mai mic decât mine cu doi ani, a murit când era în clasa a zecea. De cancer.

Și acum, visul :

Am aruncat jos un plic gol. O prietenă mi-a spus, atunci, că va ieși din el „un mort cu toți morții după el". Și, din plic au început să iasă niște oameni verzi cu pielea ca mucegaiul. Am rămas singură, iar ei se îndreptau spre mine, încet. Când ajungeau în dreptul meu, mă ocoleau și treceau mai departe, monotoni, inconștienți, indiferenți. Erau în jur de douăzeci. Din mijlocul lor, a ieșit Samir. Era îmbrăcat în roșu, ieșea în evidență cu pielea lui albă și sănătoasă. Se deosebea de morții aceia cenușii, neimportanți. S-a oprit în fața mea, mi-a pus mâinile pe umeri, privindu-mă în ochi, și m-a întrebat:

— Mai știi cine sunt ?

— *Da...*
— *Dar, știi că am murit ?*
— *Da...*
— *Și nu ți-e frică ?*
— *Nu !*
— *Atunci, vino. Trebuie să discutăm.*

Ne-am așezat pe o bancă și am încercat să legăm o discuție. A început el :

— *Spune, ce vrei să știi ?*
— *Există* dincolo ?
— *Nu mă întreba așa...*
— *Bine. Tu ai murit. Și noi, totuși, stăm de vorbă...*
— *Da, pentru că* sunt, exist !
— *Dar, ce mai există ? Tu ai fost îngropat.*
— *Nu eu sunt îngropat. Eu* sunt !

A continuat spunând că el există, *iar eu nu înțelegeam. Voiam să știu ce rămâne după moarte. El era tot mai nemulțumit de cursul discuției. Dintr-o dată, speriat, mi-a spus că-i târziu, nu mai poate rămâne cu mine și să-l duc undeva să-l ascund !*

Am luat-o la fugă printre blocuri, ca să-l ascund sub o scară. Își pierdea puterile și m-a rugat să-l iau în brațe. L-am luat ca pe copiii mici, se și făcuse foarte mic și foarte ușor. Când m-am uitat la fața lui, am văzut că țin în brațe un schelet. M-am speriat și l-am aruncat jos, am auzit zgomotul oaselor și m-am uitat în jur, să văd dacă nu m-a surprins cineva. Din spate, veneau oamenii aceia verzi-cenușii. Eram blocată : ce să fac cu scheletul ?

Oamenii au ajuns în dreptul meu, s-au oprit. Unul din față s-a uitat la mine mustrător, s-a aplecat, a luat scheletul de jos cu grijă, ca pe ceva foarte scump. Apoi, cu toții au plecat încet-încet, așa cum

veniseră, fără să mă mai ia în seamă. Nu mă puteam mișca. După ce m-au depășit cu toții, ultimul s-a întors și s-a uitat la mine lung, cu reproș !

M-am trezit ; mi se făcuse frică. Am început să-mi analizez visul. Singurele cuvinte care mi-au apărut în minte au fost : Nu sunt pregătită să știu ! *Discuția pe care am avut-o în acest vis este, și acum, un mister pentru mine. Deși am descifrat unele lucruri, simt că esențialul îmi scapă. Se pare că spiritele morților, în anumite condiții, pot apărea, să povestească despre lumea de dincolo, însă nu știm noi, viii, să le punem întrebări ; ei aparțin altei lumi, necunoscută nouă, cei care trăim în corpul material ; ca să avem un dialog cu ei, ar trebui noi înșine să știm mai multe despre lumea lor.*

Bunica mea a avut o înțelegere cu cineva ; cel care va muri primul, să vină să spună în vis celuilalt ce se întâmplă după moarte. Acel cineva a murit primul. Bunica l-a așteptat săptămâni la rând ; evident, în vis. Dar numai după trei ani, într-o noapte, a visat că cineva bate în fereastră. A deschis și a văzut că e cel pe care renunțase să-l mai aștepte în vis. A întrebat nerăbdătoare :

— *Ei, spune-mi, cum e acolo ?*
— *Dacă întrebi în felul acesta, nu-ți voi spune nimic !, a fost răspunsul.*

Și a dispărut.

De atunci, nu l-a mai visat niciodată.

Cum *trebuie să fie întrebările ? Sau,* de ce *nu ni se sugerează un mod inteligibil de a comunica ?*

În astfel de manifestări, unii observatori ai fenomenului oniric intuiesc semne ce ar proveni din *lumea paralelă.* Inginerul moldovean *Roial Feno* (pseudonim, desigur) acumulează experiențele pro-

prii și ale altora, de natură onirică. Alte experimente, alte concluzii :

„S-a afirmat că visele sunt o stare *în timpul căreia putem primi, „de undeva", informații — de cele mai multe ori încifrate — despre viitor. Voi relata două astfel de stări, în care eu și încă o persoană am fost înștiințați — deloc încifrat ! — de către El, de ceea ce avea să se întâmple. În anul 1982, am consemnat în caietul meu de vise următoarele : Noaptea trecută am visat că pătrunsesem într-un ținut cu totul necunoscut. Mă însoțea o ființă străvezie, care îmi explica tot ce vedeam. După ce am străbătut mai multe* zone, *am ajuns în fața unei peșteri cu o deschidere de peste zece metri. După ce am intrat, am văzut niște ființe hominide, semitransparente, cu un aspect morbid. La apariția noastră, nu au dat semne că ne-ar fi văzut. La întrebarea mea : «Unde ne aflăm ?», cel ce mă însoțea a răspuns : «Aici sunt sufletele morților !»*

Curios, am observat că printre acele creaturi erau și altele de factură diferită : mai puternice, robuste, cu un aspect autoritar și dur, care îi brutalizau mereu pe cei de acolo. Cred că la opt-zece ființe amărâte, era câte un satrap !

Înaintam spre străfundul peșterii. Pe stânga și pe dreapta se înșira lanțul ființelor cu înfățișare jalnică. Atunci, l-am rugat pe însoțitorul meu să-mi arate o personalitate binecunoscută, moartă în secolul trecut. A acceptat. Dar, ceea ce am văzut ne-a umplut de groază. În peșteră era o lumină difuză, de pretutindeni și de nicăieri. Și eu eram, în vis, conștient că visez. Era o pătrundere în lumea paralelă. Noi, oamenii, nu putem intra în imperiul ei decât rar, în vise, în timpul morții clinice sau în re-

velații de factură divină. Aceste ființe ne pot contacta pe noi doar în aceste împrejurări. Așa cum noi nu putem încălca legea gravitației decât în anumite condiții, nu putem încălca nici această lege a tăcerii. *Cât despre spiritism, se stabilesc numai legături satanice. Lumea paralelă își păsterază cu strășnicie secretele, ea fiind lumea* luminii. *Când ni se descoperă nouă, o face numai în folosul omenirii !*

Înaintând, am ajuns la trei-patru metri de fundul uriașei grote. Atunci, am văzut pe peretele din stânga nenumărate tabele cu nume de oameni. În dreptul fiecărui nume era înregistrată o cifră. L-am întrebat pe însoțitorul meu ce înseamnă acele cifre și nume ? El mi-a spus că acolo sunt înscriși oamenii care au murit de-a lungul veacurilor și au ajuns în acest loc. *Ceea ce îmi dădea de înțeles că mai sunt și alte locuri. M-am apropiat de listele acelea și m-am uitat atent. Era înscris acolo și numele meu — și, în dreapta, anul 1982 ! Am ieșit însoțit de aceeași ființă. Am dedus că anul 1982 urma să fie ultimul meu an de viață ! Dar cum ? Eu încă trăiam, ce căuta numele meu* acolo, *înainte de fatalitate ?*

După câțiva ani, (mai exact, în 1985), într-o zi, o prietenă a familiei mele m-a oprit să-mi povestească un vis straniu. În noaptea trecută, visase că a ieșit în pragul casei și, privind spre cer, a văzut înscrise două numere „cu litere de foc". Aceste numere erau 1992 — 24. La câtăva vreme de la visul ei, eu l-am visat pe soțul prietenei. În visul meu, îl văzusem deasupra unui hău întunecat. Anii au trecut. În anul 1992, în luna iunie, soțul femeii a murit, la patruzeci și unu de ani, după o scurtă și grea su-

ferință. În același an, pe data de 24 luna iunie, eu însumi am trecut pe lângă moarte și, apoi, până la sfârșitul anului 1992, de zeci de ori ! De fiecare dată, însă, am fost salvat în mod inexplicabil. Eu știu că Dumnezeu mă salva...

- Visul pe care-l primisem în urmă cu zece ani fusese un avertisment.

Fusese clar, necifrat. Cu totul de neînțeles este legătura dintre mine și prietenul meu. Eu mai trăiesc încă, am patruzeci și doi de ani, poate pentru a spune despre modul în care poate interveni Dumnezeu în destinul omului în lumea noastră...“

Am reținut acest episod cu aparențe de irelevanță — mai ales în privința vizualizării unui spațiu subpământean, unde s-ar afla înscriși morții ! — pentru distincția fenomenului dublu : dacă acea călătorie poate fi un „produs“ al imaginației onirice, probabil obsedantă în gânduri și reprezentări, apoi specificarea datelor scandente nu poate fi inclusă în perimetrul fantast. Acest vis, cu mențiunile lui cronologice, a avut o remanență de un deceniu. Sunt, însă, cazuri când anumiți subiecți își au „proiectul întregii vieții“ adus la cunoștință, pe cale onirică, într-un moment oarecare. Mai puțini dintre acești favorizați sau deznădăjduiți (!) își urmăresc simbolurile sau cotele de materializare în timp. Adevărul este că cei mai mulți dintre noi uităm astfel de proiecte...

În fine, un caz deosebit de interesant de *moarte aparentă* a uimit o întreagă localitate, a tulburat profund familia. Prin cazul care urmează, putem conveni asupra adevărului că misterele nu se învechesc niciodată, pentru că nici moartea nu este

nici veche și nici nouă, ci doar implacabilă, obligatorie pentru tot ce s-a născut viu.

Stocarea evenimentelor paranormale care au loc în momentul unei morți clinice este necesară, deoarece cunoașterea lor poate adăuga încă o filă la misterele morții. Pentru inițiat, moartea nu există. Este vorba doar de o trecere a viului în alte forme și alte sensuri, alte reprezentări, care nu mai aparțin simțurilor noastre abandonate.

Întâmplarea care urmează, a avut loc în anul 1990.

Într-o familie de țărani au murit două fetițe. Ambele, până la zece ani. După alți câțiva ani, moare și mama lor. Rămas singur, sfâșiat de durere și de dorul celor pierduți și respectând tradiția creștină tatăl dă de pomană, cum se obișnuiește ; însă, precum nu se obișnuiește, el dă de pomană doi purcei ! De ce așa ? E greu de spus. După câțiva ani, îmbolnăvindu-se, „moare“ și el. Fără să sesizeze că era vorba, de fapt, de o moarte aparentă, rudele și vecinii se adună și fac tot ce se cuvine în astfel de momente. Îl spală, îl îmbracă și îl așază pe masă. A început să vină lumea cu lumânări, la priveghi, să cinstească memoria mortului.

Dar, în timp ce lumea țăifăsuia la căpătâiul „mortului“, acesta a deschis ochii și văzând ce se petrece în casă, speriat și tulburat într-un mod paroxistic, încearcă, totuși, să liniștească oamenii. S-a trecut cu greu peste acest moment ; însă, curând, asistența s-a obișnuit cu ceea ce vedea. Toți cei de față doreau să știe ce se întâmplase. S-a ajuns la întrebarea „ce văzuse“ în scurtul răstimp al dispariției dintre vii. Iată descrierea celor trăite de omul care a străbătut momentul unei morți clinice :

Mergea pe un câmp cu multă verdeață și, după un drum destul de lung, a ajuns la un pârâu pe care, oricât ar fi dorit, nu l-a putut trece. Lângă pârâu vedea două fetițe care păreau să fi venit acolo cu doi purcei la păscut. Întrebându-le cine sunt ele și de unde au purceii, fetițele au răspuns că sunt fiicele lui și s-au mirat îndurerate că el nu le-a recunoscut din prima clipă. Una din fetițe a spus : «Aceștia sunt purceii pe care tu ni i-ai dat de pomană». Le întrebă dacă știu de mama lor, unde se află — și fetele au răspuns că și mama lor este acolo, dar dincolo de pârâu și că nu au voie să meargă la ea, și că el, tatăl, trebuie să se întoarcă neapărat înapoi, acasă. Nedumerit, tatăl le spune că nu mai știe pe ce drum venise, nu-și mai amintea și nu-și dă seama cum ar putea face să se întoarcă acasă.

Fetele l-au luat cu mare ușurință și, pur și simplu, l-au dus în „zbor", purtându-l ca pe-un fulg pe umeri, și l-au lăsat în poarta casei. Înainte de a-l depune pe pământ, l-au întrebat dacă recunoaște casa. Le-a răspuns că o recunoaște foarte bine. Dar, vrând el ca și ele să intre, fetițele i-au spus cu seninătate că nu au voie să facă așa ceva. Le-a mai văzut o clipă dispărând în zbor spre înaltul cerului.

Lăsat singur, tatăl a deschis poarta, a intrat în curte, după aceea în casă, a apăsat palma pe clanță, iar când ușa s-a deschis, i s-au deschis brusc și ochii. În momentul deschiderii ochilor, participanții la priveghi s-au speriat, unii dând să fugă. Dar, pentru cel ce trăise o moarte aparentă, șocul a fost de scurtă durată ; simțea că trăise ceva foarte normal și simplu. Călătorise departe și revenise cu o liniște curată, cu o stare de pace și fericire...

Încă o filă la dosarul atât de incitant al fenomenelor morții clinice ? Dacă este așa, atunci, în acest

caz, se aduce un element nou : sensul creștin al pomenii ! Mai frecvente în tradiția creștină sunt pomana cănii cu apă, lumina lumânării. Aici, apare pomana vie...

Spectrul clarviziunii în dorința de a-i contacta pe morți este aproape nelimitat și atât de puternic, încât orice eveniment de această natură echivalează cu un adevăr revelat. O seamă de aspecte au fost consemnate de către specialiști atribuindu-li-se drept efect o cauză sau alta de natură psihică, sau modificări cerebrale prin potențarea unor elemente chimice la acest nivel. Dar, este foarte riscantă aventura „desacralizării" fenomenului, deoarece ar însemna să golim subconștientul de marile sale resurse de conectare și contactare cu lumea astrală. Să convenim, mai degrabă, că în cazurile relatate, de întâlnire cu morții, avem de-a face cu „vederea nevăzutului" și cu perceperea extrasenzorială a imaterialității spiritelor.

De pildă, Andreea Soos, din Dej, este un medium excelent pentru clarviziuni :

„Eram în clasa a cincea sau a șasea, eram credincioasă și, într-o seară, fiind în cameră, spuneam psalmul 50 (David). În timp ce mă rugam, am văzut o peșteră în care se afla un bătrân îmbrăcat în alb, avea plete de asemenea albe. Eu mă aflam în acea peșteră, însă numai cu sufletul. Bătrânul spunea același psalm. Eram amândoi siguri că rugăciunea va fi ascultată. Trecutul și viitorul nu ne interesau. Deși conștient de prezența mea, bătrânul nu mi-a dat de înțeles că m-ar fi remarcat, nu mi-a spus nimic. Când am isprăvit psalmul, eram fericită și împăcată. Prezența mea lângă bătrân nu avea nimic halucinatoriu, ci era foarte reală, la fel cum m-aș fi

aflat ziua lângă un om. Această clarviziune pare să fi fost începutul...

Pe 20 august 1992, scriam în jurnalul meu despre bunicul, care a murit când eu aveam doar doi ani. L-am cunoscut, deci, foarte puțin. Știam că fusese un bărbat înalt, inteligent, fusese ziarist. În timp ce scriam în jurnal, am simțit o durere inexplicabilă în mâna dreaptă. Durerea îmi stânjenea scrisul. În cele din urmă, am fost nevoită să întrerup scrisul. Am închis caietul și am vrut să ocolesc masa prin dreapta, pentru a ajunge la sertarul unde-mi țineam jurnalul. Dar, ceva *m-a făcut să ocolesc masa prin stânga. Privirea mi-a fost furată spre dreapta, unde stătusem. În acel moment, de lângă scaun s-a ridicat o umbră înaltă, din poziția ghemuit, în care păruse că ar fi stat atunci. Iată ce am notat mai târziu în jurnalul meu :*

Umbra nu se deosebea de aer, era transparentă și o vedeam, aș fi putut trece prin ea. Ceea ce m-a făcut să o văd, a fost mișcarea ei. Faptul că s-a mișcat, a făcut să nu se mai confunde cu aerul și să apară mai întunecată decât acesta. Dar aveam conștința lucidă că umbra era chiar bunicul meu. Nu peste mult timp am avut un vis, în care tatăl meu stătea întins pe pat ; eu eram lângă el, iar bunica ședea pe un scaun, la picioarele patului. Eu știam că urma să vină bunicul, deși, în vis, eram conștientă că el murise. Și l-am auzit la ușă ; am spus rugăciunea, bunicul a intrat în cameră. S-a oprit în fața tatălui meu și i-a spus că ar fi trebuit să moară demult. Pe urmă, s-a oprit lângă mine, mi-a zâmbit și mi-a spus că voi ajunge filozof ! Vocea lui era profundă și neomenească. M-am trezit foarte speriată..."

Fantoma transparentă își face apariția, în acest caz, în ambele situații — atât în mediul visului, cât și în realitatea zilei. Faptul este interesant, prin transmutarea acelui corp eteric din senzațiile diurne, ale conștiinței, în imagistica nocturnă, îmbogățită cu entități biblice și cu ritualul benefic al psalmului. Vom conveni, așadar, că a fost o vizită, un contact cu un spirit. Putem pune pe balanța fenomenului două elemente hotărâtoare : nostalgia fetei față de bunicul pe care abia dacă și-l aducea aminte, și, în egală măsură, nostalgia unui spirit care se despărțea de nepoată atunci când ar fi vrut să o vadă crescând. Două forme de iubire, cu aproape același conținut al tensiunilor nostalgice, se regăsesc în plan spiritual prin revelarea impactului între spiritul călător și simțurile receptoare ale corpului material.

Un alt mod de „vorbire" cu spiritele morților este cel pe care l-aș numi *experimentul tendențios.* Fenomenele sunt declanșate, în bună parte, prin voință-dorință.

Să vedem care sunt rezultatele.

Ileana Ciulei, din Arad, a avut, se pare, o corectă intuiție atunci când și-a propus să experimenteze extrasenzorial zona contactării entităților spirituale :

„Spre marea mea uimire, unele experiențe mi-au reușit atât de bine, încât am câștigat chiar și un pariu cu soțul meu. Am început să vorbesc cu morții din familia mea — și anume, să o contactez pe bunica mea dinspre tată, pe care eu n-am ajuns să o cunosc, ea murind înainte ca eu să mă fi născut. Am contactat-o foarte greu ; însă, în cele din urmă, am

reuşit. Am comis, însă, şi o mare greşeală : n-am ştiut cum să o trimit înapoi ! Bunica a rămas pentru o vreme la mine în casă...

Într-o seară, în jurul orei unsprezece, eu şi fetiţa mea ne aflam în sufragerie, ea tricota, eu am intrat în cameră pentru câteva minute. Atunci, s-a întâmplat ceva inexplicabil : cele două uşi ale vitrinei au fost puternic scuturate de o forţă nevăzută. Stăteam chiar în faţa vitrinei şi priveam cum se mişcau uşile agitate, deşi amândouă erau încuiate cu cheia. Fetiţa a auzit mai întâi zgomotul puternic, după aceea, simultan cu mişcarea uşilor vitrinei, ne-am rotit privirile prin cameră ; nimic nu se clătina, totul era la locul lui liniştit, fără nici o perturbare. Ne-am spus că, probabil, a avut loc un cutremur. Dar nu avusese loc nici un seism în momentul acela. Fetiţa mea s-a culcat ; dar eu, curioasă, mi-am continuat experienţa...

De data aceasta, am început să vorbesc prin scris. Am pus întrebări şi am primit răspunsuri tot prin scris. Dar, este vorba de nişte semne, coduri pe care nu le-am putut descifra decât parţial. Toate semnele seamănă cu nişte unde pătrate, foarte regulate, simetrice, ordonate exact şi care, recitite, sunt extrem de logice ! A doua zi, dimineaţa, am continuat experienţa şi am rămas uimită când mi s-a transmis ceva straniu, un fel de desen cosmic. Semnele s-au accentuat. În seara zilei, forţa respectivă a început să-mi scuture florile. Am multe flori în casă. Acum, fără zgomot — dar cu toată puterea. Experienţele ulterioare mi-au arătat că sunt contactată la aceeaşi oră — unsprezece noaptea, prin diferite semne. Este un punct temporar de întâlnire, pe care mesagerii astrali îl respectă cu rigurozitate...“

De la satisfacţiile claraudiţiei, la fenomene care şochează realitatea

Vechii greci nutreau convingerea că muzica e-mană de la zei. Că ar fi un dar al zeilor, făcut oamenilor muritori pentru a le alina suferinţele, mâhnirile, dar şi pentru a-i binedispune şi tămădui sufleteşte. De la această convingere străveche până astăzi, mai toate definiţiile date muzicii sunt pur tehnice sau subiective. Ce ştim, este că muzica reprezintă pentru om limbajul universal, ce nu trebuie tradus de la un popor la altul pentru a fi înţeles. Trei expresii monumentale ale inteligenţei umane şi sensibilităţii nu au nevoie de translatori : muzica, matematica şi arhitectura. Deloc întâmplător toate trei se aşază în evoluţia noastră drept coloane fundamentale ale însuşirilor sublime, acoperind de fapt, în ideea de evoluţie, cele mai sensibile forme ale capacităţii de creaţie dăruite fiinţei umane.

În fenomenologia onirică frecvenţa acestei triade universale este bine ilustrată şi reprezentată. În multimilenara dorinţă a oamenilor de a găsi un limbâj adecvat în comunicarea cu entităţile astrale, muzica a constituit un fel de cod însuşit cu uşurinţă şi văzut ca fiind aproape acelaşi atât pe pământ cât şi în ceruri. Cazurile de clarauz sunt descrise în câteva cărţi de referinţă ; mai rare însă

sunt acelea care prin clarauz s-au evidenţiat şi prin lucrări componistice dictate din astral unor subiecţi care habar n-aveau de muzică şi de compoziţie, de forme muzicale, contrapunct, orchestraţie şi aşa mai departe... dar, din experienţa proprie ştiu că profilul cultural şi spiritual al subiectului, fiecare stare specială, de claraudiţie, fiind de fapt în egală măsură şi un „proiect personal al bagajului de informaţii" pe care îl deţine subiectul uman. Ceea ce nu trebuie să ne inducă circumspecţii. Iată în ce fel o fată din Târgu Jiu aude, la anumite ore din zi, în locuinţă, o muzică stranie ; o muzică ce nu seamănă cu ceea ce se poate auzi la radio sau în sălile de concert, sau oriunde în mediul omenesc.

Solicitându-i să-mi explice cum este şi cum se aude acea muzică, am înţeles că cea mai potrivită expresie ar fi aceea de *muzică astrală* — identificabilă şi în unele lucrări simfonice, prin folosirea unor instrumente adecvate şi a unor timbre polifonice cu efecte speciale. Dar o particularitate a fenomenului, este simultaneitatea din patru direcţii, corespunzând punctelor cardinale, sau, dacă se poate spune aşa, o stereofonie în patru dimensiuni, sau o falsă stereofonie, deoarece repartiţia sonoră a liniilor melodice nu este canalizată diferenţiat, fiecare punct de emisie transmite aceeaşi construcţie melodică. Pentru aceasta, cei patru pereţi ai camerei emit sunetele simultan creând un efect cu totul special, extraordinar de pregnant şi de ireal totodată. Fata simte în acest timp o stare de graţie, de linişte şi fericire ; dar faptul că este posibil aşa ceva, că trăieşte fenomenul îi include şi nelinişte, teamă, uimire în loc de o totală bucurie artistică. Sentimente liminare, unele de obstrucţionare a satisfacţiei

artistice pure. Fenomenul este fără îndoială demn de consemnat ; el reclamă o cercetare atentă prin mijloace fizice, deci acustice, cât şi prin teste psihice. Audiţii asemănătoare sunt citate mai ales pentru a li se nega sursa astrală. De pildă în câteva cazuri s-a constatat că sursa de retransmisie sonoră ar fi un metal dintr-un mobilier, sau chiar o plombă dentară care încorporează elemente emiţătoare de sunete muzicale. Există desigur şi astfel de situaţii. În cazul fetei din Târgu Jiu, claraudiţia nu are surse materiale, fenomenul este exclus de la ipoteza existenţei vreunui metal cu proprietăţi de receptare-emisie ; este de asemenea exclusă ca existentă o sursă terestră, în acest caz, şi poate fi inclusă o capacitate cu totul excepţională, auditivă, prin potenţarea unor centri auditivi necunoscuţi ca făcând parte din organul respectiv. Fata mărturiseşte că ce aude ea, nu poate fi auzit pe pământ. Iar ce aude, nu poate fi descris în cuvinte şi nici fredonat. De unde vine, totuşi, acea muzică stranie, asemănătoare cu muzica pământească doar prin aceea că foloseşte timbre muzicale, sunete muzicale... în afară de înzestrarea fetei cu o capacitate excepţională de a primi acea muzică, pot intra în cercetarea cazului şi studiul poziţiei casei şi unghiurile construcţiei ; ar fi posibil un *efect de piramidă*, însă focalizat diferit, pentru alt tip de comunicare din astral. Să nu uităm că, dacă urechea omenească ar fi fost înzestrată cu capacitatea de a auzi de o mie de ori peste ambitusul natural, specific omului, ne-ar fi imposibil să ne suportăm existenţa, pentru că am percepe uneori şi mişcarea aştrilor, şi sunetele telurice ale scoarţei planetare ; am trăi acustic într-un huruit infernal, continuu. Deci şi din punct de vedere

acustic, suntem bine protejaţi ! Iar fata din Târgu Jiu este cu putinţă să audă chiar muzica fluxurilor de radiaţii, sunetul fără odihnă al bombardamentului cu particule din spaţiul cosmic...

Dacă, în cazul de mai sus, sursa ne este necunoscută, în cel care urmează, lucrurile au deja o bază de speculaţie. Voi transcrie un caz mai complex, lăsându-l să se desfăşoare în spiritul onestităţii relatării.

Tânărul Vasile Cătălin Răzvan Cătristescu, din Bucureşti, îşi aminteşte :

„În toamna lui 1989, într-o noapte obişnuită, ca toate celelalte, am simţit nevoia să mă rog pentru iubire, pentru înţelepciune şi ştiinţă. Mă rugam imaginii lui Iisus. Aveam obiceiul ca, seara, să privesc îndelung cerul înstelat. Aflându-mă la mare cu o prietenă, m-am uitat mult la cerul înstelat, de pe terasa hotelului „Egreta". Pe la orele două din noapte, deasupra mea a apărut o lumină puternică, galben-portocalie. Se afla foarte aproape de mine, la vreo cincizeci de metri deasupra mea. Câteva secunde am privit-o ; era o lumină rotundă, cu un diametru de vreo 10 metri. Apoi a dispărut fără zgomot. Întâmplarea nu m-a nedumerit, aproape că puteam să o uit...

N-am putut-o uita, pentru că de la acea apariţie la mare, în viaţa mea s-au produs modificări importante. La un moment dat, stând cu ochii închişi, în meditaţie, am văzut din nou lumina de la mare, acum era mai plină, îşi sporise dimensiunea, şi îmi transmitea parcă o stare de bucurie şi pace. După acest prim moment, ori de câte ori intram în meditaţie îmi apărea acea lumină stranie, modificată puţin spre auriu intens. Simţeam parcă Pământul de-

parte de mine, undeva între alte stele şi foarte mic. Fenomenul nu ţinea mai mult de 3-4 minute. Ceea ce s-a întâmplat însă după toate acestea, mi se pare ieşit din comun şi foarte greu de explicat. De atunci, de cel puţin cinci ori pe săptămână mă pomenesc cântând în memorie cu cuvinte pe care nu le-am învăţat niciodată. Unele cuvinte au sonorietatea limbii latine, dar memoria mea cântă într-o limbă străină melodii mirifice ce par a fi taine din Univers. Trebuie să menţionez că îmi controlez gândurile, judecata, memoria, logica, şi totuşi acele melodii, într-o limbă pe care nu o cunosc, nu ştiu ce este, apar spontan, se desfăşoară curate în legea lor, textul este bogat în expresii, coerent, complet, iar eu nu am cunoştinţă de unde vin toate în memorie şi „funcţionează" de parcă creierul meu ar fi un magnetofon cu o bandă imprimată de cineva din altă lume.

Pun aceste fenomene, fără dubiu, pe seama apariţiei de la mare. Pentru că altă explicaţie nu găsesc. De atunci, totul în memoria mea s-a modificat. Am trăit în acest răstimp şi momente mai neplăcute, cum ar fi apariţia unor spirite zgomotoase, în timpul nopţii, ca nişte umbre negre, care respirau omeneşte, se mişcau prin cameră şi dispăreau, cam după zece-cinsprezece minute, pur şi simplu, prin perete !"

Situaţii asemănătoare sunt descrise de ufologi, însă în aceste exemple originale, inedite sunt câteva detalii : receptarea mentală a unui flux sonor-muzical neexersat, nememorat şi a unui limbaj necunoscut, străin de cunoştinţele acumulate de subiect de-a lungul anilor. Tânărul pare transplantat într-un areal sonor şi de expresie lingvistică în care el nu a existat niciodată ! O memorie infimă din

altă existență ? Ar fi cu putință. Dar analiza în acest caz începe cu apariția acelui obiect de lumină ; deci începe cu misterul și se încheie de asemenea cu misterul...

De-a lungul anilor, am constatat că cele mai puternice fenomene din așa zisa zonă a paranormalului vizează subiecții umani ce se remarcă printr-o inteligență nativă neobișnuită. Mă refer în special la o *inteligență nativă* și nu la instruire, cultură, studii etc. Este și cazul unei tinere din Petroșani, D.R., cu o capacitate analitică și de observație metafizică ieșite din comun. Fire impermealibă la prejudecăți și superstiții, o raționalistă care-și face din cunoaștere un mod de viață și din credință o asumare morală. D.R. este mai degrabă o observatoare a fenomenelor paranormale, însă conștientă de capacitățile ei de medium. Iată întâmplările relatate de ea :

„Ploua. Am intrat cu prietenul meu într-un bloc care avea două intrări, să ne adăpostim în casa scării. Urmăream ploaia în rafale până când ne-am plictisit. Prietenul meu a deschis ușa subsolului. Eu n-am vrut să intru. Compunându-și o figură speriată, a ieșit curând de acolo și mi-a spus că după ușă a văzut un om spânzurat ! Nu l-am crezut, dar nici nu i-am spus că aș vrea și eu să-l văd. El a insistat. Până la urmă am intrat să mă conving. El a închis ușa. M-am pomenit într-o sală unde se aflau tot felul de lucruri : biciclete, scânduri, cărucioare vechi, greble... iar când m-am uitat în spatele ușii, am văzut într-adevăr un om spânzurat ! Nici acum nu-mi vine să cred. Fața îi era vânătă, ochii holbați și gâtul lungit...

Am început să țip din tot pieptul. Prietenul a deschis repede ușa și m-a scos afară. M-a implorat

să nu mai țip. Când m-am liniștit, m-a rugat să intru din nou, să mă conving că nu văzusem ceea ce mi se păruse doar, că de fapt nu era nimeni acolo. Am intrat și, în spatele ușii am văzut de data asta o cămașă atârnată de-un cui, și am sesizat, totuși, că acea cămașă nu era atârnată la înălțimea la care văzusem eu omul spânzurat. De fapt, mă întrebam, ce văzusem eu ?

Deși mai ploua, cerul a prins să se lumineze. Prietenul meu mi-a vorbit despre un om care se spânzurase cu adevărat în acel loc. Mi-a spus că de fiecare dată când plouă, mortul vine să-și vadă locul în care s-a sinucis ! Pe mine mă plictisea observația lui. Dar el a insistat să mai rămânem puțin acolo, asigurându-mă că aveam o ocazie unică să vedem cu ochii noștri lucruri de nevăzut. Și stăteam sprijiniți de perete, sub o scară, un perete înalt cam de doi metri, având sus un rând de geamuri înguste. Soarele a început să lumineze deplin, iar la geamuri, oblic, spre noi veneau raze de lumină. La un moment dat, pe perete, în dreptul intrării din dreapta a apărut o lumină ca un fascicul de lanternă rotundă, de mărimea unei farfurioare. Nici unul din noi nu aveam assupra noastră ceva ce ar fi reflectat acea rază. Era o lumină rotundă, perfectă, în mod evident dirijată...

Prietenul mi-a spus, cu toată convingerea și serios :

— Uite, acum el vine, îndată apare...

În aceeași clipă, lumina s-a mărit, parcă-i ascultase spusele, iar în mijlocul formei rotunde a apărut ca un nucleu o lumină nouă, foarte albă. S-a desprins de perete și în același timp își sporea continuu intensitatea. Era în cele din urmă atât de albă și de puternică încât ar fi putut să ne orbească ! Dar era,

totuşi, plăcută la vedere. Am urmărit-o cum se deplasează lent, alunecând de-a lungul peretelui. Devenise un glob luminos de mărimea unui balon. În acest moment prietenul meu s-a speriat — deşi el mai urmărise aceeaşi scenă de multe ori. Mi-a prins mâna. Lumina părea că se joacă cu noi, urca şi cobora. Aluneca lent spre ieşirea din stânga. Nu-mi mai era frică. Mi se părea chiar ceva frumos. Acea lumină nu avea nimic de-a face cu lumina zilei, sau cu lumina artificială. Sinucigaşul încă nu se putea desprinde de locul unde sufletul său părăsise corpul..."

Complexitatea fenomenelor paranormale atestabile pare a fi o provocare ; suntem parcă supuşi unei intenţii subînţelese de trezire a unor simţuri pierdute, prin absenţa sau estomparea lor fiind văduviţi de nişte capacităţi naturale de a percepe existenţele vii neasemănătoare nouă. Plutim încă în ignoranţă, chiar dacă zilnic luăm act de întâmplări şi fenomene din afara lumii fizice. Cei preocupaţi de aceste taine, emit idei, ipoteze, sugestii, alternative spirituale. Poate că adevărul are nevoie de această naştere trudnică, pentru a nu ne tulbura printr-o revelare spontană, construcţiile biologice şi materiale, afective.

Există şi în ţara noastră numeroşi observatori ai fenomenologiei paranormale care împărtăşesc idei îndrăzneţe privind observarea permanentă a planetei şi a oamenilor de către fiinţe aflate pe un nivel de evoluţie de neimaginat pentru noi. Această variantă a căpătat credit în ultimii ani mai ales, fiind susţinută de întâmplări ciudate, cum ar fi modificarea modului de a vedea şi de a gândi în urma contactului cu zone în care s-au semnalat aşa numitele

farfurii zburătoare. Se ştie că extrasenzorialii sunt primii care „percep" prezenţa unor fiinţe străine de planeta noastră într-un mediu pământesc, sau prin comunicări telepatice.

Se vorbeşte mult despre *lumi paralele,* dar această noţiune este prea puţin substanţializată de imagini sau manifestări prin care să putem observa oglinda fie şi distorsionată a unei ierarhii superioare nouă. Numeroşi credincioşi, care trăiesc evenimente onirice, de pildă, evită să le judece ca fenomene de contact cu astralul, ştiut fiind că preotul le va include în „lucrarea diavolească". Pe de altă parte, exegeţi ai fenomenologiei respective şi ataşaţi de credinţă, sugerează ca ezoterismul şi manifestările paranormale să fie acceptate de Biserică, văzându-se în rularea lor o lucrare ce nu are nimic diavolesc în sine. Convingerea multor trăitori de evenimente onirice este că prin vis le vorbesc fiinţe curate, sfinţii ; în numeroase situaţii chiar Iisus şi Feciora Maria. Există numeroase exemple în care apare însuşi glasul lui Dumnezeu. Vreau să relev prin toate aceste mişcări şi gânduri că în existenţa noastră fenomenologia paranormală se instituie cu drept de trăire şi de conştientizare.

Între avertismentul bisericii, care consideră extrasenzorialitatea „o lucrare a diavolului" şi evenimentele onirice, de pildă, pe care omul le memorează şi notează corect, cu uimire, n-ar trebuit să existe atitudini sentenţioase, incriminatorii. Lucrarea Satanei o putem observa în fiecare ceas al existenţei noastre pământeşti, atât în jurul nostru cât şi în lumea mare. Criminalitatea, prostituţia, minciuna, fărădelegile, hoţia, absenţa unei vieţi interioare, golirea oamenilor de credinţă, lăcomia, instinctualitatea,

rapacitatea investită în goana după averi şi artificii materiale cu siguranţă că nu au în coregrafia lor mutilantă şi acaparatoare semnul sacrului şi al Divinităţii. Frustrarea evoluţiei omeneşti de componenţa fundamentală — spiritualitate în credinţă şi iubire, nu poate avea o finalitate optimistă. Neînţelegerea corectă a ideii de mântuire şi a păcatului duce la confuzii şi la o superficialitate a atitudinii omului faţă de Iisus, faţă de Dumnezeu.

Ar fi cu putinţă ca multe semne cereşti, din sursă sacră, să fi căpătat nume diferite de înţelegerea creştină a sensului lor. Ar fi apoi cu putinţă ca unele manifestări paranormale să fie punţi de contact de pe „malul" pământesc, spre orizontul ceresc. A impune postulate care se substituie de pildă religiei creştine, nu înseamnă că s-ar fi descoperit o nouă cale către Dumnezeu, ci că drumul adevărului fundamental arată momente de criză spirituală, de insatisfacţii ce se aventurează spre greşeală. Aşa cum, a afilia fenomenele extrasenzoriale unei surse diavoleşti, este un mod de-a eticheta dintr-o perspectivă excesiv de dogmatică şi de coercitivă. Aşa cum inteligenţa este un dar dumnezeiesc, la fel şi gândirea, şi intuiţia, şi sentimentele pure, la fel avem dreptul să considerăm şi capacităţile umane de a pătrunde în universul transcendental, care nu poate fi decât legitimat prin sacralitate, ca formă a Creaţiei dumnezeieşti. A vedea diavolescul în orice manifestare a subconştientului, în orice contact prin inducţie telepatică sau mentală, pare un mod de a ne închista într-un incubator spiritual care s-ar afla într-un ocean de diavoli !

Fără îndoială că în unele manifestări aparţinând zonei parańormale pot apărea şi apar spirite male-

fice, entităţi noesice refuzate unei evoluţii, ca spirite, spre straturi energetice superioare ; există numeroase exemple din care desprindem identitatea de „spirite inferioare", cu neputinţă de desprins de materialitatea terestră, şi care se manifestă într-un mod specific involuţiei lor, nivelului grosier de impact cu cei vii. Dar universul spiritual este incomparabil mai complex decât a-l împărţi arbitrar în două teritorii — sacru şi diavolesc, iar noi, oamenii, fiind prin predestinare şi credinţă dăruiţi în a distinge calitatea părţilor în vederea exprimării marii opţiuni ! O natură credincioasă, curată prin faptă şi morală, va fi ferită de neşansa de a aluneca în „teritoriile" Satanei ; în condiţii diferite, faptice şi morale, nu trebuie să ne îndoim că diavolul şi-a mai câştigat un adept ! Iată o „dialectică" simplistă, dar cu un minim de eroare conţinută. În ultimă instanţă, este vorba de relaţia sufletească şi comportamentală a omului cu Dumnezeu. Un om care trăieşte în toţi porii credinţa şi iubirea, rugăciunea, ferindu-se în mod natural, firesc, de fapte reprobabile şi de gânduri întunecate, nu va avea motive de temere atunci când evenimente paranormale îl frecventează umplându-i subconştientul cu scenele lor premonitorii sau simbolice. Acest om are maturitatea discernământului ; el „simte" maleficul, îl respinge, ştie să se purifice ; acest om nu poate deveni unealta răului, nu va accepta în nici o împrejurare mutilarea propriei conştiinţe...

Există şi intuiţii, există şi convingeri în conştientizarea de către om a unei legături transcendentale uneori operative, aparent programatice. Ce mărturiseşte un om tânăr, intelectual cu o profesie pragmatică, despre contactele sale cu *lumea paralelă* ?

— pentru a păstra această denumire... Roial Feno și-a dedicat mulți ani experimentelor în domeniu, fiind în același timp, credincios și, mai ales, consecvent în convingerea că numai prin Dumnezeu și Iisus avem șansa proiectelor noastre sufletești purificate și înscrise cu temei în aspirațiile mântuirii. Chiar dacă autorul mărturisirilor care urmează abordează lucrurile dintr-o perspectivă nedogmatică, revelațiile sale merită a fi cunoscute :

Faptul că am fost ales de cei din lumea paralelă pentru a mi se face acesibile unele comunicări, confesiuni cu implicații de avergură, nu-mi poate induce nicidecum ideea unor calități deosebite. Sunt unul dintre cei mai obișnuiți oameni. Chiar unul banal, de multe ori inconsecvent, de multe ori prea ușor de descurajat în fața greutăților. Prea rațional și prea dornic de autentic, eram, cred, printre cei mai puțin preferați în dorința lor *de a comunica în favoarea noastră, cu noi, oamenii. Și totuși, de ce au făcut-o ?*

Am perceput foarte concret și în mod absolut lucid două ființe în preajma mea. Ele erau reale, chiar dacă oricât m-aș fi străduit, n-aș fi putut să le ating cu palmele mele materiale. Dar puteam comunica, și chiar mă voiau partener de discuții fără glas. Nu vorbeau, eu nu vorbeam și totuși ne înțelegeam în limba mea. Atunci am înțeles că nu suntem singuri pe această planetă, că alături de noi în mod sigur mai există încă o lume, care în anumite împrejurări poate intra în legătură directă cu noi."

Pentru a fi ajuns la acest tip de înțelegere, Roial Feno a trebuit să treacă printr-un șir de „examene". Iar atunci când revelațiile i-au fost atestate

una după alta, el nu a mai avut de ales și a trebuit să și le facă cunoscute. Ce a înțeles ?

„*Convingerea mea este, acum, atât de puternică încât mă simt dator să garantez în orice condiții că nu vor mai dura mulți ani și un mare procent dintre noi, din numărul de locuitori ai aceste planete vor putea afirma cu exactitate măcar împrejurări în care au intrat în legătură cu „ființe" din lumea paralelă. Personal, din noianul de contacte pe care le-am avut cu „cei de lângă noi", am putut trage câteva concluzii interesante și veridice : că la fel ca și în cazul nostru, se are în vedere și în lumea paralelă atitudinea față de principiul universale al binelui și* răului, *aproape în același mod ca și față de* adevăr *și* neadevăr. *Ce doresc însă să se știe, este că aici lângă noi își duc „existența" alte miliarde de ființe care nu au nimic de-a face cu* spațiul și timpul, *nimic de-a face cu materia. Pe cât de mult m-a bucurat acest fapt, tot pe atât m-a înfricoșat !*"

Autorul acestei revelații nu propune o nouă religie, închinarea la zei sau ceva asemănător ; dacă i s-ar fi întâmplat evenimente de această natură malformatoare, într-adevăr mărturisirile sale ne-ar fi sugerat destule circumspecții. Deoarece, iată ce se spune în *Deuteronom* (13.1—3) :

„Dacă se va ridica în mijlocul tău un prooroc sau un visător de vise, care îți va vesti un semn sau o minune, și dacă se va împlini semnul sau minunea aceea despre care ți-a vorbit el zicând : „haidem după alți dumnezei — dumnezei pe care tu nu-i cunoști — și să le slujim !", să n-asculți cuvintele acelui prooroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul tău, te pune la încercare..."

Acest citat poate constitui, pentru cercetătorul fenomenelor onirice, un avertisment explicit privind cadrul, sensul, limitele, primejdiile morale și sufletești ce se includ în consemnarea calității pozitive sau negative a fenomenelor paranormale în ansamblul lor. Cum s-a putut desprinde și din această carte, am optat pentru subiecții care trăiesc evenimente onirice, atât cu conștiința „încărcării", cât și cu conștiința smerită a credinței în Dumnezeu...

Consilier editorial : ION ȚUGUI
Tehnoredactare : SANDU ȘTEFĂNESCU
Redactor de carte : DIANA IONESCU
Editura Sirius, CP 22—243, București
Telefon : 311 31 48

Tiparul executat sub comanda nr. 40 443

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Regia Autonomă
Imprimeria CORESI București
ROMÂNIA